

Ioan Moldovanu
p. rochi G. in Ufalau.
1895.

BIBLIOTECA LITTERARIA SERIA III.

CONTELE

DE

Georgette de la Harpe
MONTE-CRISTO.

de
ALEXANDRU DUMAS.

UNIVERSITATEA DE MEDICINA FARMACIE, STIINTE SI TEHNOLOGIE - IARCA
19 23
TRADUCERE

de

G. A. Baronzi.

VOL. III.

22. OCT. 2019

BUCURESCI.

Librariu-Editoru George Saanidii.

1857.

Giuseppe Meloni

CONTELE
DE
MONTE-CRISTO.

CAPITULŪ XXXIII.

BANDIȚI ROMANI.

A doua-zi Franz se depărta întâiș elș, mi îndatș
ce se depărta, șunș.

Șunșetș klonojelșkș inkș se mai azzia kșndș me-
sterșlș Pastrini intrș în persoanș.

— Eș bine! zise oasnele trismșndș, mi fșrș kiarș
s'astente ka sș lș întrebe Franz, șciam prea bine ierș, Es-
chelinqș, kșndș nș vream sș vș promiș! v'a venitș în min-
te prea țrziș, mi nșmai o kaleaskș a remașș "în Roma...
pentș cele trei zile din șrșș, se înșeșeșe.

— Da? zise Franz, adică, pentru acelea cândă è de neapărat trebșii.

— Ce este? întrebă Albertū intrând: nu è nici o kaleaskă?

— Tokmai, skămnăș meș, response Franz, mi ai gi-
cișș nșmai de kăș.

— Ei bine! eată ce frumosș orășș este orașșș dămneavoastră eternă!

— Adică, Eschelinguș, zise mesterăș Pastrini, kare doria sș piș kanitala lșmi krestine în oare-kare demnitate în privitya kăștorilorș, adică pentru kă nu se află kalea-
skă închenindă de dăminikă dimineauș piș marș seara; dar, d'aci înkolo veș afla çinçi-zeci daka vreș.

— Ah! este ceva mi asta, zise Albertū; azi avemș joș, çine șie, d'akș piș dăminikă ce se mai poate în-
timula!

— Aș sș soșeaskă dela zech piș la doș-spre-zech mi kăștor, response Franz, kari vorș face greștatea mi mai mare înkă.

— Amikăș meș, zise Morcerf sș ne băkășș de presentș mi sș nu mai întănekșș viitorăș.

— Çelș pișinș, întrebă Franz, pștea-vomș s'avemș o fereastră?

— Șnde?

— În strada Cursului, așzi akolo!

— Ah bine, da! o fereastră! strigă mesterăș Pastrini; kă nenșinguș, neste toată nștinga omeneaskă: mai era șna l'alș çinçilea planș alș palatșș Doria, mi è prinsș de șșș pișçine rșșș kă doș-zeci de sekini ne zi.

Amindoș jșniș se privity k'șșș aerș înkremenitș.

— Ei bine! skămnăș meș, zise Franz lș Albertū, șçii ce è bine de făkăș? A ne dăce sș netreçemș karna-

valslă la Venezia; celăl pășină acolo, mi de nă vomă afla vr'o trăsăre, avemă gondole.

— Ah! pre lecea mea, nă! strigă Albertă, am otrăită să vază karnavală la Roma, mi ilă voiă vedea, kiară mi ne nișoroanșe, daka nă se poate altă-felă.

— Eată! strigă Franz, ă o ideă trismătoare, mai vîrtosă ka să stingă čineva moccolletti; să ne inkostămămă ka nisče polișineli* strigoī saă ka lăksitorī din Lande, mi vomă rezși de nebăniă.

— Eschelingele Loră totă doresă o trăsăre niă dă-minikă?

— Așzī acolo! zise Albertă, nă kăm-va ișă trece prin minte kă avemă s' o kroimă ne josă prin stradele Romei ka klericī de șmierī?

— Mă dăkă să năiă mai kărindă în lăkrare ordinelă Eschelineloră Voastre, zise mesterălă Pastrini, de kălă vă năiă mai d' înainte kă trăsăra vă va kosta kăte wease niastri ne zi.

— Și ăă, skămpălă meă domăle Pastrini, zise Franz, ăă kare nă sânt vechinălă nostră milionarălă, ișă năiă mai d' înainte kă, fiindă-kă, ă a natra oară de kăndă viă la Roma, sčăiă preșălă kalesceloră; în zilele de rindă, dămini-čele mi serbătorile; ișă vomă da doă-spre-zече niastri pentră astă-zī, măine mi noimăine, mi veī mai aveă inkă șăă benefičă frămpămelă.

— Kă toate ačestea, Eschelingă... zise mesterălă Pastrini, čerăndă a se resvrăti.

— Dă-te, skămpălă meă oasne, dă-te, zise Franz, saă mă dăkă singsă ăă să mă tokmesă kă affettatorele dă-mitale, kare ă mi ală meă; ă șăă amikă vekă ală meă,

* Karagiomi

kare mī a mēnkatš mēlji banī in viaga lāi, mī kare, spē-
 rēndš kē mī va maī mēnka, imī va čere znš preuđ maī mikš
 de kēlš ačela ne kare ūi lš daš: veī perde darz diferinga
 mī veī strika dšmneata.

— Nš face astz ostenealz, Esčelinuž, zise mesteršlš
 Pastrini k'znš srisš de sneklatorš italianš kare se mērtšri-
 sesče in vinsš, voiš face kšm è maī bine, mī krežš kē veī
 fi mslužmitš.

— De minšne! eatz če va sē zikz a sūi čineva sē
 vorbeaskz.

— Kēndš vreī tršsra?

— Peste o orz.

— Peste o orz va fi la poartz.

Intr'adevnrš, peste o orz tršsra astenta ne amīn-
 doī jšnii: era znš fiakrz modestš ne kare ilš inžlaserz in
 rangšlš de kaleaskz nentz solemnitaea imprejžrēi; dar,
 kē toatz inžlšmarea sa kšmnētatz, jšnii era prea feričiī
 kē aš aflatš kē če sē se tīraskz in čele trei zile din žrmz.

— Esčelinuž! strigz ciceronele vžzindš ne Franz in
 fereastrz, sē zikš sē tragz kareta palatšlš?

Or kēlš de običiisitš era Franz kē vorbele ingz-
 fate ale Italianilorš, intīia sa miskare fž de a se zita impre-
 jšrš; dar kētre dīnszlš fšrz indrentate aste kšvinte.

Franz era Esčelingu, kareta era fiakrzlš, palatšlš era
 otelšlš Londrei.

Totš čenišlš lždžrosš alš načišnii era in astz sin-
 gžrz fšasz.

Franz mī Albertū se deterz jošš. Kareta s'anropiž
 de palatš. Esčelingele Lorš imī intinsēz ničioarele ne banke-
 te, ciceronele sēri ne skaznšlš d'inderzšlš.

— Žnde vorž Esčelingele Lorš sē fiž kondžse?

— La Sântslă-Petru mai întiiș, mi ne șrmă la Coliseu, zise Albertū ka șnș adevărată Parisian.

Dar Albertū nă șcia șnș lăkră: kă trebia o zi întreagă șnre a vedea čineva ne Sântslă-Petru mi o lănră șnre a lă ștdia; zisa i trekră prin șrmare nămaī văzindă ne Sântslă-Petru.

De o dată amîndoi amičii văzkră kă încpea a însera.

Franz se xită la ogră, mi văză kă era patră mi jă-mălate.

Atănci lăgră eară kalea otelălă. La poartă, Franz dete ordină kăčerălă să fiă gata pentră optă ore. Vrea să fakă ne Albertū a vedea Coliseul la lămina lăneī, pkekăm flă făkrăse să vază ne Sântslă-Petru la lămina zileī. Kăndă čineva arată șnș amikă șnș orăș ne kare lă a văzălă, întrebăncează tolă ačeia-mi kokekră ka mi kăndă arăte o femeī ală kăria a fostă amantă.

Prin șrmare Franz însemnă kăčerălă itinerarălă seă: kăta să easă ne poarta del Popolo, s' o iea d' a lăngălă zidă-lă din afagră mi să reîntre ne poarta San Giovanni. Astăfelă, Coliseul le apărea fără nič o pregătire mi fără ka Capitolul, Forul, arălă lă Septimū Severū, temnlă lă Antonin mi ală Faustineī mi Via Sacra, să fi servită de trente ne kalea sa ka s' o mikșoreze.

Se năseră la masă: mesterălă Pastrini promisese oapniloră seī o masă minănată; le dete o čină de mizlokă, n' avea če să zikă čineva.

Dăne čină, întră mi elă: Franz krekră mai întiiș kă venia să priimeaskă komplimentele loră, mi se pregătia a i le face kăndă la čele d' întiiș vorbe fă întreșntă.

— Eschelinqă, zise mesterălă Pastrini, mă lingășeskă de aprobarea dămitale; dar n' am venită pentră asta ačī.

— Venit' ai oare sã ne spãi kã ai aflatã vre o trã-
sãrã? întrebã Albertũ anrinzãndã-ũi ȳigara.

— Niçi pentrã asta, mi kiarã, Eschelinelorã, veũĩ
face bine niçi sã mãi kãmetãũĩ l'aceasta mi sã vã eastã kã to-
tãlã din minte. La Roma lãkrãrile nã potã mi nã se potã.
Kãndã ȳĩ spãne çineva kã nã se potã, nã mãi remãne ni-
mikã de zisã.

— La Parisũ, è mãltã mãi komodã: kãndã nã se
poate çeva, pãtesçe çineva ãndoitã, mi kiarã ãn minãtlã
acela are totã çe cere.

— Pe toũĩ Francesiũ ãi azã zikãndã aãa, zise me-
sterãlã Pastrini kam atãnsã, çeia çe mã face sã nã ãnçelegã
pentrã çe mãi kãlãtoreskã.

— ȳĩ eã asemenea, zise Albertũ, skouãndã fãmlã
de la ȳigara sa mi fãkindã-lã sã se çrçe ãn tavanã ne kãndã
se legãna ne amãndozã niçioarele d'ãnderãlã ale fotolãlãĩ
seã, nã mãi nebãniũ mi neroziũ ka d'alde noi kãlãtoreskã,
oamenii çeĩ kã minte nã mi lasã kasa din strada Helder,
bãlevardãlã Gand mi kafeneãoa Parisului.

Se ãnçeleçe kã Albertũ loksia ãn sãs-zisa stradã,
ĩmi fãçea ãn toate zilele preãmblarea fasionabilã, mi pãnzia
totã d'ããna ãn singãra kafenea ãnde se pãnzeseçe, kãndã se
aflã çineva bine kã bãeũĩ kafeneleĩ.

Mesterãlã Pastrini remase ãnã minãtlã ãn tãçere; este
ãnvederatã kã kãmeta la respãnsãlã kare fãrã ãndoiãlã nã i
se pãrea kãratã.

— Dar ãn çea dãne çrãmã, zise Franz ãntreããndã
kãmetãrile ãeografice ale oasnelãĩ seã, veniseũĩ pentrã çeva,
de çe nã ne spãi skouãlã venirii dãmitale?

— Ax! preã adevãratã; eatã-lã: aũĩ komandatã ka-
leaska pentrã patrã ore?

— Aãa.

— Aveți a minte să vizitați il Colosseo?

— Adică Coliseul?

— E totmai acela-mi lăcră.

— Fiți.

— Ați zisă kăcherăși să easă ne poarta del Popolo, să okolească zidurile mi să intre ne poarta Giovanni?

— Astea sântă vorbele mele.

— Eî bine! itinerarășă acesta nă è kă nstingă.

— Nă è kă nstingă!

— Saă celă nșuină foarte perikălosă.

— Perikălosă! mi pentră kare kăvină?

— Din kassa faimosăși Luigi Vampa.

— Mai întiis, skămpășă meă oasne, ce va să zikă faimosăși Luigi Vampa? întrebă Albertū; poate fi or kăță de faimosă i ară nățea la Roma, dar iți sșășă kă la Parisū niči kă lă șvie čineva daka se află ne lăme.

— Kăm, nă lă kănoasășă?

— N'avemă onoarea.

— N'auă aszită niči o dată de nămele lăi?

— Niči o dată.

— Eî bine! è șnă bandită ne lingă kare Decesaris mi Gasparone sântă nisăe konilășă d'ăi kărsăși.

— Lăare a minte, Albertū! strigă Franz, eată dar șnă bandită!

— Iți sșășă, skămpășă meă oasne, kă nă mi vine să kreză niči o vorbă din kăte mi zăi. Akăm dară kăndă ne amă înșelesă între noi desne așasta, sșăne totă ce veî voi, te askălă: „A fostă o dată...“

— Eî bine! să le lășășă dară!

Mesterășă Pastrini se întoarse kătre Franz, kare i se nărea mai kă șdekăță dintre amădoi. Kăță să dășă drentate bietsăși omă: în toată viaga lăi detese bșășă lokăin-

— Luare, a minte, Albertū! eată dar unū banditū!

cu Francesilor, dar nici o dată nu pricepuse o kikiu a suiritsii lor.

— Esveling, zise el cu mult seriozitate, îndreptându-se, cum am zis, către Franz, dacă nu primesci ca n'nu mininos, nu e de trebuing s' ai mai sniș ceia ce vream a ai snene; notă cu toate acestea s' v' inkredingeză cu era în intereslă Esvelingelor Voastre.

— Albertu nu ai zice cu esti mininos, domnule Pastrini, zise Franz, iai zice cu nu te va krede, nimikă mai mult. Dar eș te voi krede, fi linisvită, vorbesce dar.

— Cu toate acestea, Esveling, bine veză dsmneata, dacă se indoesce cineva de mine cu sniș adevrăslă...

— Skmnslă meș, zise Franz, esti mai smprișios de câtă Casandra, kare cu toate acestea era profeteas, mi n'o askalta nimini; de oare-ce dsmneata, celă pnină, esti sigră de jsmrtatea asditorislă dsmitale. Aidi, wezi dacă e aș, mi snene-ne ce era D. Vampa.

— V'am snș, Esveling, cu e snă bandită nekkm n'a mai stată alt de kndă cu famoslă Mastrilla.

— Ei bine! ce are a face banditlă acesta cu ordinlă ce lă am dată kverislă de a eși ne poarta del Popolo mi a intra ne poarta Giovanni?

— Are a face, resnse mesterlă Pastrini, cu veș nștea eși ne o poartă, de kslă nu indoeskă cu veș intra ne cea alt.

— Și pentru ce aș? întrebă Franz.

— Pentru-cu îndată ce înserează nu mai e cineva sigră vinu-zeci de năși departe de norș.

— He onoare? strigă Albertu.

— Domnule konte, zise mesterlă Pastrini totă atinsă nın în fndăslă inimei de indoiala ce o arșta Albertu, ceia ce sniș nu e pentru dsmneata, ci pentru insogitorlă

dămitale de kăltoriz, kare kănoasce Roma, mi schie kă nă è de glămită kă astă-felă de lăkrări.

— Skămpălă meă, zise Albertă îndrentăndă-se kătre Franz, eată o aventură minănată prekăm o kăstamă noă: împlēmă kaleaska de niștoale, de trombloane* mi de pășce kă doză deve. Luigi Vampa vine să ne oprească, ilă oprimă noă. Ilă adăcemă la Roma; ilă înkinămă Santității Sale, kare ne întreabă ce poate să fakă pentră noă ka să ne arate rekănoscința sa pentră astă fanț. Atănci ceremă o kareț kă doă kaă din grajdările sale mi vedemă karnavală în trăsăre; făr'a măi năne kă, este de krezăstă ka noporălă romană rekănoskătoră ne va înkășna la Capitolă mi ne va proklama, ka ne Curtius mi Horatius Coclès, mătăitorii patriei.

Pe kăndă Albertă dedăcea astă pronăpere, mesterălă Pastrini fărca o figră ce ară fi anevoiă de deskrișă.

— Mi măi întiăș, întrebă Franz pe Albertă, de unde o să ieă aste niștoale, aste trombloane, aste pășce kă doză deve kă kari vreă a și împăna trăsăra?

— Schiă kă nă le voiă lăa din arsenalălă meă, zise elă; kăci, la Torracina, mi aă lăată pîră mi pămnalălă meă; mi dămitale?

— Mi mie mi aă fărălă totă așă la Aquependente.

— Așă! skămpălă meă oasne, zise Albertă aprinzăndă-mi a doză țigară la restălă celeă d'întiăș, schiă kă astă măsăre è prea komodă pentră lotri, mi pare-mi-se kă s'a lăată îndețere kă dînuă ka să și împăruț foloasele împreșne?

Fără îndoială mesterălă Pastrini se pără astă glămă kam kompromitătoare, kăci respănse pe jumătate, mi

* Șnă felă de karabină ce se întrebășingează în korbăi în timă de rebelă.

înkă îndrentând-se către Franz, ka singurei persoane care i se pŕea mai kă minte mi mai lesne de îngelesă kă dînsa.

— Eschelinga Sa schie kă nă è obiçeisă a se apŕa çineva kăndă è atakată de bandiți.

— Çe felă! strigă Albertă, ală kŕgia kŕrațiă se revolta la idea de a se lăsa să fî jefisită fŕ'a ziche nimică; çe felă! nă è obiçeisă?

— Nă, kŕvi or-çe apŕare è nefolositoare. Çe vreî să faci în kontr'a vre-o doi-spre-zече bandiți kari esă dintr'ână șanșă, dintr'o derîmășkă saă dintr'ână anadăkă, mi kari te ieă de o dată toți la kŕtare?

— Ei! nre leșea mea! voiă să mă lasă să mă o-moare! strigă Albertă.

Lokandistă se întoarse către Franz k'ână aeră care vŕea să zikă: Negremită, Eschelingă, kamaradă dămitale è nebănă.

— Skămsă meă Albertă, zise Franz, respnsă dămitale è de minșne, mi face kăă *qu'il mourût* ală bŕtrănsă Corniliu; de kăă, kăndă Orașiu respndea așa, era vorba de măntșirea Romei, mi asta mi avea lokăă. Dar kăă nentŕ noi, ieă a minte kă è vorba de ână simnă kanŕiçi de mășmăită, mi kă ară fi de risă a mi perikșla çineva viașa nentŕână kanŕiçiă.

— Ax! per Bacco! strigă mesterăă Pastrini, bine vorbesçi, nre leșea mea!

Albertă miă imnă naxarăă kă *lacryma-Christi* mi lă bez încetă mormăindă nisçe kăvinte neîngelese.

— Ei bine! mestere Pastrini, zise Franz, akăm kăndă kamaradăă meă s'a linisçită mi kăndă ai năstăă anŕeșzi dispozișnile mele nacișce, akăm, să vedemă, çe este domnăă Luigi Vampa? È năstoră saă patriçiană? È jșne saă bŕtrănă? È mikă saă mare? Deskrie-ni-lă, ka, de lă vomă

intîlni vre o dată în lume, ka Ion Sbogar saş Lara, sş
 nstemş celş pugînş a lş rekşnoasçe.

— N'aî ne çine întreba maî bine, Eschelinyş, de-
 kşţş ne mine, ka sş çî daş çele maî drepte amşnşnte, kşçî
 am kşnoskşţş ne Luigi Vampa de kşndş cra konilş inkş,
 şî, într'o zi kşndş kşzşsem şî eş în mşnile lşî, dşkînds-
 mş de la Ferentino la Alatri, şîş adşse a minte din ferîçî-
 re pentş mine, de vekia noastrş kşnosçinyş; şmî dete drş-
 msîş, nş nşmaî fşr'a mş face sş mî nşteskş reskşmpşra-
 rea, dar inkş dşne çe mş dşrşi k' şnş orloçîşş nşea frşmosş
 şî mî şşse istoria sa.

— Sş vedemş orloçîşlş, zise Albertş.

Mesterşlş Pastrini skoase din posşnşrelşlş seş şnş
 minşnatş Breguet avîndş nşmele astorşlş seş, timbrşlş Pa-
 risuluî şî o koroanş de konte.

— Eatş! zise elş.

— Drace! zise Albertş, çî fakş komplimentş; am
 şî eş şnşlş totş kam asemenea — şmî skoase orloçîşlş din
 posşnarşlş çileteî sale — şî m'a kostatş trei mîî françî.

— Sş vedemş istoria, zise Franz trşgîndş şnş fo-
 toliş şî fşkîndş semnş mesterşlş Pastrini sş şeazş.

— Eschelinyşele Lorş şmî daş voia? zise oasşele.

— Aşzî akolo! zise Albertş, nş estî şnş predikatorş,
 skşmpşlş meş, ka sş vorbesçî în niçioare.

Lokandîştşlş şeşş dşne çe fşkş fş-kşrşia din fiito-
 riî lşî aşdîtorî o salştare respektşoasş, kare avea de skonş
 a arşta kş era gata a le da aşşnra lşî Luigi Vampa sçîin-
 çele ne kari le çerea ei.

— Aşş! zise Franz onşindş ne mesterşlş Pastrini
 în minşţlş kşndş deskîdea gşra, zîçî kş aî kşnoskşţş ne
 Luigi Vampa de kşndş era konilş; aşş darş elş è jşne inkş?

— Çe felş jşne! aşş krezş şî eş abia è de dozş

Luigi Vampa.

zečí mi doí de aní! O! è zně por'-de-kčine mi jsmčtate, are sč ajngč departe, sč vęzi đamneata!

— Če ziči despre aveasta, Albertü? frčmosě lčkrč sč mi fakč čineva zně nšme de la dočč-zečí mi doí de aní, zise Franz.

— Da, negremitě, mi, kčndě era de seama lči, Alesandrč, C.sare mi Napoleon, kari aě fčkčtě in črmč zně sgomotě awa de mare, nč era atčtě de inaintačđ ka dinsčlě.

— Astě-felě darč, zise Franz indrentčndč-se kčtre oasnele lči, eročlě a kčrsia istorič o vomě azci è nšmaí de dočč-zečí mi doí de aní?

— Abia, đsne kčm avčseí onoarea a vč snšne.

— E mare saě mikě?

— De mizlokě: anroane kčtě Eschelunga Sa, zise oasnele arčtčndč ne Albertü.

— Íđđi mčlyčmeskě nentř komparare, zise avesta nlekčndč-se.

— Zi la vale, mestere Pastrini! zise Franz sčrizindě de sčpčrgarea amikčlči seč. ÍÍđi din če klasč a sočietčđđđ este?

— E zně simplč nčstorelě awezalě ne momia kontelđ de San-Felice, če se aflč între Palestrina mi lakčlě Gabri. Era nčskčtě la Pampinara, mi intrase, kčndě era de činčđ aní, in servičlč kontelđ. Tatčlě seč, nčstorě mi elě la Anagni, avea o mikč tčrmč a lči, mi tčria kč lčna oilorě sale mi kč lantele lórgě, ne kari venia sč le včnzč la Roma.

Pe kčndě era konilě inč, mikčlě Vampa avea zně karakterě straniě. Íntř'o zi, fiindě de weante aní, venise sč kaste ne preotčlě dela Palestrina mi lě rčgase sč lě in-veče sč čiteaskč. Era lčkrč greě, kččí jšnele nčstorě nč nčtea

să mi lase țărma. Dar bănăși preotș se dăcea în toate zilele să fakț liturgiă la unș sâtskș nșginș însemnatș ka să poartș plătî unș preotș, mi kare, neavîndș niči nșme, era kănoskăș sșb ațela de Borgo. Pronșse lăi Luigi să se afle în kalea sa în minștăș întoarțerîi sale mi să i dea astșfelș lekșisnea, arștândș mai d'înainte kș astș lekșisnea va fi skșrtș mi kș trebsia prin șrmare să profite de ea.

Konilșș priimi kș bșkșriș.

În toate zilele Luigi dăcea țărma sa să paskș în kalea dintre Palestrina mi Borgo; în toate zilele, la noș ore de dimineatș, preotșș țrețea, mi konilșș ședea din preșntș kș dînsșș ne marșinea unș șanșș, mi nșstorșș îșî lăa lekșisnea în breviarîșș preotșșș.

În treî lșnî șșia să șiteaskș.

Nș era nșmaî atșș: i trebsia akșm să înveșe a skrie.

Preotșș nșse ne unș profesorș de skrișș din Roma să fakț treî alfabete: unșș mare, unșș de mizlokș, mi unșș mikș, mi i arștș kș șrmândș ațestș alfabetș ne o plakș nștea, kș ajstorșș unș vîrfș de ferș, să înveșe a skrie.

În ațeia-șî searș, kșndș țărma sa se întoarșe în satș, mikșș Vampa alergș la lăkșșșșșș din Palestrina, lăș unș kșiș grosș, îłș fșșri, îłș șiokșni, îłș rotșnzi, mi fșkș unș felș de stiletș antikș.

A doșă-zi, adșnș o provișione de plșș mi se nșse ne lșkrș.

În treî lșnî șșia să skriș.

Preotșș, minșnatș de astș îngelșșere profșndș, mi miskatș de astș înlesnire, i dșrși mai mșlte foije de șrtîș, unș paketș de nene mi unș kșșitășș.

Avea unș noș stădiș de fșkșș, dar unș stădiș kare

Amîndoi copii se întîlnia, își lăsa turmele să se Smestice și să pască împreună.

din toane, arzător și miniosă din capriciu, batjocoritor totă d'asna. Niți unul din bregii din Pampinara, din Palestrina saș din Valmontone, nu numai că nu năta avea oare-kare trecere la dînsul, dar niți kiară s'ă fi însoțitorul lui. Temperamentul seș voluntariș, totă d'asna dispusă a pretinde f'ă voi niți o dată a face și elă pe voia altăia, depărta dela dînsul or ce miskare amikală, or ce argtare simpatikă. Nămaî Teresa komanda kă o vorbă, kă o kăstătură, k'ănuș semnă, avelsi karakteră întregă, kare se îndoaia s'ăb m'na xnei femeii, și kare, s'ăb m'na or-kărsi omă s'ă fi fostă m'kară, s'ară fi ingenenită de s'ară fi r'ăntă.

Teresa era, din kontra, vioaie, sprintenă și voioasă, dar koketă peste m'șătură; cei doi niastri pe kari 'i da lui Luigi intendentulă kontelă de San-Felice, pregătă țătloră lăkrăriloră skăntate ce le vindea negăștoriloră de jăkrăii din Roma, se da pe cerceii de m'rgăritari, pe salbe de stikă, pe ațe de așă. Astă-felă, m'șămită keltăleiă jănelă seș amikă, Teresa era cea mai frămoasă și cea mai elegantă țerană denimprejărlă Romei.

Amindoi konii krescea mereă, netrekîndă toate zilele împăreșă, și lășăndă-se f'ărlă lăntă în instinktele nătreii loră primitive. Astă-felă, în konvorbirile loră, în visele loră, Vampa se vedea totă d'asna kapitană de korabiă, țenerală de armată saș țăvernatoră ală xnei provinție; Teresa se vedea înăvșăită, nărtăndă cele mai frămoase roki și țrmată de domestici în livrele; pe țrmă, dăne ce și netrecea toată zislița țesîndă viitorulă loră kă ačeste nebăne arabesce, se despărtăia kă s'ă dăklă fiă-kare țărma sa în stărlă, și s'ă desčinză, din înzătimea viseloră loră, la xmilința stării loră celei adevărate.

Înr'o zi, jănele năstoră zise intendentulă kontelă kă v'ăzșe xă lăntă eșîndă din m'șăii Sabineii și totă înfășă-

rândă-se împrejăru-lă țărmei sale. Intendentă-lă i dete o pșukă; asta cerea mi Vampa.

Se întîmni-lă ka astă pșukă să fi-lă o ȳeană minșnate din Brescia, pșrtăndă glonȳă-lă ka o karabină anglă; de kătlă într'o zi, kontele, omorîndă o vâlne rănîtlă, i kam strikase pată-lă, mi pșuka lă arșukată la o parte.

Asta nă era o grestate pentr'ănlă skăntoră ka Vampa. ȳerȳetă okirea sa d'înti-lă, kalkă-lă ȳeia ȳe trebăia să skimbe ka s'o pșîlă la kătare, mi făkă ănlă altă pată inkărkată de ornamente atătlă de minșnate, inkătlă, dak' ară fi voită să vină năma-lă lemnă-lă în orașă, ară fi skosă ȳinȳi-sureze ȳe saă doză-zȳi de niastri pe elă.

Dar niȳi kă i treȳea prin mînte să fakă astă-felă: era de mătlă de kăndă visa elă să aibă o pșukă. În toate ȳerele ănde independinȳa ȳine lokă de libertate, întăia trebăinȳă pe kare o simte o inimă tare, o organizare pșternikă, è trebăinȳa d'a avea o armă kare asigărlă totă de o dată mi atakă-lă mi apărarea, mi kare, făkîndă sșimîntătoră pe ȳelă ȳe o noartă, ilă face adesea de sșimîntată.

Înȳenîndă del'ăcestă minșă, Vampa întrebăinȳă totă timnă-lă ȳe i remase pentră denrînderea pșȳe-lă; kămpărlă pălbere mi gloanȳe, mi totă-lă deveni o ȳîntă pentră dînsă-lă: trănkî-lă olivă-lă, tristă, plăpăndă mi ȳenșă-lă, kare kreșȳe pe noalele mășȳiloră Sabine-lă; vâlnea kare eșia seara din visănia sa ka să mi înȳeană vînlăoarea de noante, mi văltărlă-lă kare plătia în aeră. Peste pșȳină se făkă așia de îndemnatikă, inkătlă Teresa învinse temerea ȳe o simȳise la înȳenă-lă ăzîndă detănarea, mi se desfăla văzîndă pe jănele seă insouitoră trîntîndă glonȳă-lă pșȳe-lă sale or ănde voia să lă trînteaskă, kă atăta nemereală ka kăm lă ară fi pșă kă măna.

Într'o seară ănlă lăpă eșia într'ădevărlă dînt'r'o pș-

dăre de molitvi lingă kare avea amîndoi jăniî obiçeişlă sã stea: Isnălă abia făkăse vr'o zече пашî în kămpîz şî fă omorită.

Vampa, mândră nentră astă lovitză frămoaşă, îlă lăş în kărkă şî îlă adăse în sată.

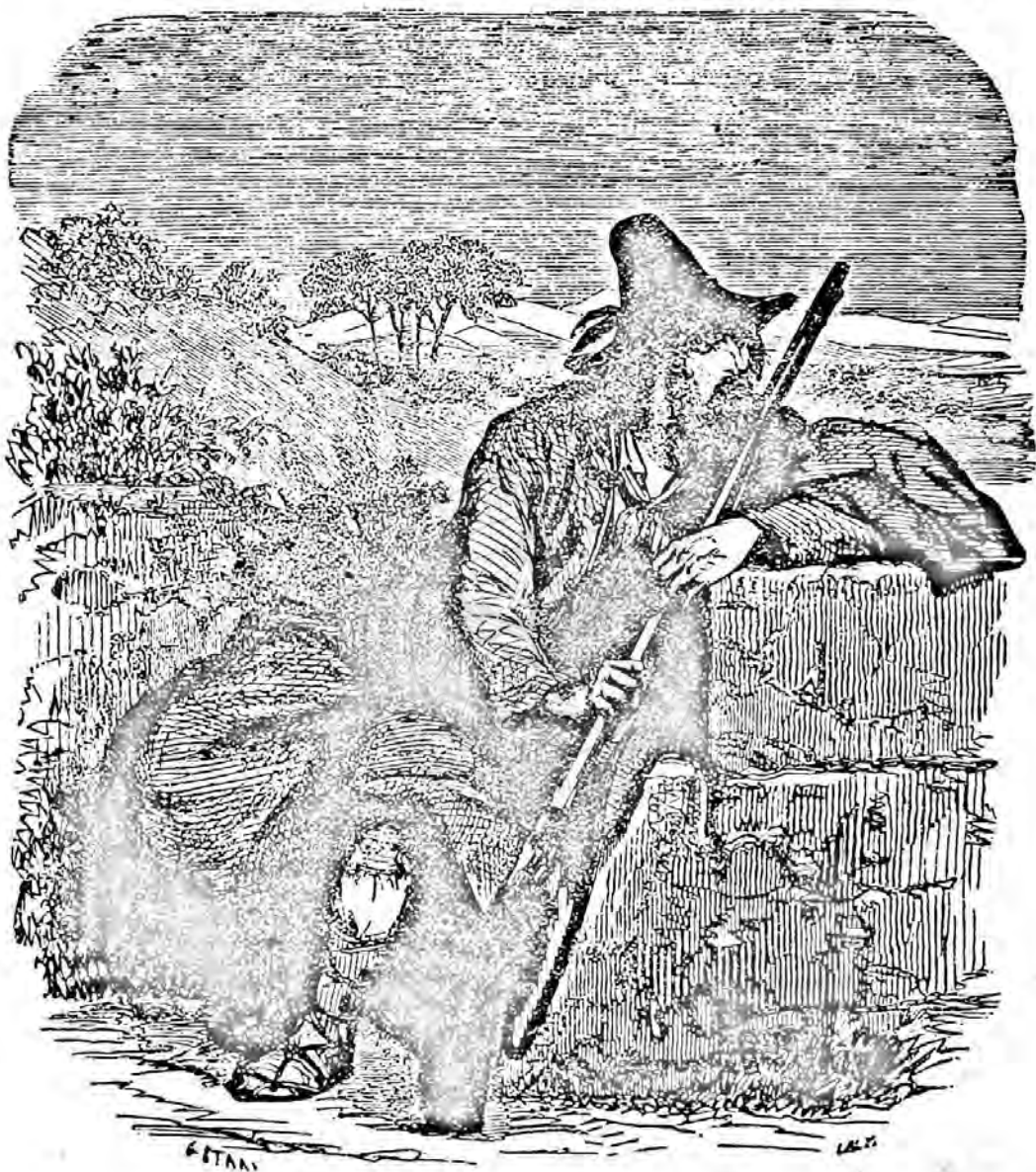
Toate amănuntele ačestea da şnă oare-kare nămelăi Luigi nănprejşrălă satălăi, omălă şşuperioră, pretşindenî şnde se află, şşî fache şnă nămtră de admiratorî. Se vorbia prin lokşrile înveçinate despre ačestă jşne năstoră ka de çelă mai îndemănatikă, de çelă mai tare şşî de çelă mai bravă contadino denămprejşră; şşî, de şşî Teresa, din partei, treçea, într'şnă çerkă şşî mai întinsă, ka şna din çele mai frămoaşe fete din Sabina, niminî n'avea a minte sã i zikă o vorbă de amoră, kăçî şşîa kă era isbită de Vampa.

Şşî kă toate ačestea amîndoi jşniî nă şşî şşşseseră niçî o dată kă se isbia, kreskăseră şşnălă lingă altălă, ka doî nomî kari şşî amestikă răbăçinele în pămîntă, kăçile în aeră, profşmele în çeră; de kălă doringă loră d'a se vedea fă ačeia-şşî, astă doringă ajşnsese o trebşingă, şşî mai bine îndeçea moartea de kălă o desprăgure de o zi.

Teresa era de şşeaş-spre-zече anî şşî Vampa de şşeaş-spre-zече.

Kătre timnălă ačesta, înçenşră sã vorbeaşkă mălte de o bandă de tîlxarî kare se organisa în mănşii Lepinî. Tîlxăria nă fşsesse niçî o dată seriosă şşîrnită din veçinşta-tea Romei. Kăte o dată linşeskă kanî; dar, kăndă se înşşşişează şşnă kană, è rară ka sã i linşeaşkă o bandă.

Vestitălă Cucumetto, înkolşită în Abruzze, alşngată din regalălă Neapolei, şnde şşşşinăse şşnă adevărată resbelă, trekăse prin Garigliano ka Manfred, şşî venise între Sonnino şşî Juperno a se refşşia ne marşinile Amasinei.

Cucumetto.

Elș se okșna kș organisarea ŝnei trșne mi merșea pe ŝrmele lși Decesaris mi Gasparone, pe kari snera sș'i intreakș indatș. Maĩ mșlũĩ jșnĩ din Palestrina, din Frascati mi din Pampinara desușrșrș. La inçenstș se neastimnșrșrș pentruș dĩnșii, apoi se așlș indatș kș se dșseserș sș se intilneaskș kș trșna lși Cucumetto.

Peste kșlș-va timpș, Cucumetto ajsnse sș fiș obick-tșlș lșrșii a minte a tșxlorș. Se sșșnea desnre açestș kanș de bandiũĩ nișce trșșre de kșraũiș estraordinarș mi de o brș-talitate afarș din kale.

ĩnr'o zi rșni o fatș: era fata ŝnșĩ mșșrșrșlorș de pșmintș dela Frosinone. Leũile bandiũilorș sșntș positive; o fatș jșnș è maĩ intũiș a açelșia kare o rșnesce, pe ŝrmș o tragș çei alũĩ la sorgũș, mi neferiçita mșlũșmesce ulçerile trșnei intreũĩ pĩnș kșndș o pșrșseskș bandiũĩ saș pĩnș kșndș moare.

Kșndș pșriũĩĩ ei aș destșlș stare snre a o reskșm-pșra, trĩmitș ŝnș mesaũerș kare se tokmesçe pentruș reskșm-pșrare; kanșlș pșionierșlși resũnde desnre sigșraũũa emi-sarșlși. Daka reskșmpșrșarea nș è pșiimitș, pșionierșlș è kondamnatș nerevokabilș.

Fata mi avea amantșlș in trșna lși Cucumetto; elș se nșmia Carlini.

Kșndș rekșnoskș ne jșnele, ea intinșe bragele kș-tre dĩnșlș mi se krezș skșpatș. Dar bietslș Carlini, rekș-noskĩnd'o, inũĩ simũĩ inima sũũiatș; kșũĩ sũia bine çe soar-te astenta pe amantaĩ.

Kș toate açestea, fiĩdș-kș era favoritșlș lși Cucu-metto, fiĩdș-kș se inũĩrtũmise de pșrikșliũ lși de vr'o treĩ anũ de zile, fiĩdș-kș i skșnase viaũa trĩntĩdș. k'șnș nistolș ne ŝnș karabinarș kare mi avea sabia redikatș așș-

pra kapălxî seş, speră kă Cucumetto ară avea păşină îndă-
rare de dînsălă.

Lăş dară ne Cucumetto la o parte, pe kăndă fata
mezîndă lîngă trănkişlă zăşî bradă mare kare se înlăga în
mizlokăşlă znei rărîstî din pădăre îmî făkăse zăş văşlă din
končîsra nitoreskă a ȕeraneloră romane, şî şî askăndea
faça de prîvirile desfărate ale bandișiloră.

Akolo, i săse toăş, amorăile lăş kă prîsoniera, jă-
rămintele loră de kredinșă, şî kăm în toate nopșile, de
kăndă se afla eî nîmpreșă, se întîlnia într'o răină.

Kiară în seara așeia Cucumetto trimisese pe Carlini
într'zăş sată veșină; elă nă năse a se afla la lokăşlă întîl-
niriî, dar Cucumetto se aflase akolo din întîmulare, zîcea
elă, şî atășă rășise fata.

Carlini se rășă de Cucumetto a face o eșșeșșe-
șne pentă dînsălă şî a resnektă pe Rita, zîkîndă kă tată-
seş era înavășită şî kă ară înlă o bșă reskămpărare.

Cucumetto se arășă dîșșă a face pe voia amikășlă
seş, şî lă însășină să kăste zăş păstoră pe kare să lă
poată trimite la părintele Riteî la Frosinone.

Atășă Carlini s'aproniă plîș de bășăriă de fată, i
zise kă era skăpată, şî o invită a skrie tatășlă eî o skri-
soare în kare să i zîkă ȕe i s'a întîmplată, şî să i fakă
kănoskășlă kă reskămpărarea sa è otărită nîș la trei sate
niastri.

Dreptă or ȕe termină se da tatășlă doăș-spre-zeye
ore adîkă nîș mășine dîmineășă la noăș.

Dăpe ȕe se făkă skrisoarea, Carlini o lăș îndată şî
se dăse la kămpă kă să kăste zăş mesășeră.

Așlă zăş păstoră june kare şî nănea țărna în stășlă.
Mesășeriî natăralî aî bandișiloră săntă păstorîi, kari trăesă
între orășă şî mășă, între viașă selbatîkă şî viașă ȕivilizată.

Jănele năstoră plecă îndată, promițândă că înainte de o oră va fi la Frosinone.

Carlini se întoarse veselă să-și aștepte amanta și să-i scrie astăzi câteva rânduri.

Văzând că era în război, unde vina voioșii din proviziunile ce le lăsa bandiții dela germani ca și tribuți numai; în mizocăle acestoră komeseni voioșii căzută în demerț pe Cucumetto și pe Rita.

Întrebă de ei; bandiții răspunseră printre altele mare șoșotă de răz. O șadoare reche cărise pe fruntea lui Carlini, și simți o smăcinare trăgândă de păr.

Și renouă întrebarea. Șușă din komeseni imnă și și pașară de vină d'Orvietto și i lă întinse zicând:

— În sănătatea bravă lui Cucumetto și a frumoasei Rita!

În mințăle acesta, Carlini crezu că arde și strigă de femeie. Îngerele tot. Lă și pașară, și sparse în fața aelăia ce i lă detese și se renezi spre partea de unde se azei strigăle.

Dă o săte de pași ce făcuse, la kotitura și kringă, ală pe Rita leminată în brațele lui Cucumetto.

Cândă văzu pe Carlini, Cucumetto se skălă și năndă căte și nistolă în făr-kare măn.

Amândoi bandiții se priveră și mință: și și că șărisăle desfrăăle pe baze, celă ală că paloarea morții pe frunte.

Ară și crezută cineva că era să se netreakă și ce șăimintătoră între aștii doi oameni. Dar și și căte și și trășărele lui Carlini se destinseră; măn sa, pe kare o și șese pe și și din nistoalele dela brăle seă, rekășă a-tăgnat la koasta sa.

Rita era kăkată între ei amândoi.

Lăna lămina așea șen.

Cucumetto se sculă ținându quăte unū pistolū in sîă-quare mână.

— Ei bine! zise Cucumetto, ai făcută komisioane ca care te înscriinasem?

— Da, kapitane, respunse Carlini, mi merge, înainte de noaptea, printele Ritei va fi aci împreună cu banii.

— De minune! Pînă şna alta, avem să petrecem o noapte foarte plăcută. Asta fată e minunată, mi te ai, într'adevăr, şi eşti grădă prea bună, nea Carlini. Astă-fel, fiindcă nu sînt omul egoist, să ne întorcem la camarazii noştri mi să tragem la soroc ca să vedem a cui să fie acum.

— Aşa dar este otrăvită a o lăsa în voia leului comune? întrebă Carlini.

— Şi pentru ce să se deosebească numai ea?

— Crezsem că dăne răgăzirea mea...

— Şi ca ce este te mai mult de cătuzei alii?

— Aşa e.

— Dar n'ai nici o grijă, şmeţ Cucumetto, mai că-rîndă să mai tîrziă are să mi vii mi mie rîndă.

Dinţii lui Carlini se sfărîma de tare ce-i strîncea.

— Aideţi! zise Cucumetto făcîndă şi pasă către komeseni, vii?

— Îmi şmeţ...

Cucumetto se depărta făr'a perde din vedere pe Carlini, căci făr'ă îndoială se temea să nu lă lovească pe d'înderă. Dar nu se vedea nici şi semnă la bandă de-spre vr'ăne căpetă ostilă.

Era în nişoare ca braţele înkrăcişate lîngă Rita, totă leşinată.

Şi mină, idea lui Cucumetto era ca şmeţle imbla să o ia în braţe mi să făr'ă ca dînsa. Dar puţin i păsă acum căndă căpetase dela Rita ceia ce voise; mi cătuze pînă banii, trei şte de niştri împreună la toată trîna făr-

cea o srm̃z atziš de mikz, inkziš niči k̃z i era a minte de ea.

Își srm̃z darz kalea snre r̃ziste; dar, pentrz ma-rea sa mirare, Carlini sosi m̃i aua de îndatz ka d̃nszłš.

— Sz se tragz la soruđ! sz se tragz la soruđ! strigarz toui bandiđi k̃ndž ṽzszrz ne kanłš lorž.

Și okiı t̃szlorž strelziırz de begiı mi de desfriš, de oare-ze flakza fokariłzi arznka ne toatz persoana lorž o lzıire goshalikz ce îi fzcea sz semenē a demoni.

Ceia ce cerea ei era drentž; astž-felž darz mi kanłš lorž fzcz znž semnž k̃z se invoia la zererea lorž.

Se ñserz toate ñmele intr'o kanelz, alž lzi Carlini preksm mi ale zelorž alđi, mi zelž m̃i j̃sne din bandz skoase din zrna improvisatz znž bzletinž.

Astž bzletinž ñrta ñmele Diavolaccio.

Acesta era kare pronșese lzi Carlini sz bea în sz-ñzitatea lzi Cucumetto, mi k̃zřia Carlini i resñșese sñr-giñdži nařarłš în fařz.

O ranz mare, deskisz de la t̃mnlz la g̃rz, fzcea sz k̃zrgz szñzele șiroaie.

Diavolaccio, ṽzindž-se astž-felž favorisatz de soarte, skoase znž xoxołš de řiș.

— Kanitane, zise elž, adineaori Carlini n'a voitž sz bea în szñzitatea d̃mitale, pronșnei sz bea intr'a mea; te va askłta poate m̃i bine de k̃zř ne mine.

Fiz-kare s'astenta la vr'o esb̃knire din partea lzi Carlini.

Dar, pentrz mirarea t̃szlorž, lzi znž nařarž k'o m̃-nz, o k̃aratz k̃z alta, ne srm̃z, împlindž-șı nařarłš:

— În szñzitatea ta! Diavolaccio, zise elž k'znž glasž de totž liniszitž; mi ingiđi kopriñsłš nařarłzi řr' a i tre-mzra m̃na.

Pe şrme, şezindă lingă fokă:

— Parlea mea de çină, zise elă; imbletsiă kare lă am făksiă m'a flmănzită tare.

— Să trăiască Carlini! strigară tilxarii.

— Aşa vezî! asta va să zikă a fi çineva şnă kamaradă bşnă. Şi toçi se făksă çerkă împrejşrăiă foksiă, pe kăndă Diavolaccio se depărta.

Carlini mănka şi bea ka kşm nş se întîmplase nimikă.

Bandiçi ilă privia kă mirare, neîndelegîndă nimikă din aşeastă nepşşare, kăndă azziră dşne dinşii resşşndă şnă pasă greă.

Se întoarşeră şi vşşşră pe Diavolaccio çinîndă fata în braçe.

Ea şi avea kanăiă pe spate, şi pşşăiă ei çelă lşngă kşdea nîş la nşmîntă.

Kş kşă întra în çerkăiă lşminei çe o fşcea fokariăiă, se vedea paloarea bandişiă şi paloarea fetei.

Astă arştare avea şnă çe aşa de şraniă şi aşa de solemnă, în kşă şi-kare se şkăiă, afară de Carlini, kare ştăş pe lokă, şi şi şrme beşşra şi mănşarea ka kşm nş s'ară fi netrekăiă nimikă împrejşrăi.

Diavolaccio înainta mereă în mizlokăiă tşçerii çelei maî marî, şi depşse pe Rita la niçioarele kanitanăiă.

Atşnçi toatş lşmea pşş kşnoaşçe kassa aşestei palori a fetei şi a bandişiă.

Rita avea şnă kşçită înfiată nîş în nşşşele şşb çişa şşngă.

Toçi oamenii şi întoarşeră okii aşşra lă Carlini: teaka era goală la bşşăiă seă.

— Ax! ax! zise Cucumetto, îndelegă akşm pentş çe Carlini remşşese înderăiă.

Toată natsra selbatikă è făkătz să apređiasă o fantă tare; de şi poate niči şnişă din bandiđi n'arş fi făkăţ cheia che făkăse Carlini, tođi inđeleseră cheia che făkăse elş.

— Ei bine! zise Carlini skăşndă-se şi elş şi a-proprişndă-se de kadavră kă măna pe şnişă din pistoalele sale, mai è čineva kare să mī dispăte astă femeiş?

— Nă! zise kanşă; è a ta!

Atşnči Carlini o lăţ în brađe, şi o dăse afară din čerkşă lăminei che o făcea flăkra fokarişăi.

Cucumetto dispănea sentinelele dăpe običeiş, şi bandiđii se kăkăgă infăuşăgăi în mantalele lorş imprejăşăi fokăşăi.

La mezisă nopđii sentinela dete şă semnalş de des-tentare, şi într'şnş minşă kanşă şi kă inşođitorii lăi făgă în ničoare.

Era părintele Ritei, kare venia singărş s'adăkă re-skămăşăgărea şiei sale.

— Eată, zise elş lăi Cucumetto infăuşăşndăi şă sakş de banii, iea-đi chei trei şăte de piastri, şi dă-mi inderăţă pe şiţ-meă.

Dar kanşă, făg'a lăa banii, i făkă semnş să lă şg-meze.

Bătrăşăi askăltă; amăndoi se depătară săb arbări, păntre kăčile kăroga resbia razele lănei. În čea dăpe şg-mă Cucumetto se opri întinzăndă măna şi agăşndă bătrăşăi doăş persoane şăndă la ničoăşă şniş arbăre:

— Eată, i zise elş, čere pe şiţ-ta de la Carlini, elş đđi va da sokoteală.

Şi se întoarse la kamarazi şăi.

Bătrăşăi remase nemiskăţă şi kă okii infăşđi. Sim-

cia kъ o neferičire nekъnoskъtz, mare, neazitъ, nъtia pe kapъlъ seš.

În-fine fъkъ kъyî-va paui kъtre aĉea grъpъ ne kare nъ nъtea s' o priĉeanъ.

La sgomotъlъ ĉe fъĉea îmaintândě snre dînsъlъ, Carlini iui redikъ frъntea, Ńi formele amîndъroga persoanelorě încenъrъ sъ se vazъ maî kъrate îp okiî bъtrъnъlî.

O femeîz era kълkatъ ne josš, kъ kapъlъ nъšš ne ĉenъkîi xъŃi omě kare Ńedea plekatě d'asъnra eî; nъmaî kъndě se skъlî omъlě aĉesta se deskonerise faĉa femeei ne kare o ĉinea strînsъ la nentъlě lî.

Bъtrъnъlě rekъnoskъ ne fiîz-sa, Ńi Carlini rekъnoskъ ne bъtrъně.

— Te astentam, zise banditъlě tatъlî Riteî.

— Tikъlossle, zise bъtrъnъlě, ĉe aî fъkъtě?

Ńi se zita kъ snaimъ la Rita, palidъ, nemiskatъ, sъnĉeratъ, k' xъš kъyitě îp nentě.

O razъ a lъneî kъdea ne dînsa Ńi o lъmina kъ lъĉireaî albîĉioasъ.

— Cucumetto violase ne fiîz-ta, zise banditъlě, Ńi fiindě-kъ o îbiam, am omorît' o; kъĉi dъne dînsъlě, era sъ fiъ jъkъria bandeî întreĉi.

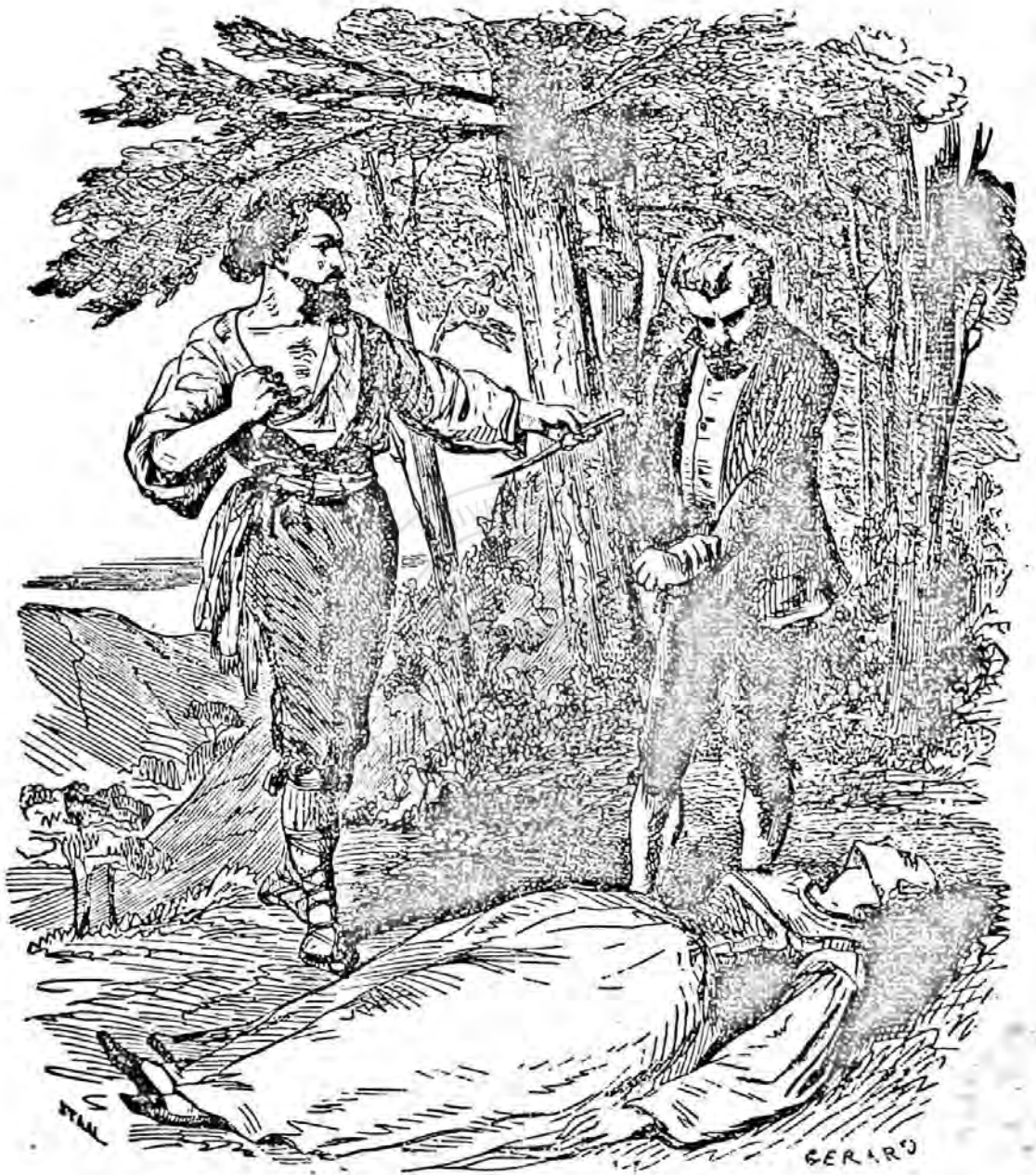
Bъtrъnъlě nъ zise nimikě, de kъlě se îngълbeni ka moartea.

— Akъm, zise Carlini, dak'am greșitě, resbъnъ-o.

Ńi skoase kъyitъlě din sînsъlě feteî, Ńi, skъlъndъ-se se dъse sъ lě dea kъ o mълъ bъtrъnъlî, Ńi kъ ĉea altъ iui desfъĉea nentъlě Ńi i lě înfъyima golě.

— Vine aî fъkъtě, i zise bъtrъnъlě k' xъš glasě sъrdě. Îmbгъyîșeazъ-mъ, fiîlě meš.

Carlini s'arъnkъ înekatě de nъnsete îp braĉele nъ-

— Acum, daqu'am gresitū, resbunū-o

rintelzi amantei sale. Astea era intiiiele lakreme ce le vgr-
sa achesti omi sncerosi.

— Akam, zise btrnlii lsi Carlini, ajt-m s
imormintez ne fi-mea.

Carlini se dxe s kaste doz sane, mi tatli mi
amantli inchenr a sna pmintli la nioarele xni ste-
jar ale krzia krvi stfoase kta s'akopere mormintli fetei.

Dxe ce fx snpat groana, o imbrumit intii tatli
se, mi ne xrm amantli; ne xrm, o lxi xni de nioare,
mi cel alt de sncioare, mi o pser in groan.

Apoi inpenkiar de amindo s pgrile mi ziser r-
cele morgilor.

Apoi, dxe ce finir, arnkar pmint d'aspra ka-
davrl ni knd s'a imntli groana.

Atnci btrnlii intinse mna lsi Carlini mi i zise:

— Ii mliamesk, fiil me; akam las-m singr.

— Dar k toate achesta... zise Carlini.

— Las-m, ii ordon.

Carlini se snxe, se dxe la kamarazi lsi, se in-
fshr in mantela sa, mi indat adormi ama de profnd
ka mi cei alii.

Se nxe in ajni la kale s mi skimbe tabra.

O or inaintea zilei, Cucumetto destent oamni lsi,
mi le dete ordinli de plekare.

Dar Carlini n voi s lase pdrrea nin' a n afla
ce se fkrse printele Ritei.

Se indrent ktre lokli xnde l lxsase.

All ne btrnlii snzrat de o krak a pomli
kare mbria mormintli fiel sale.

Atnci fkr jrmint ne kadavrl xnia mi ne groa-
na celei alte k ii va resbna ne amindo.

Dar n n s cu achesti jrmint, kvi doz zile

în zgomt, într'o întâlnire cu karabinarii romani, Carlini făcuse.

De când năma se miră că, pe când sta cu fața către inimi, priimise un glon între sate.

Mirarea înțetă când un din bandiții făcuse însemnarea kamarazilor și cu Cucumetto se afla la satele lui Carlini cu zece pași departe când Carlini căzuse.

În dimineața plecării din pădurea Frosinone, el zărise pe Carlini în întănerică, așzise jzărmită că el făcuse, mi, că se se ferească de reșă că el amenința, așkase înainte.

Se mai șșnea despre acestă cană de bandă înț vr'o zece istorii nă mai puțină karioase de când asta.

Astă-felă, dela Fondi până la Perugia, toată lămea tremăra la singrășă năme ală lui Cucumetto.

Aste istorie fără adesea șbiectășă konvorbirilor lui Luigi și Teresei.

Fata tremăra foarte tare de căte ori așzia asemenea lăkrări; dar Vampa o încredința k'ună șșrisă lovindă bșna sa nășcă că da așa de bine; pe zgomt, dăka nă era încredințat, i arăta la o șștă de pași ună korbă kare sta pe o kăkă șșkată, ilă okia, trășea kokomășă, mi nășerea lovită cădea la nișoarele pomășă.

Cu toate acestea, timășă trecea; amândoi jșni nășseră la kăle se se cășștorească îndată că Vampa arăș implini doză-zeci de ani și Teresa noșă-spre-zece. Era amândoi orfan, năma dela șșpănișă loră avea se căeră voiș; o căerășeră și li se dete.

Într'o zi când sta de vorbă despre viitorășă loră, așzără vr'o doză trei detșșări; pe zgomt ună omăș emi îndată din pădurea lăngă kare jșni avea obișșită se și nășcă țărma, și alergă spre dănișă.

Kъндѣ аѣнсе ла о депъртаре инкълѣ съ поатъ фи азитѣ :

— Sânt xpm̄rită, strigă elă; p̄steuî s̄ m'ask̄ndeuî?

Amîndoî j̄nii rek̄nosk̄r̄ p̄rea bine k̄ s̄p̄itivălă k̄ta s̄ f̄r̄ vre z̄nă bandită; dar între p̄erană şî banditălă romană è o simpatie în̄sk̄t̄ kare face ne celă d'întiiş a fi totă d'asna gata s̄ fakt̄ z̄nă serviciş celşî d'ală doilea.

Vampa, f̄r'a zice nimikă, alergă la neatra kare ast̄na intrarea pescherii, deskise loklă trăgîndă neatra la dînşlă, f̄k̄s semnă s̄p̄itivălă s̄ între în adenoştălă avela kare era nek̄nosk̄tă de touî, împinse neatra la lokă şî se întoarse s̄ wează lingă Teresa.

Măi într'avela—şî timnă patră karabinari k̄lărî se v̄z̄r̄ la maşina p̄dşrii; trei p̄rea k̄ kast̄ ne s̄p̄itivălă, ală patrălea tira de gită z̄nă bandită prisoner.

Cei trei karabinari şî ar̄nkarḡ okii împrejărlă loră, v̄z̄r̄ ne cei doi j̄ni, alergarḡ la dînşii în galonă, şî îi întrebarḡ.

Ei n̄ v̄z̄ser̄ nimikă.

— Îmi pare reă, zise brigadierălă, k̄yî avela ne kare lă k̄st̄mă è kanălă.

— Cucumetto? strigarḡ împrejărlă Luigi şî Teresa f̄r'a se p̄stea onri.

— Da, resp̄onse brigadierălă; şî, fiindă-k̄ i è kanălă p̄să la p̄reş drentă o miş de sk̄de romane, ai fi lată şî d̄mneata çinçî s̄te daka ne ajstaî s̄ lă prindemă.

J̄nii skimbară o k̄st̄t̄rḡ între dînşii. Brigadierălă av̄ z̄nă minălă de sperançă. Çinçî s̄te sk̄de romane fakă trei miî françî, şî trei miî françî è o stare p̄nră doi bieşî orfanî kari voră s̄ se k̄st̄toreask̄.

— Da, è de p̄rătă reă, zise Vampa, dar n̄ lă amă v̄z̄tă.

Atunci karabinarii căstară prin toate locurile, dar îndemertă.

Pe urmă se făcuseră nevăzuți și-lă dăse altă.

Atunci Vampa se dăse și trase neatra și Cucumetto eși.

Elă văzuse, printre lămina ce resbia prin poarta de granită, pe jăni kari sta de vorbă împresă kă karabinarii; îngelese ka ce felă de konvorbire avea între ei, văzuse pe fața Teresei și a lăi Luigi nestremțata otărire de a nă lă preda, și skoase din posănarăi o pșngă plină de așă pe kare le o dete loră.

Dar Vampa redikă kănsă kă mândriă; kăță pentru Teresa oki ei strelăiră, kămetăndă la toate skălele cele mândre și la frămoasele vestiminte ce așă nătea să le kămpere kă acea pșngă plină de așă. Cucumetto era șiă drakă și jămțate, elă lăse forma șiă bandită, în lokă de a șiă shearne; prinse astă kăstăiră, rekănoskă în Teresa o fată demnă a Evei, și reintră în pădăre, întorkindăse de mai mălte ori săb kăvintă de a salăta pe liberatoriă lăi.

Mălte zile trekășă, fără ka să mai fi văzută cineva pe Cucumetto, și fără ka să fi așăită vorbindăse de elă.

Timnă lă karnavală și se anroniase. Kontele de San-Felice anșnyă șiă mare bală maskată și de fă invitată totă ce se alla mai elegantă în Roma.

Teresa avea mare dorință să vază așă bală. Luigi cheră voia de la protektoră lă seă intendentă lă pentru ea și pentru dănsă lă de a asista și ei așă șiă printre servitoriă kasei. Astă voiă le fă dată.

Așă bală era dată de kontele, mai virtosă șiă a face plăcere fiiei sale Carmela pe kare o adora.

Carmela era tokmai de seama și de talia Teresei,

și Teresa era celăl puțin totă așa de frumoasă ca și Carmela.

În seara balului Teresa și năse grăteala cea mai frumoasă, acele cele mai scumpe, sticlăriele cele mai stre-lăcite.

Ea avea costumele femeielor din Frascati.

Luigi avea portul cel nitoresc al germanilor romanți din zilele de serbătoare.

Amândoi se mestecau, dăne cum li se detese voie, că servitorii și că germanii.

Serbătorea era minunată. Nu numai vila era foarte iluminată, dar încă mi de fanare călitate era alinate de arborii grădinei. Astă-felă îndat palatului s'a revărsat asupra teragelor, și teragele în alee.

În fî-kare respunț era câte o orkestră, hăfete și rekoritori; preîmbătorii se ouă, se forma kadrile, și dan-ța acolo unde le plăcea să danțe.

Carmela se năra ca o femeie din Sonino. Și avea bonetului neste totă căsăt că murgăritare, acele din nărlă ei era de așă și de diamante, ținătorea ei era de mătase țărăască că flori mari înnetite, xaina ei de ne d'asupra și fista ei era de kashemir, antela ei era de mselină din India. năstării de la korseti era numai netre scumpe.

Alte două din însogitoarele ei se năra, una ca o femeie din Nettuno, alta ca o femeie din Riccia.

Patru jni din familiile cele mai avute și cele mai nobile din Roma le însogia că acea libertate italiană, kare nu se aseamănă că nici una din cele alte țări din lume: se năra și ei în kostume de germani din Albano, din Velletri, din Civita Castellana și din Sora.

Se îngeleuă că aeste kostume de germani, ca și cele de germane, strelăcia de așă și de netre scumpe.

Veni idea Carmelei de a face ună kadrilă uniformă, de călă linsia o femeie.

Carmela se uită împrejură, nici una din invitatele ei n'avea ună kostumă analogă cu ală ei și cu ale insojitoarelor ei.

Contele de San-Felice i arată în mizloklă ueraneloră pe Teresa rezimată de brațulă lăi Luigi.

— Îmi dai voie, tată? zise Carmela.

— Fără îndoială, i respunse contele, nu sântemă în karnavală?

Carmela se plecă către ună june care o însojia, stândă de vorbă cu ea, și i zise căteva cuvinte arătândă într'acelășă timpă cu deștălă pe fata cea jună.

Junele șmă cu oki frămoasa mănă care lă kondă-
cea, făcu ună semnă de askătare și veni să invite pe Teresa a figăra în kadrilă dirijiată de fia kontelăi.

Teresa și simji obrazălă aurinsă ka de o flakără. Întrebă din oki pe Luigi: nu era mizloklă de refăsată. Luigi lăși binișoră să alănce brațulă Teresei, pe care lă ținea sub ală seă; și Teresa, depărtândăse kondășă de kavalerăălă ei celă elegantă, veni tremărândă și și iea lokălă la kadrilă aristokratikă.

Negreuită, în oki ună artistă, kostumălă celă esaktă și aspră ală Teresei ară și avă ună karakteră cu totălă altă-felă de călă ală Carmelei, și ală insojitoareloră ei; dar Carmela era o fată flăkratikă și koketă; kășăte-rele măselinei, florile ținătoarei, strelăchirea kamemirei o simia, reflektălă safireloră și ală diamanteloră o neșnia.

Din partei, Luigi simjia năskindă într'insălă ună simtimentă nekănoskătă: era ka ună felă de dăreere șărdă care mai întiă și șășia inima, și de akolo pătrăndea înfiortoare în vinele sale, și i konrindea totă konălă; șmă cu

okii miskarile chele mai mici ale Teresei si ale kavalerului ei: candei mainile lor se atingeau simyia un fel de simire, arterele lui bteau ca iugale, si ar se zisa cineva ca snetel un klonot ssa la xekile sale. Cand vorbia impreun, de si Teresa askalta ca temere si ca okii plekai vorbele kavalerului se, dar fiind ca Luigi citia in okii arztori ai frumosului june ca aceste vorbe era nma laude, i se prea ca se invirtia pmintel ssa dinsel, ca toate glasurile din infern i sfla nise idee de omor si de xidere. Atunci, temindu-se sa nu i vii vre o nebun, se agaa ca o mna de karnel ling ca sta in nicioare, ca cea alt strinea ca o miskare konvulsiv un nmal ca mnerel sklatat, ne kare l aea netrekel in brul se si ne kare, fura simy, il skotea xne ori mai intreg din teak.

Luigi era melos! El simyia ca Teresa, tirul de natsa sa koket si trsfant, ntea sa i si perdut.

Si ca toate acestea fata, plin de temere si mai suprimintat la inenst, iui venise indat in sine. Am sss ca Teresa era frumoas. Nu e destel; Teresa era gracioas, avea aca graci selbatik, kare mi ea, in felul ei, avea o ntere alt fel de kel graci noastr afektat. Ea av mai onorile kadrieli; si, daka fa invidioas de fia konteli San-Felice, n' am kelteza sa zicem ca Carmela nu fa meloas de dina.

Ast fel frumoel ei kavaler o rekondse ca mlte komplimente la lokel de unde o lase si unde o astenta Luigi.

De doz trei ori in timnel kontra-danului fata arnkase o kelter asenr-i, si de f-kare dat il vzse nald si inkrentat. O dat kiar askuyimel kyiteli se, ne jmtate skos din teak, i lase okii ca un feler sinistr.

Teresa.

Astă-felă dară ea tremăra kăndă lăi brașă amantă-lăi ei.

Kadrilă avăsese celă mai mare șăesă, și era învederată kă era vorba șă se fakă și a doza edițiune. Nămaî Carmela se opănea; dar kontele de San-Felice răgă ne fiă-sa kă atăta tinerețe, în kăță nănă în cele din șrmă konsimăi.

Îndată șnălă din kavaleri se genezi ka șă invite ne Teresa, fără de kare era kă nenștină a se înșingă kontra-danșălă, dar fata se făkăse nevăzătă.

Înr'adevără, Luigi nă se mai șimăise în nătere a șăferi a doza ăerkare; și kam kă konvinăerea kam kă sila, țirise ne Teresa la șnă altă nănkă ală grădinei. Teresa se lăase dăne dănsălă kam fără voia ei; dar văzăse dăne faăa restărnătă a jănelăi, și îngelesese dăne țăăerea lăi întretăiată de tresăriri nervoase, kă se petreăea într' înșălă șnă ăe straniă. Kiară dănsa nă era skătătă de o țărbă-rare din întră, și, fără kă toate aăestea ka șă fi făkătă vre șnă reă, îngeleăea kă Luigi era în drentă șă o măstre: nentă ăe, nă șăia; dar înșă totă șimăia kă aăeste măstrări ară fi meritate.

Kă toate aăestea, nentă marea mirare a Teresei, Luigi remase mătă, și niăi o vorbă nă întredeskise băzele sale în toată seara ăe mai remase. De kăță, kăndă frigălă nopăi a făkătă ne invitaăi șă făgă din grădine, și dăne ăe s'ăă inkisă nopăile vilei nentă o serbare interioară, rekondăse ne Teresa; apoă, kăndă era șă se întoarkă a kasă la dănsa, i zise:

— Teresa, la ăe kăăetai kăndă danșăi în faăa jă-nei kontese de San-Felice?

— Kăăetam, respănse fata kă toată kăăăia șăfle-

tslxi ei, kx ami da ne jsmxlate din viaga mea ka sx am xni kostxmŝ ka acela ne kare lx prta ea.

— Shi ce xi zise kavalerxlŝ teŝ?

— Imi zicea kx arŝ fi in mna mea sx lx am, mi kx n'aveam de kxlŝ sx zikŝ o vorbx pentrx aceasta.

— Avea drentate, respnxse Luigi. Ilŝ doresxi kx atla infokare dxne kxm o zixi?

— Da.

— Ei bine! ilŝ vei avea!

Fata xi redikx kanxlŝ kx mirare ka sx lx intrebe, dar faga sa era asa de inkrxntatx mi asa de sxmimntx-toare, in kxlŝ i ingeyx kvintxlŝ ne bxze.

Kxre acestea zikindŝ aceste kvinte, Luigi se depertase.

Teresa lx xrmx kx okii in mizlokxlŝ nonxi ne kxlŝ prtx sx lx zbreaskx. Apoi, dxne ce se fxx nevzxtŝ, intrx in kasx sxspinndŝ.

Kiarŝ in noantea aceia, se intlmulx xnŝ evenimentx mare din neingrijirea flrx indoialx a vre xni domestikŝ kare xitase sx stingx lxmnrile: vila San-Felice lx fokŝ, tokmai in denendugele apartamentxlxi frmoasei Carmela. Destentatx in mizlokxlŝ nonxi de lxmina flakxrelorŝ, ea sxrise josŝ din patxi, se infxwxrasc kx o xainx de kasx, mi cerkase sx fxgx ne xwx; dxr koridorxlŝ prin kare era sx treakx se afla in prada fokxlxi. Atxni se intoarse in kamera ei, kixmndŝ intr' ajstorxi kx strigxte mari, kxndŝ de o datx fereastru sa kare se afla kx dox-zexi de nxioare departe de pxmintŝ se deskisese; xnŝ jxne pxranŝ se repexise in apartamentŝ, o lxase in bragele sale, mi, kx o pxtere mi kx o indemxnare mai presxŝ de ale xni omŝ, o stremxtase ne o erbiste, xnde lewinase. Kxndŝ imi venise in simxiri, tatxlŝ seŝ era inainte. Toxi servitorii o im-

preszta, adskindăi ajstoare. O arinș întreagș a vilei ar-
sese; dar ce i pșsa, fiindș-kș Carmela era șnztoasz și
skșpatș!

Se kșrtș pretștindenī mșntșitorșlș ei, dar mșntșitorșlș
ei nș se vșzș; se întrebș toatș lșmea, dar niminī nș lș
vșzșse. Kșrtș pentrș Carmela, era așa de țrbșratș, inkșrtș
nș lș rekșnoskșse de lokș.

Pe ling' așeasta, fiindș-kș kontele era foarte îna-
vșșitș, afarș de perikșlșlș în kare se aflase Carmela, și
kare i pșrș, dșne felșlș çelș minșnatș kș kare skșpase,
maī mșltș ka o noșș favoare a Provedinșei, de kșrtș o nefe-
riçire adevșratș, perderea fșkșrtș de flakșre fș pșșinș lș-
kșrș pentrș dînsșlș.

A doza-zi, la ora obiçinșitș, amîndoi jșnii se rea-
flarș la marșinea pșdșrii. Luigi sosise çelș d'întișș. Veni
înaintea fetei kș o mare bkșrșrș; pșrea kș șitase kș totșlș
șçena din ajșnș. Teresa era ne vșzște kșçetștoare; dar,
vșvîndș ne Luigi astș-felș dîșșșș, se pșfșkș din partei
înr' o neîngrijire voioasz kare era fondșlș karakterslși ei
kșndș nș venia șș lș țrbșre vre o patîmș.

Luigi lșș brașlș Teresei și o kondșse nînș la ș-
șa pesçerii. Akolo se onri. Fata, îngelegîndș kș era çe-
va esttraordinarș, se șitș la dînsșlș așintatș.

— Teresa, zise Luigi, a searș mī aī șnșș kș aī da
tolș çe aī avea ne lșme ka șș aibī șnș kostșmș aseme-
nea kș așela ne kare lș pșrta fiia kontelși.

— Da, zise Teresa kș mirare, dar eram nebșnș
șș doreskș șnș asemenea lșkșrș.

— Și eș çī am respnșș: — Pșea bine! îlș veī avea.

— Da, respnșse fata, a kșria mirare kșșçea la
fî-kare vorbș a lși Luigi, dar aī respnșș așeasta fșgș
îndoialș ka șș mī façī pșççea.

— Nă mi am promisă niçi o dată ceva fără ka să nă mi lă fi dată îndată, Teresa, zise kă trăfiră Luigi; intră în peschere și îmbracă-te.

L'ăceste kăvinte, trase neatra și arătă Teresei pescherea lăminată de doxă lămințrăi ce ardea de făr-kare parte a znei oglinde mărge; pe masa cea umernească, făr-kată de Luigi, se afla salba de mărgritare și acele de diamante întinse, pe ză skază de alțare era denșă restăă kostămlăi.

Teresa skoase o strigare de băkriz, și, făr'a întreba de znde venia avestă kostămlă, făr'a mălămi lă Luigi, se rezezi în pescherea cea transformată în kabinetă de gărteală.

Dăpe dinsa Luigi înninse neatra la lokă, kăvi zărise pe kreasta zăi delimoră, kare înnedika vederea Palestrinei din lokăă znde se afla, ză kăltoră kălare, kare se onri ză mință, neschiindă pe ce drămlă să apăce, desemnăndă-se pe azărlă cherăsi kă acea kărtă de kontăă kare è parti-kălară denărtăteloră umer meridionale.

Văzindă pe Luigi, kăltorăă și năse kalăă pe galonă și veni la dinsaă.

Luigi nă se încelase: kăltorăă, kare se dăcea de la Palestrina la Tivoli, sta la îndoiăă desne drămlă seă.

Jănele i lă arătă; dar, fiindă kă la zăă natrară de legă de akolo se făcea trei drămlă, și ajăngindă l'ăceste trei drămlă kăltorăă nătea să se rețcească din noă, răgă pe Luigi să lă kăăsească.

Luigi își desnrinse mantela, și o denșe josă, și arănkă pe zmeri karabina, și, desfăktăă astă-felă de vestimăntăă seă celă greă, merse înainte kăltorăă kă avelă pasă repede ală mănțeanăsi pe kare ilă zămează kă greă pasăă zăă kală.

În zecă minăte, Luigi mi kълtorълѣ fыгъ l'ачea respнtиѣ агътatъ de пълторълѣ чelѣ jъne.

Kъndѣ ajъnсеръ akolo, clѣ шї intinse мъна k'ънѣ mestѣ maiestkosѣ ka de impъratѣ kълre жнлѣ дin чele trei дрѣмъгї ne kare kълa сѣ lѣ жmeze kълtorълѣ.

— Eatъ-цї дрѣмълѣ, Eschelиnцъ, zise elѣ, n'ai сѣ te maї гeлъчesчї akъm.

— Шї тъ, eatъ-цї resнlata, zise kълtorълѣ dъndѣ jъnelѣї пълторѣ kълї-va banї мънънцї.

— Mълцъmeskѣ, zise Luigi trъgиndъ-шї мъна; fakѣ жнѣ servиchѣ, dar нъ lѣ vиnzѣ.

— Dar, zise kълtorълѣ, kare se пъrea ne lиng'ачea-sta обичиsitѣ kъ astъ diferиnцъ intre servilitatea omълѣї dиn orашe шї мъndria kълmneанълїї, daka нъ пpиimesчї o платъ, veї пpиими чelѣ нъцїнѣ жнѣ darѣ.

— A! da, ѣ altѣ чeвa.

— Eї bine! zise kълtorълѣ, iea astї doї sekинї de Venezia, шї dъї fidанцateї tale ka сѣ шї fakъ o perekiъ de чerчeї.

— Шї dъmneata, aлънчї, iea нъmналълѣ ачesta, zise jъnele пълторѣ, нъ veї аlla altъ, алѣ kълgia мънерѣ сѣ fиъ maї bine skълнтatѣ, dela Albano пїнъ la Civita-Castellana.

— Пpиimeskѣ, zise kълtorълѣ; dar aлънчї eѣ съnt индatoratълѣ теѣ, kълчї нъmналълѣ ачesta fache maї мълтѣ de kълѣ doї sekинї.

— Pentр'ънѣ negъцъtorѣ, poate; dar pentръ mine kare lѣ am skълнтatѣ singъrѣ, abia fache жнѣ nиastръ.

— Kъm te kiamъ? intrebъ kълtorълѣ.

— Luigi Vampa, respнanse пълторълѣ kъ ачela-шї а-erѣ ka kъm арѣ fi respнansѣ: Alesandrъ, реѣe алѣ Macedonieї. Шї ne dъmneata?

— Pe mine, zise kълtorълă, mъ kiamъ Simbad Marinarълă.

Franz d'Epinaу skoase знă strigътă de mirare.

— Simbad Marinarълă! zise elă.

— Da, respнse povestitorълă, ачеста è нъmele че лă dete kълtorълă лăi Vampa desnre sine.

— Eї bine! dar че аї de zisă inkontr'ачестăi нъme? întreprнse Albertū: è знă нъme nrea frгmosă, mi aventъrele patronълăi ачестăi domnă, katъ s'o mърtriseskă, m'aă desfъtată nrea mълă în jнneгea mea.

Franz нъ стърăi маї mълă. Astă нъme алă лăi Simbad Marinarълă, дъne kъм se інтелегe bine, destentase într'інsълă o l'me de sъvenirі, kъм fъkъse în аjнă нъmele лăi Monte-Cristo.

— Ъrmeazъ, zise elă oaspelăi.

— Vampa нъse kъ desnрегă чеї doї sekinі în posъnară, mi лăi інчетă drгmълă ne kare venise. Kъndă аjн-e la vr'o doзъ trei sъte de namі anroape de nesчere, krezъ k'azzi знă џinetă.

Se onri, ka s'asklte din kotro venia џinetълă ачеста.

Dъn'o sekъndъ, аzzi нъmele seă kъrată.

Strigarea venia din partea nesчerii.

Сърăi ka o kapъ selbatikъ, інkърkъndъ-ші нъшка în fгга sa, mi аjнse în маї нъџină de знă minătă ne virfълă delimorълăi onъsă ачелăia зnde зъrise ne kълtorълă.

Akolo, strigъrile: — Ajstoră! аjнuserъ маї desлчite nпнъ la dінsълă.

Іші arъnkъ okiі аsъnра snаџiълăi ne kare лă domina: знă omă гъpia ne Teresa, ka чintарълă Nessus ne Deianira.

Ачестă omă, kare se îndrenta snre пъdъre, аjнsese la trei din patrъ пъгџі ale drгmълăi dintre nesчere mi пъdъre. Vampa mъsъră intervalълă; astă omă era kъ doзъ sъte

nașii celăl pășină înaintea lui, n'avea nici o speranță să îl ajungă înaintea sosirii sale la pădure.

Jănele păstoră se opri ca kăm nișioarele lui ară fi prinsă rădăcină. Rezimă patălă pășchei sale pe zmeze, redikă încheiă deava în drentălă rănitorelăi, ilă zrmă o sekandă în faga sa și deskărkă arma sa.

Rănitorelă se opri în lokă, țenșkii i se mșiară, și kăză, tîrîndă pe Teresa în kădereă lui.

Dar Teresa se skălă îndată; kăță pentru fagară, remase kăkată bătîndă-se în konvulsivăniele agoniei.

Vampa se repezi îndată la Teresa, kăci zech nașii aproape de mortă i se îndoiseră și ei nișioarele și kăzăse eară în țenșki, și jănele avea o temere șpășimîntătoare ca nă kămva glonșălă kare doborăse pe inemikălă seă să fi rănită într'acela-șii timpă și pe fidanșata sa.

Din fericiere nă era nimikă, nămaș șpășma paralisase păterile Teresei. Kăndă se inkredinșă Luigi kă ea era șpăștoasă și skăpată, se întoarse kătre rănită.

Elă șii detese șșfletălă stringîndă din pășni, kă găra kontraktată de dăgere, și kă pășălă șpășlită șăb șădoarea agoniei.

Okii lui remaseră deskimă și ameninșători.

Vampa ș'anroniă de kadavră, și rekănoskă pe Cucumetto.

Din zăăă kăndă banditălă făseșe skăpată de chei doi jăni, se înamorase de Teresa și jărase kă fata va fi a lui. Dintr'astă zi, elă păndise, și, profităndă de minșălă în kare amantălă ei o lășase singură ca ș'arate drășmălă streinșălă, o rășise și o krezăse a lui kăndă glonșălă lui Vampa, kondășă de okirea chea sigură a jănelăi păstoră, i pătrășșese inima.

Vampa ilă privi zăăă minșălă fără ca chea maș mikă țărbărare să se vază pe fașă sa, de oare-che din kontra

Vampa s' apropiă de cadavru și recunoseu pe Cuoumetto.

Contele de Monte-Cristo. Vol. III.

Teresa, tremurândă înkă neste totă, nă nătea să s'anponie de banditslă celă mortă de kălă kă namă mičă mi arănkă kă îndoială o priveră asăpra kadavrăslă ne d'asăpra șmerelă a-mantăslă eă.

Dăp'șnă minșă, Vampa se întoarse kătre amanta lăi:

— A ! a ! zise elă, prea bine, estă îmbrăkată, akəm să mă fakă mi eă găteala.

Înr'adevără, Teresa era îmbrăkată din kapă nișă la ničioare kă kostămlă siefi kontelă de San-Felice.

Vampa lăș trănsă lă Cucumetto în brage, ilă adăse în peschere, de oare-če akəm remase Teresa afară.

Dak'ară fi trektă atăncă șnă ală doilea kăltoră, ară fi vărășă șnă lăkră straniă: adikă o năstoriă năzindă-șă oile îmbrăkată înr'o rokă de kashemiră, kă çerčeă mi kă o salbă de mărgritare, kă ače de diamante mi kă nastări de safire, de smarande mi de răbine.

Fără îndoială ară fi kreztă kă s'a întorsă timnă lă Florian, mi ară fi inkredințată, revenindă la Parisă, kă întilnise ne năstoriă Alpior șezindă la noalele mănșiloră Sabini.

Dăp'șnă natrară de oră, Vampa eșă mi elă din peschere. Kostămlă seă nă era mai nășină elegantă în felă seă de kălă ală Tereseă.

Avea o vestă de katifea grenată kă nastări de ară șăpață, o ăiletă de mătase neste totă akoperită de kășătre, o skarpă romană legată împrejărlă gătăslă, o kartacheră kășăță kă ară mi kă mătase roșă mi verde, pantalonă de katifea albășă legășă săb ăenski kă agrafe de diamante, getre de kăprioară bălate kă miă de arabesche, mi o nălăriă ne kare fătăra pandliche de toate kălorile; doșă orloce atărna din brăslă seă, mi șnă nășnală era netrektă prin kartacheria sa.

Teresa skoase zăș strigătă de mirare. Vampa, sâb portată ačesta, semăna kă o niķtăgă a lăi Leopoldă Robert saș Schnetz.

Elă imbrăkase kostămălă kămplekătă ală lăi Cucumetto.

Jănele văză efektălă če lă prodăčea asăpra fidančatei sale, Ńi zăș sârisă de mândrič i trekă pe baze.

— Akăm, zise elă Teresei, estă gata a te împărtă-
mi de soartea mea or kare ară fi?

— Ox dal strigă Teresa kă entăsiasmă.

— A mă Ńrma pretătindenă zăde mă voiă dăče?

— La marčinea lămiă.

— Atăncă, ica-mă bračălă Ńi să plekămă, kăčă n'a-
vemă timă de nerdată.

Fata Ńi netrekă bračălă sâb ală amantălăi ei, fără kiară a lă întreba zăde o kondăčea; kăčă în momentălă a-
česta i se părea frămosă, mândră Ńi pătinte kă zăș zeă.

Ńi amădoă înaintăgă în pădăre, din marčinea kăria eșiră în kăte-va minăte.

Se înțeleče kă toate potечеle mântelăi era kănoskăte de Vampa; înaintă dară în pădăre făr'a se îndoi zăș singără minătă, de Ńi nă era ničă zăș drămă făkătă, či nămaă rekănoskăndă drămălă pe kare kăta să lă Ńrmeze dăne singăra inspektare a arăriloră Ńi a mărčăiniloră: merseră a-
stă-felă angoane la o oră Ńi jămătate.

Dăn'ačestă timă, ajănseră la lokălă čelă maă stăfosă ală pădării. Zăș torentă kare sekase atăncă kondăčea la zăș gătă afăndă. Vampa lăă astă kale stranič, kare, inkisă între doă malări Ńi întănekată de Ńmbra čea deasă a bra-
zilăř, semăna, fără desčinderea čea lesne, kă ačea potekă din Averă de kare vorbesče Virgil.

Teresa, temăndă-se eară la vederea ačestăi lokă sel-

batikș mi dewertș, se strînșea lîngș kълъksșlș eї fъr' a zîce o vorbș; mi fiindș-kș îlș vedea mergîndș totș k'șnș felș de nasș, mi fiindș-kș o linîșce profîndș radia pe șașa șa, aveș kiarș ea pșterea de a șî pșefășe miskareș.

De o datș, zecșe năși denarte de dînșii, se pșrșș șnș omș kș se deslîni de la șnș arbșre dșne kare șta askșnsș, mi lșș pe Vampa la kștare:

— Nișî șnș nasș maї mșltș! strigș elș, șaș estș mortș.

— Eak'asha! zîșe Vampa redîkșndș mșna k'șnș semnș desnșreșitorș, pe kșndș Teresa se îngesșia înr'însșlș fъr' a șî askșnde șnășma, nș kșm-va lșniș se sfșșiș între dînșii?

— Cine estș? întrebș șentînela.

— Șnt Luigi Vampa, pșstorșlș din statșlș San-Felice.

— Ce vreї?

— Voiș șș vorbeskș kônșoșilorș teї kari se aflș înrîșteșa din Rocca-Bianca.

— Atșnși, șrmeazș-mș, zîșe șentînela, șaș maї bine, fiindș-kș șși șnde è lokșlș, merși înaînte.

Vampa șrîșe k'șnș aerș de desnșreș pentrș astș șe-realș a bandîțlși, trekș înaînte kș Teresa mi șî șrmeș kalea kș așela-șî nasș otșrîțș mi linîșșițș kare îlș kônșșese nînr' așî.

Dșne çînrî minște, bandîțlș le fșkș semnș șș se opreaskș.

Jșniș askșltarș.

Bandîțlș imîț de treї orî çînetșlș korbșlși.

O kronkșnire resnșnșe l' așeastș strigare întreitș.

— Bine, zîșe bandîțlș. Akșm îșî noșî șrma drșmșlș. Luigi mi Teresa îșî relkșrș drșmșlș.

Dar, kș kșțș înaînta, Teresa se lînia tremșrșndș de

amantăle ei; într'adevăr, printre arbori se vedea niște arme și sklinia niște geve de pșuci.

Răzista din Rocca-Bianca era în vîrfăle și mîntioră kare făsesse o dinioară fără îndoială și vîlkană, vîlkană stinsă înainte de a fi desertată Remu și Romulu din Alba spre a veni să zidească Roma.

Teresa și Luigi ajunseră în vîrfăle și se aflară într'acela—și mințle în fața a vr'o doză-zeci de bandiți.

— Eată și jșne kare vî kaxtă și vrea să vî vorbească, zise sentinela.

— Și ce are să ne zică? întrebă acela kare, în lipsa kanitanăle, i împlinia postăle.

— Voiș să zică kă mi se vrasce kă meseria de pștoră, zise Vampa.

— Ax! înelegă, zise lokotenentăle, și ță vii să ne țerî ka să fiî priimită în rangurile noastre.

— Bine ai venită! strigară mai mălgi bandiți din Ferrusino, din Pampinara și din Anagni, kari rekșnoskșseră pe Luigi Vampa.

— Da, de kăle vii să vî țeră altă lăkră, iar nă de a vî fi konsouă.

— Și ce vii să ne țerî? ziseră bandiți kă mirare.

— Vii să vî țeră de a vî fi kanitană, zise jșnele. Bandiți leșinară de rîșă.

— Și ce ai făkăle ka să asiri l'astă onoare? întrebă lokotenentăle.

— Am vșisă pe kanitanăle vostră Cucumetto, a kăria desșere eată-o, zise Luigi, și am dată fokă vile de San-Felice ka să daș o rokiă de nșntă fidanșatei mele.

O oră dșn'aceasta, Luigi Vampa era alesă kanitană în lokăle lăi Cucumetto.

— Ei bine! skșmșăle meș Albertă, zise Franz, în-

— Voiü sâ dîcû quê mi se urasce cu meseria de pastorü.

torkînduse către amikslă seă, ce kăţeţî. akam despre četă-
deanxlă Luigi Vampa?

— Zikă kă è ună mită, respunse Albertū, şî kă n'a
esistată ničî o dată.

— Ce va zikă mită? întrebă Pastrini.

— Ară fi prea lungă de esplikată, skămpxlă meă oaspe,
respunse Franz. Şî zîcî dară kă mestersxlă Vampa şî
denrînde în momentxlă acesta meseria împrejăxlă Romei?

— Şî kă o kătezare de kare nă s'a mai văzătă
ničî ună esemplă la vre ună bandită înaintea lui.

— Atăncî poliţia s'a ăerkată în-demeră a năne mă-
na ne dînsxlă?

— Ce vrei? este îngulesă totă de o dată kă pîsto-
rii din kămpniă, kă neskarîi Tibrului şî kă kontrabandierii
dăne koastă. Îlă kăţe la munte, elă se află pe riă; îlă şr-
măreskă pe riă, elă o kroesăe pe mare, pe şmă de o da-
tă, kăndă îlă kredă refuăiată în insăla de Giglio, del Gua-
nonti, saă de Monte-Cristo, îlă vădă resărîndă la Al-
bano, la Tivoli saă la Riccia.

— Şî kăm se poartă în prîvină kăţtoriloră?

— Ax! D-zesă meă! è foarte simă. Dăne dis-
tană în kare se află ăineva de la oraşă i dă ontă ore,
doă-săre-zăe ore, o zi, ka să şî plăteaskă resămpăra-
rea, pe şmă, dăne ce treăe aăestă timă, i dă o oră de
grăă. L'ală şeai-zăeăca minăă ală aăestei ore, daka nă
are banii, s'ăramă kănxă prîsoniersăi k'ună nistolă, saă i
înlăe nămpnăxlă în inimă, şî asta è totă.

— Ei bine! Albertū, întrebă Franz pe konsouăxlă
seă, mai estă dînsăă a te dăe la Coliseū prin bălevar-
dele din afară.

— Prea măăă, zise Albertū, daka drămsăă è mai
nitoreskă.

În minuți alea, două ore bătăie, așa se deskise
mi kucerăle noastre întră.

— Eschelinu, zise el, trăsura vă asteantă.

— Ei bine! zise Franz, așa dară, la Coliseu.

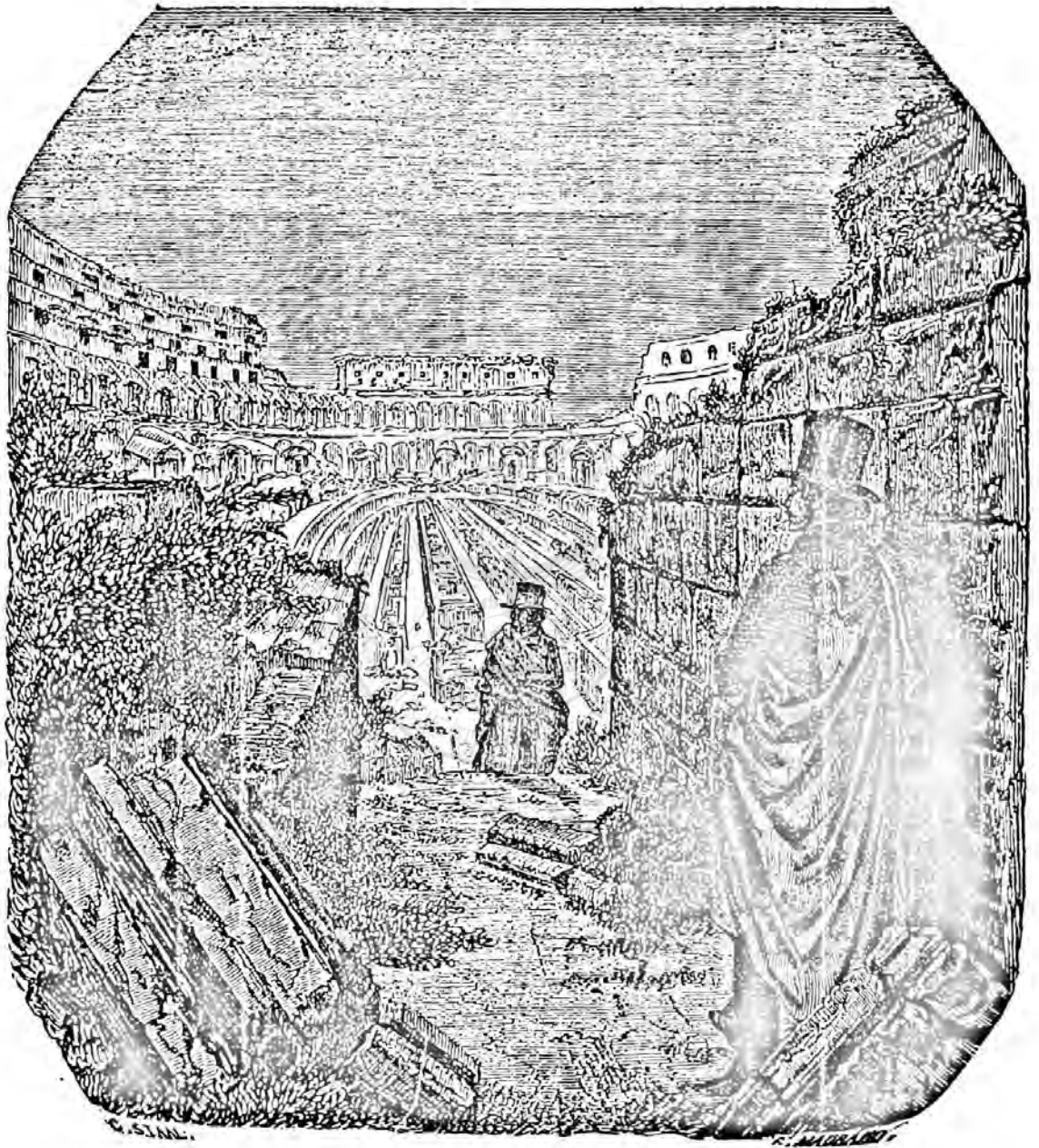
— Pe poarta del Popolo, Escheline, să ne strade?

— Pe strade! la drak! ne strade! strigă Franz.

— Ah! skamnișă meș, zise Albertu skăndăse mi el
mi aprinzindă a treia sa țigară, într'adevăr te kredeam
mai bravă de kăță așa.

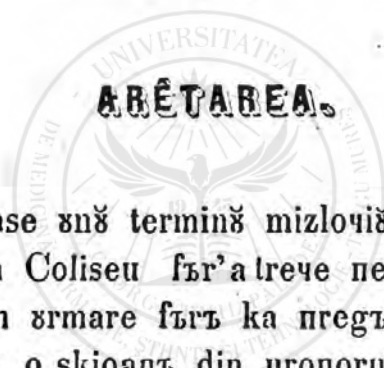
Dun'aceia amindoi jșni se deteă josă mi se gr-
kară în trăsura.

Colisoul.

CAPITULU XXXIV.

Franz aflase ună termină mizlociă ka sã fakã pe Albertũ s'ajungã la Coliseu fãr'atrece pe d'inaintea nici unei ruine antice, prin zãmare fãrã ka pregãtirile graduale sã iea de la kolosã nici o skioanã din pronorjãniile sale gigantice. Acestã mizlokã era de a zãmã via Sistinia, a tãia drãmãlã în zngiãlã drentã pe d'inaintea Santei-Maria-Maiora, mi a sosi pe via Urbana mi San Pietro in Vincoli ninã la via del Colosseo.

Pe ling'aceasta, astã itinerariã mai însușã mi altã folosã: adikã de a nã distrae în nimikã pe Franz din întinãrirea ce i prodãsesse istoria ce o snãsesse mesterãlã Pastrini, mi în kare s'afã amestekatã misteriosãlã seã amfitrionã de Monte-Cristo. Astã-selã mi elã se rezimase în kolmãlã seã mi kãzãse earã în miiele sale de întrebãri fãrã încetare pe kari le fãkãse singãrã, mi din kari nici una nã i detese vre unã respãnsã mãmãmitorã.

Apoi mai era un bărbat mare și adâncea a minți pe amicală seși Simbad Marinarul: e vorba de acele misterioase daraveri între briganzi și matelogi. Ceia ce zisesese mesterul Pastrini despre refuzul că lă afla Vampa pe barcele neskarilor și ale kontrabandierilor adâncea a minți lă Franz pe acei doi bandiți korsikani pe cari îi aflase chinându-lă cu echipajul său mic și yacht, care se abătuse din calea sa și trăsese la Porto-Vecchio, cu singurul scop de a-i denega pe șkată. Numele că și lă da oasnele seși din Monte-Cristo, pronunțat de oasnele seși din otelul Londrei, i proba că jaca același rolul filantropic pe marginile dela Piombino, dela Civita-Vecchia, de la Ostia și dela Gaeta ca și pe ale Corsice și pe ale Toscanei și Spaniei, și fiindcă și el, pe câtă vreme Franz s-a uitat a minți, vorbise de Tunis și de Palermo, asta era o probă că îmbrățișa un cerc de relații destul de întins.

Dar, or câtă vreme se li fostă în minți janelă aste curioși, ele perisă îndată cândă văză înălțându-se înainte vederea cea întincoasă și gigantice a Coliseului, printre deskiderile cărăia lăna părăndea cu acele raze lănu și palide că kadă din okii fantasmelor. Trăsura se opri la câmpul-va pașii de la Meta Sudans. Căcerea veni să deskiză șchioara, amândoi jenui sărigă josă din trăsura și se aflară în fața unii cicerone care se părăa că emise de săb pământ.

Fiindcă că celă de la otelă era că dănuși, se făcea doi că acesta.

Pe lângă aceasta era că nepăsător a se șkăpa cineva, la Roma, de acestă lășă de cărbuni: afară de ciceronele generală care te înșăuă în mințulă cândă și nișiorulă pe pragulă porții otelului, și care nu te mai săbesce nă în

minștălă kândă eștî din orașă, mai   ză cicerone specială kare se află pe lingă fî-kare monumentă, și voiă zice kiară pe lingă fî-kare frakțiune a monumentăsi. Jădece dară čineva daka poate să stea fîră cicerone la Coliseu, adikă la monumentăsi čelă mai minșnată, kare fîčea pe Martial să zikă :

„Înčeteze Memphis de a ne mai lăda minșnele čele „barbare ale piramideloră sale, să nă mai kănte čineva minșnele Babilonie; totăsi kăț a se sșpăne în aintea nemărginitei „lăkrăi a amfiteatrăsi Cesarilor, și toate glasăgile renșmirii „kăț să se impăne snre a vă lăda ačestă monumentă“.

Franz și Albertă nă se mai čerkară a se sșstrăce din tirania ciceroniană. Kătre ačestea, ačeasta ară fi kă atăsi mai greă, kăč nămai kăłtorii aă drentăsi a strebate monumentăsi kă torče. Nă făkră dară nič o resistință, și se lăsară kă măinele și kă ničioarele legate pe voia kondăktoriloră loră.

Franz kănosčea astă preimblare nentă kă o mai făkăse de zecă ori. Dar, fiindă kă insouitorăsi seă pănea ničiorăsi nentă intăia oară în monumentăsi lă Favius Vespasian, kăț să o mărtăriseskă în lăda sa, kă toate flekăgiele kăłăsiloră sei, era foarte impresionată. Și kăvintăsi este nentă kă intr' adevără nă poate să aibă čineva nič o ideă, nin' a nă vedea maiestatea și ei asemenea răine, ale kăria pronouăni sșntă indoite inkă de misterioasa lămină ale ačestei lăne meridionale ale kăria gaze seamăntă kă și krenăskăsi din ocidentă.

Asă-felă, abia Franz kăčetătorăsi făkă vre o sștă de năși sșb porticele interioare, kândă lăzândă pe Albertă kăłăsiloră sei kari nă voia să se lenede de drentăsi nepreskrintibilă de a face să se vază în toate amănătele loră vișnia Leilor, Lojea Gladiatorilor, Podium ală Cesarilor

lăz o skarz ne jsmzlate rzinatz mi, lăszndz-ŷi sz mi zmeze kalea simetrikl, se dzse sz meazz la zmbra znei koloane, in faza znei krestzrŷi arkzite kare i erta a imbrzdzŷa ne zriaszlă de granită in toatz intinderea sa maiestzoasz.

Franz era akolo de znă patrară de orz anroane, perdzăz, dzne kzm snzsei, in zmbra znei koloane, okznată a privi ne Albertŷ, kare, insozită de amindoŷ pŷrtztorŷi sei de torze, ewise dintr' znă vomitorium* pŷsz la cea altz margine a Coliseuluŷ, mi kari, asemenea znoră zmbre ze zmeazz znă fokă jskztoră, deszindea din trente in trente kŷtre lokzrile rezervate vestaleloră, kŷndă i se pŷrz kŷ azzi rostogolindzse in afzndimile monzmentzklŷi o neatrz deslinitz din skara kare se alla in faza azelia ne kare o lzase ka sz ajzngz la lokzslă znde medea. Nz   znă lskrz rară fzrz indozalz ka o neatrz sz se deslineseazk szb niŷiozrlă timnzslŷi, mi sz se rostogoleazk in abisz, dar astz datz i se pŷrea kŷ neatra se desfăkzse szb niŷioarele znŷi omă, mi kŷ znă sgomotă de nash sosia nŷnz la dŷnzslă, de mi azela ze lă prodzcea elă fzkk totă ze pŷtz sure a lă aszrzi.

Intr' adevzră, neste znă minzslă, se vzrz znă omă ewindă trentată din zmbzrz kŷ kŷzslă se zrka elă ne skarz, ală kŷzia orifŷiŷi ze se alla in faza lzŷ Franz era lzminată de lznz, mi ale kŷzia trente, kŷ kŷzslă deszindea zŷneva, se infznda in intznezime.

Azesta pŷtea fi znă kŷztoră ka mi elă, kŷzia i nlzcea mai bine o meditare singzratikz de kŷzslă flekzriele ne- insemnztoare ale kŷlzsziloră sei, mi prin zrmare arztaea sa n' avea nimikă kare sz lă pŷz in mirare; dar dzne indoziala kŷ kare zrka azeste din zrmz trente, dzne felzslă

* Znă felă de deskidere ne znde ese nonozslă.

kă kare se opri kândă ajunse pe mesă, mi pără kă askalta, era învederată kă venise akolo kă vre zăă skonă partikulară mi kă astenta pe çine-va.

Printr'o miskare instinktivă, Franz se askânse kătă năă maî mătă în dosăă koloaneî.

Zeye niçioare denarte de lokăă znde se afla amîn-
doi, bolta era desfândată, mi o deskidere rotândă, aseme-
nea kă a zăă păă, îi lăsa să vază çerăă konstelată pes-
ste totă de stele.

Împrejurăă avesteî deskideri, kare lăsa poate des-
te de anî să treakă razele lănci, rezăria niçe băriene ale-
kărora figăre verzî mi fraçete se deosebia în pătere pe a-
zărăă çelă maî * ală firmamentăă, pe kândă niçe liane*
maî mi o măăime de ederă alina dintr' aça teraăă săpe-
rioară mi se legăna săă boltă asemenea kă niçe fânii fl-
tăătoare.

Persoana a kăria sosire misterioasă atrăsese lăarea
a minte a lăi Franz era păăă intr'o semi-zăăă kare ilă făăăse
să i distingă trăsărele, dar kă toate avestea nă era destăă
de întănekoasă, săre a lăă îmmedika de a i vedea kostă-
măăă kă de amăăăntăă; era infăăărată intr'o manta mare
brăăă, a kăria păăăă, arăăăăă ne zăăăăă seă çelă stăăăă,
i askăndea partea obrazăă de josă, de oare-çe păăăria sa
kă marginile late i akoneria partea de săăă. Nămaî estre-
mitatea vestiminteloră sale se afla lăăăăă de lăăăăă
oblikă çe trecea prin deskidere mi kare făăăă pe çineva
să vază zăăă pantalonă negră kare i inkadra koketă o botină
lăăăăă.

Avestă omă era învederată, daka nă din aristokraăă,
çelă păăăăă din societatea înaltă.

* O plantă de America.

Se afla akolo de vr'o kâte va minste, mi începea sã dea semne vîzute de nerzbdare kîndã unã sgomotã x-morã se azzi pe teraga sãperioarã.

Într'achelamî minstã o zmbur se pîrã kã ongi lãmina, unã omã se arãtã la orificiã deskideriã, imi însinse kãrtã-tãra pãtrãnzãtoare în întãnerikã, mi vîzã pe omãlã kã mantela; îndatã lã unã nãmnã din acele liane atîrnate mi dintr' acele edere flãtrãtoare, se lãsã în josã, mi, kîndã ajãnse la trei saã patrã niãioare aproape de pãmîntã, sãrã kã zãx-ringã. Acesta avea kostãmlã unã Transtevere kompletã.

— Eartã-mã, Esvelingã, zise elã în dialektã romanã, te am flãkã sã astenã. Kã toate acestea n'am întãziatã mai mlãtã de kãte va minste. Zeye ore bãtãrã la Sant-Ion-de-Latranã.

— Eã merãeam înainte, dar nã mergeai dãmneata înderãtã, respãnse streinãlã în celã mai kãratã dialektã toscan; ama darã, sã lãsãmã çerimoniele; ne lîngã ayeasta, kiarã de m'ai si flãkã sã astenã totã amã si îngelesã kã ai flãkã'o lãrã voia dãmitale.

— Mi ai si avãtã drentate, Esvelingã, viã de la kaste-lãlã Sant-Angel, mi am avãtã toate greãtãgile lãmiã ka sã vorbeskã kã Beppo.

— Çine este astã Beppo?

— Beppo este unã înniegatã alã inkisoarei, kãrãia i plãteskã kãte çeva ne lãnã ka sã sãiã çeia çe se netreçe în interiorãlã kastelãlã Santitãgii Sale.

— Ax! ax! vîzã kã estã unã omã kã ferealã, skãmpãlã meã.

— Çe sã fakã, Esvelingã? nã sãie çineva çe poate sã se înlãmle; poate kã kiarã eã sã fiã într'o zi prinsã în kãrsã ka bietãlã Peppino, mi s'am trebsingã de vr'unã șoa-riçe ka sã roazã zãbrelele inkisoarei mele.

Peppino.

— În skurtă ce ai aflată?

— Voră si doză esekstări margi, la doză ore, dăne kəm è običeială la Roma la deskiderea serbătoriloră celoră marī. Ţnă kondamnată va fi *mazzolato*; ŗnă tikălosă kare o omorită ŗnă preotă ce lă kreskăse, ŗi kare nă merită niči ŗnă interesă. Ţelă altă va fi *decapitato*, ŗi ačela este bietălă Peppino.

— Ţe să ŗi sŗiă, skămnălă meă? inspiri o snaimă aua de mare, nă nămaī găvernăsi pontifikală, dar inkă ŗi regateloră vecine, în kălă voră negreŗită să faktă ŗnă esemnlă.

— Dar Peppino niči kă face parte din čeata mea, è ŗnă bietă păstoră kare n'a făkălă altă krimă dekălă kă ne da provisiziă.

— Čia ce lă face a fi foarte kompliče kă voi. Astăfelă, vezī kă are čine-va priviŗe nentă dīnsălă: în lokă de a lă sčide, dăne kəm veī si dămneata daka te voră păne vre o dată la mēnă, se voră mălămăi a lă gilotina. Kătre ačestea, asta va varia plăčerea poporăsi, ŗi va fi ŗnă spektakălă nentă toate găstările.

— Fă'a sokoti pe ačela ce i lă păstreză ŗi la kare nă se asteantă de lokă, resŗanse Transteverul.

— Skămnălă meă amikă, dă-mi voiă să ŗi sŗiă, zi-se omălă kă mantela, kă mī narī foarte disŗăsă a face vre o neroziă.

— Sănt disŗăsă la or ce ka să impedikă esekstărea bietăsi omă kare se află într'o inkărkătăre nentă kă m'a servită. Pe Madonal m'ăŗi privi ka ŗnă omă tikălosă daka n'ăŗi face čeva nentă ačestă bătătă bravă.

— Ţi ce veī face?

— Voiă năne vr'o doză-zeci de oameni imprejărlă nalkăsi, ŗi, în minălă kăndă ilă voră adăče, la semnalălă

ce voiș da, ne vomș renezi kș pșmnalșlș în mșnș asșpra konvoizlși Ńi lș vomș lșa.

— Așeasta mi se pare kam perikșlosș, Ńi krežș negreșitș kș proiektslș meș, ̀e maı bșnș de kștș alș dșmitale.

— Și kare Ńi ̀e proiektslș, Eșchelindș?

— Voiș da doșș miı de niastri șnșia ne kare ilș șșiș Ńi kare va face ka eșekștarea lși Peppino șș se amșne pen-trș anșlș fiitorș; ne șrmș, în korentslș anșlși, voiș maı da în-kș o miıș de niastri alșia ne kare lș șșiș asemenea, Ńi lș voiș face șș skane din inkisoare.

— Esti sigșrș kș veı reșși?

— Ce Dșmnezeș! zise în limba franșesș omșlș kș mantela.

— Ce ai zisș? întrebș Tranșteverul?

— Zikș, skșmnșlș meș, kș eș singșrș voiș face maı mșlș kș așrșlș meș de kștș voiș toıi kș pșmnalele voa-stre, kș nistoalele voastre Ńi kș karabinele voastre. La-șș-mș darș șș fakș.

— De minșne! dar, de nș o veı skoate la kale, noi vomș fi tołș d'ășna gata.

— Fiıi tołș d'ășna gata daka vș playe așș; dar fiı sigșrș kș voiș kșpșta ertarea sa.

— E noimșine marıi, iea a minte. Nș Ńi remșne de kștș mșine.

— Ei bine! dar zıș se kompșne de doșș-zecı Ńi natrș de ore, fiș-kare orș se kompșne de șeai-zecı de mi-nște, fiș-kare minștș de șeai-zecı de sekșnte; în onłș-zecı Ńi șease de miı natrș șște sekșnde face șineva mșlte lșkrșri.

— Daka veı reșși, Eșchelindș, de șnde o șș șșimș noi?

— E foarte simnș, am inkiriatș șele treı ferestre din șrmș din kafeneaoa Rospoli; dak'am kșpștatș amș-narea, șele doșș ferestre din kolșș vorș fi imbrșkate kș da-

maskă galbenă, dar cea de la mizlokă va fi îmbrăcată cu damaskă albă ca o cruce roșie.

— De minune! și prin cine vei trimite grația?

— Trimite-mi pe unul din oamenii deșimilale strevestiți într'ună kostimă de penitentă, și i voi da-o. Kostimă se știe ilă va erta să viiă nintă la nișoarele palkăși și va da xrtia kankăși konfrădiei, care o va da în mțna gidelă. Pintă șna alta, inkșnoschiingcază pe Peppino desne ațeasta; să nă moară de frikă să ș nă nebșneaskă, ceia ce ne ară face să keltimă în-dewertă pentru dinsă.

— Askătz, Eschelingă, zise șerană, iți sntă kă totășă inkinată, și estă inkredințată desne ațeasta, nă ă așă?

— Așă kreză celă șșină.

— Eă bine! daka vei șkăpa pe Peppino, iți voiș fi mai mătă de kătz inkinată pe viitoră, iți voiș fi askătztoră.

— Ica a minte la ceia ce zici, șkăpnășă meș! poate kă iți voiș adăce o dată a minte ațeasta, kăci poate voiș a-vea și ă o dată treșingă de tine...

— Eă bine! atșnă, Eschelingă, mă vei afla în mințășă treșingăi dșne kăm te voiș afla și ă într'ăestă mință; atșnă, kăndă ai fi kiară în cea altă marșine a lșmi, ă destășă să mi skră: „Fă ațeasta,“ și o voiș face, pe kăvintășă meș de...

— St! zise nekșnoskățășă, așă șă șgomotă.

— Sntă nișce kățtoră kari vină să vază Coliseul kă torșe.

— Nă ă de treșingă să ne alle împreșă. Ațestă șnionă de kățșășă ară nștea să ne rekșnoaskă, și, or kătz de onorabilă să iți fiș amăcia, șkăpnășă meș, daka ne ară șci căneva legați prekșm șntemă, mi ă teamă kă astă legășă să nă mă fakă să perză șșină din kreditală meș.

— Așă dară daka vei kăpăta amășnarea?...
*

— Fereastră de la mizlokă va fi îmbrăcată cu damask albă ca o cruce romie.

— Daka n' o veî kăpăta?

— Kăte trele voră fi galbene.

— Și atănuî?

— Atănuî, skămnălă meă amikă, joakă-șî pămnașlă or kăm îșî va plăcea, îșî daă voia, și voiă fi și eă akolo ka să vă vâză.

— Adio, Eschelingu; mă lasă pe dămneata, lasă-te pe mine.

L'aceste kăvinte Transteverul despăru pe skară, pe kăndă nekănoskătlă, akonerindă-șî mai mălă ka niă o dată faăa kă mantela sa, trekă doî namî angoane de Franz și deschise în arenă pe trefele din afară.

O sekăndă dăp'aceasta, Franz și azzi nămele reskăndă săb bolte: ilă kăma Albertă.

Astentă dară ka să resănză năpă kăndă ceî doî oameni se depătară, făr'a se îngriji de a'î face să afle kă avăseseră șnă martoră kare, de și nă vâzăse faăa loră, nă perdăse niă șnă kăvintă din kăte vorbiră eă.

Zăce minăte dăp'aceasta, Franz se dăcea kătre otelă Spaniei, askăltăndă k' o distrakăiune foarte impertinintă înțeleanta disertare pe kare o făcea Albertă, dăne Pliniu și Calpurniu, asăna zăbreleloră garnite kă vîrfări de feră kari imnedika fearele selbatice de a se renezi asăna privitytoriloră.

Ilă lăsa să meargă făr'a lă kontrăzice, kăci se grăbia să fă singără ka să kăpăte fără distrakăiune la ceia ce se întămlase înainte lăi.

Dintr'acestă doî oameni șnălă era negremită streină nătră dănsălă, și nătră întăia oară ilă vedea și ilă azzia, dar nă era totă asemenea și kă celă altă; și, daka Franz

nu putea vedea bine fața sa nekontenită ascunsă în umbră saș akoperită de mantela sa, glasul se și fătura o astfel de întințire înția oarbă kândă ilă azzise, înkătă n'ară mai fi nstătes resna înaintea lăi fără ka să lă reknoaskă. Mai virtosă în întințrile sale batjokoritoare. se afla ună sșnetă askăpită mi metalikă kare ilă fătura sș tresară în rșinele Coliseului ka în pescherea dela Monte-Cristo. Astfelă era foarte konvinsă kă achestă omă nu era altă de kătă Simbad Marinarulă.

Așa dară, în or kare altă împrejurare, kșriositatea ce i insăflase astă omă ară fi fostă ama de mare, înkătă i ară fi dată kșnosvință; dar, într'astă împrejurare, konvorbierea ne kare o azzise era ama de intimă, înkătă lă a onrită temerea cea foarte bine jșdekată kă să nu fi nenkăktă kă arătarea sa. Ilă lșsase dară sș se denșrteze, kșm s'a vșzștă, dar promitindă-mi kă, daka ilă va mai întilni altă dată, sș nu lase sș skane a doilea okasișne prekșm i skșpase cea d'intiș.

Franz era foarte preokșpată, înkătă nu putea dormi bine. Ișmi netreks noantea adăkindă-mi a minte de toate împrejurările kari avea inklinare kă omșlă din peschere mi kă nekșnoskăktălă din Coliseu, mi kari șinta a face din așeste doșș personaje totă așela-mi individă; mi, kă kătă kșmeta Franz, kă atătă se mai întăria într'așeastă țere.

Adormi despre zisă, ceia ce lă fătura sș se skoale prea țrziș. Albertu, ka ună adeșșrată Parisian, ișmi fătura dressrile pentru seară. Trimisese sș i onreaskă o loje la teatrulă Argentina.

Franz avea mai multe skrisori de skrișă în Francia, lșsă dară pentru toată zisa țrșșra lăi Albertu.

La șinș ore, Albertu se întoarse a kasă; ișmi adă-

sese skrisorile de rekomandare, avea invitări pentru toate serele, și văzuse Roma.

O zi făsesese destulă lui Albertu pentru toate acestea.

Și încă mai avăsese timpul de a se informa despre ceia ce se juka la teatru și despre actorii kari juka.

Se juka *Parisina*; și actorii era: *Coseli, Moriani* și *la Speck*.

Amindoi jșniî nostri nș era așa de nefericiți, dșne kșm se vede: era s'asiste la renresintarea xneia din cele mai bșne opere ale astorslșî *Luciei de Lammermoor*, jskatș de trei artiști ceî mai rensmiș din Italia.

Albertu nș nștșse niș o datș sș se obișnișiaskș kș teatrele șltramșntanc*, la orchestra kșrora nș se dșce șineva, și kari n'aș niș balkoane niș lojș deskoperite; era șnș ce asurș nentr'șnș omș kare și avea stala la Bufi și par-tea sa în lojea infernalș la Opera.

Ceia ce nș onria pe Albertu de a face nișce gștele strelșcite de kște ori se dșcea la Opera kș Franz: gștele perdște; kșșî, katș s'o mșrtșrisimș șnre rșșinea șnșia din renresintanșii ceî mai demni ai modei, de patrș lșnî de kșndș strebștea Italia în dreanta și în stșnga, Albertu n'avș niș o aventșrș.

Albertu se șerka șne-ori sș glșmeaskș în privinșa asta; dar în șșfletșlș seș i pșrea foarte reș, ka elș, Albertu de Morcerf, șnșlș din jșniî ceî mai imblăși, sș și keltșias-kș banii în-dșwertș. Lșkrșlș era kș atșlș mai dșrerosș, kș, dșne obișeishș celș modestș alș șkșmnilorș nostri kom-patrioșî, Albertu plekase din Parisu kș așea konvinșere kș era sș aibș cele mai mari șșșese în Italia, și kș va veni sș fakș delișiele bșlevardslș de Gand kș novestirile frșmoa-selorș sale întimnlșrș.

* De ueste Aluî, de ueste mșngi.

Vai! n'a fostă astă-felă: frămoasele kontese penovese, florentine și neapolitane se mălțămiseră, nă kă bərbagiū loră, și kă amangiū loră, și Albertū kăpătase krăda konvinșere kă Italianele aș celă pșuină ačeastă întietate asșpra Franceselor kă sântă kredinșioase a nekredinga loră.

Nă voiș să zikă kă în Italia, ka pretștindenī, nă sântă eșpenșionī.

Și kă toate ačestea Albertū era nă nșmai șnă kavaleră foarte elegantă, dar înkă și șnă omă plină de spiriș; a-fară de asta era și viče-konte: viče-konte de nobleșe noșă, este adevărată; dar, astă-zī, kăndă čine-va nă și mai face probele, če i pasă daka datează de la 1399 saș de la 1815! și neste toate astea, mai avea și șnă venită de činči-zeci mii livre. Avea mai măltă de kăță i trebșia, și dăne kșm se vede, ka să fīz de modă la Parisū. Era dară kam șmilitoră pentru dīnsălē kă n'a fostă înkă vșzătă kă o lsare a minte mai serioasă în niči șnălē din orașele pe șnde trekșse.

Dar și elă șpera să și skoapă din kapete la Roma, fiindă karnavalălē în toate țerele din lsme kari serbează a-čeastă instișgișne stimabilă, o enokă de libertate în kare și čei mai aspri kiară se lasă a fi tīrīgī de vră o fantă de nebșniș. Așa dară, fiindă kă adosa zi era să se deskiză karnavalălē, Albertū trebșia neapărată să și împardă pros-pektele înainte a čestei deskideri.

Albertū inkiriase prin șrmare pentru ačestă skonă o loje din čele mai din față ale teatrălē, și ka să se dăkă akolo făkșse o găteală din čele mai perfekte. Astă loje era la rangălē întiū, kare la noi čine lokălē galeriei. Pe ling' ačestea čele trei planșri d'intiū sântă totă așa de aristokratice șnele ka și altele, și se nșmeskă pentru ačestă kăvintă rangșrile nobile.

Pe ling' ačestea, astz loje, in kare pstea sz inkapz doī-spre-zече fьrз sz fьz strinшi, kostase ne čeī doī amič čeva mai pьyinš sksmnš de kьtš o loje de patrз persoane la Ambigu.

Albertū mai avea шi altz speranцz, adikz, dak' a-jьnцea a lза znš lokš in inima zneī fršmoase Romane, asta l'arš kondьče firesče a kьpьta znš nostš in trьszьrз, шi prin zьmare a vedea karnavalšlš din szszlš zneī kalesčī aristokratice saš znš balkonš prinčiniarš.

Toate ačeste privinge fьčea prin zьmare ne Albertū sz fьz mai in neastimprzš ka ničī o datz. Intorčea snatele aktorilorš, anlekьndьse ne jьmьtate afarz din loje шi privingš ne toate femeiele čele fršmoase k' znš binoklš lьngš de mease ьolzi.

Dar toatz miskarea ne kare шi o da Albertū p fьčea ne ničī o singьrз femeiz fršmoasz alš resnlъti ničī kiarš kь o privinge de kьriositate.

Intr'adevьrš, fьz-kare vorbia de amorzile sale, de plьčerile sale, de karnavalšlš kare se deskidea mьine, de sentьmьna szntz sitoare, fьr' a lза a minte znš singьrš mi-nьtš ničī la aktori ničī la čeia če se jьka, afarz de kьte va momente arьtate, kьndš fьz-kare se intorčea saš ka sz astente o parte din recitativlš lxi Coselli, saš ka sz anla-zde vr'o trьszьrз strelьčitь a lxi Moriani, saš ka sz stricь bravo la Spech; đьn' ačeia konvorbirile partikulare inčepa earz ka mai 'nainte.

Pe la finele aktьlxi intiiš, zьna zneī loji če remьsese goalz pьn' ačī se deskise, шi Franz vьzз intrьndš o persoanz la kare avьsese onoarea de a fi presintatš la Parisū шi ne kare o kredea inkz in Francia. Albertū vьzз miskarea če o fьkz amikьlš seš la sosirea ačestxi omš, шi intorkindьse spre dьnsьlš i zise;

Contesa de G...

— Къносчи ачеастъ femeirъ ?

— Да; кѣм џи се наре ?

— Прea frъmoasъ ! skъmnslъ meъ, mi blondъ. O ! че нъгъ minъnatъ ! E o Francesâ ?

— E o Venezianâ.

— Ши кѣм o kiamъ ?

— Kontesa G...

— Oх ! o kъnoskъ din nъme, strigъ Albertъ ; se zi-
че къ è atъlъ de sniritъalъ ne кътъ è mi frъmoasъ. Drache !
kъndъ kъmetъ къ amъ fi ustъtъ съ siъ nresintatъ la dinsa în
chelъ din зrmъ balъ alъ doamnei de Villefort, зnde era mi
ea, mi къ am neingrijitъ ачeasta ; съnt знъ mare нътъръ !

— Vrei съ îndrentezъ ачeастъ greshalъ ? întrebъ Franz.

— Че felъ ! o kъnoschi destlъ de intimъ ka съ mъ
kondъchi în lojea ei ?

— Am avъtъ onoarea de a i vorbi de trei natrъ ori
în viaa mea ; dar sчи bine, ачeasta è destlъ ka съ nъ
fakъ vre o nekъviindъ.

În momentslъ ачeasta kontesa vъzъ ne Franz , mi
i fъkъ къ mъna знъ semnъ graiiosъ, la kare elъ resnъse
printr'o înklinare de kanъ foarte respektъoasъ.

— Аша darъ mi se наре къ estî nrea bine къ dinsa ?
zise Albertъ.

— Ei bine ! eatъ че te înчealъ mi kare ne face ne
noi Francesii съ komitemъ neînchetatъ o miъ de nerozii ; mi
че è mai kъriosъ, è de a sъnsne totlъ la nъnktslъ nostrъ de
vedere parisianъ ; în Spania mi în Italia mai virtosъ, nъ
jъdeka niчи o datъ desnre intimitatea oamenilorъ dъne liber-
tatea raportъrilorъ. Nъ amъ allatъ în simpatî къ kontesa,
asta è totъ.

— În simpatî de inimъ : întrebъ Albe tû rizindъ.

— Nъ, de sniritъ, resnъse къ seriozitate Franz.

— Și la ce împrejzgară?

— La împrejzgarăa znei pleimblări la Coliseu asemenea kă aștia pe care amă făkășă împreșnă.

— Pe lănă?

— Da.

— Singări?

— Kam așă.

— Și așă vorbită...

— Despre morgă.

— Ax! strigă Albertă, într'adevără era ceva de petrecere. Ei bine! eșă ișă promisă kă, daka voișă avea fericierea de a fi kavalerășă frămoasei kontese într'o asemenea preimblare, am să i vorbeskă despre vii.

— Și poate kă așă avea greșală.

— De o kam dată, mă veșă presinta la ea dăpe kăm mi așă promisă?

— În dată ce se va lăsa kortina.

— Ce drakă de e așă lăngă aktășă intliș!

— Askăltă finalășă, e foarte frămosă, mi Coselli ișă kăntă minănată.

— Da, dar ce țărășă?

— Spech e kăntă se poate de dramatikă.

— Înceleșă kă pentră cine a așătită pe Sontag și pe Malibran...

— Nășă se pare minănată metoda lăi Moriani?

— Nășă mi plakă brănișă kari kăntă blondă.

— Ax! skășășă meșă, zise Franz întorkindăse, pe kăndă Albertă se zita mereșă kă binokă, într'adevără eșă foarte greșă.

În cele din șămă kortina kăză șăpe mășășămirea ceva măi mare a vișă-kontelă de Morcerf, care mi lășă pă-

lăria, și dresă iste părălă kă măna, kравата și mănikășele, și observă lăi Franz kă lă astenta.

Pe de altă parte, fiindă-kă kontesa, ne kare Franz o întreba kă okii, i dete să înguleagă printr'ăniș semnă kă va fi bine priimită, Franz nă întăzită de lokă de a mășumi grăbirea lăi Albertū, și, șrmată de însogitorălă seă kare se folosia de kăltorită ka să și îndrenteze sbărutărele fă-kăte din miskările sale gălerălă seă de la kămăș și de la frakă, trekă semăkerălă și veni să bată la no. 4, în kare se afla kontesa.

Îndată jănele kare medea lăngă dănsa, în partea din ainte a lojii, se skălă, dăndăși lokălă dăne obiceălă italiană noălă venită, kare și elă kată să lă dea kăndă soșeșe o altă vizită.

Franz prezintă ne Albertū kontesei ka șnălă din jănii nostri ăei măi aleși prin poziținea sa socială și prin sniritălă seă; ăeia ăe era și adevărată, kăci la Parisū și în mizlokălă șnde trăia Albertū, era șnă kavaleră de kare n'ară fi pătătă zăce ăineva niăi șnă reă. Măi adășe kă, desnerată fiindă kă nă șăisse să profite de mederea kontesei la Parisū ka să fă prezintată la dănsa, ilă însăgăinase a îndrepta ăeăștă greșală, mișăne ne kare o împlinia răgăndă ne kontesa, ne lăngă kare ară fi avătă kiară elă însăși trebăingă de șnă întrodăktoră, de a i erta indiskreținea.

Kontesa respănse făkăndă o salătare plăkăte lăi Albertū și întinzăndă măna lăi Franz.

Albertū, invitată de dănsa, lălă lokălă ăelă golă de din ainte, și Franz meșă lălă doilea rangă la șnatele kontesei. Albertū aflase șnă șăbiektă, era Parisul; vorbia kontesei desne kănosăingele loră komăne. Franz înguleșe kă se afla ne trăimă. Ilă lășă să meargă, și ăerăndăi binokălă ăelă migantikă, înăenă și elă a esnora sala.

Singur înaintea unei loji de l'ală treilea rang, în fața lor, era o femeie minxnată de frumoașă, părțindă ună kostimă greacă, ca atăta komoditate, în cătă era învederată ca acesta era kostimă ei naturală.

Dăne dînsa, în umbră, se desemna forma unei bărbat a căreia față era ca nenșingă a se vedea.

Franz întrepruse konvorbirea lui Albert și a kontesei ca să întrebe pe acesta din urmă dacă cunoștea pe frumoașa Albanesă care merita să nu mai lăsa a min-te a bărbănilor, ci și a femeielor.

— Nu, zise ea; totă ce știu, é că se află la Roma de la înșenșă stăționii; căci, la deskiderea teatrăi, am văzut-o unde se află; și de o lănu, nu i a linsită nici o reprensare, căndă înșoță de omă care é ca dînsa în minșă acesta, căndă șmată nu mai de ună domestikă negră.

— Cum ci se pare, kontesă?

— Foarte frumoașă. Medora treșia să semene ca dînsa.

Franz și kontesa skimbară ună șărișă. Înșenș eară să vorbească ca Albert, și Franz a privi ca binoklă pe Albanesă lui.

Kortina se redikă pentru baleă. Era ună din a-cele băne balete italiene năse în șenș de faimosă Enrică, care și făcuse, în Italia, ca koregrafă, o reșmire kolosală pe care nefericită a venită s'o nearză la teatră nastikă; ună baleă de acelea unde toată lămea, dela celă d'intăi șbiektă nînu la celă din urmă statistă*, iea o parte așă de aktivă în akșione, înkă o sătă cină-zeci de persoane

* Persoană mătă la teatră.

fakš totš de o datš ačela-šī mestš mi redikš impregneš saš ačela-šī brayš or ačela-šī ničiorš.

Ačestš baletš se nšmia *Poliska*.

Franz era foarte preoksnatš de Greaca sa fršmoasš ka sš se mai okšne mi de baletš, or kšš de interesantš sš fi fostš. Kšš pentru dšnsa, simșia o plšcere invederatš pentru ačestš snektakšš, plšcere kare nš se asemșna de lokš kš nepšsarea čea mare a ačelșia če o inșoșia, mi kare, pe kšš șinš ačestš kanš d'operš koregrafikš, nš fškš ničī o miskare, nar' kš, kš totš șgomotšš infernalš če lš fščea trompetele, čimbalele mi kanelele kinese* in orkestrš, gšsta čeresčile dšlčeyš ale șnšī somnš pačīnikš mi radiosš.

In čele din șrmš inčetš baletšš, mi kortina kšzš in mizlokšš anlașdșrilorš frenetiče ale șnšī parterš imbștatš.

Bine kš è običeišš de a se tšia opera print'șnš baletš, intraktele șntš foarte șkerte in Italia, mi kanta-torii aš timnš a se renassa mi a mi șkimba kostșmšš, pe kšndš danștorii mi fakš inșirtišrele mi șritišrele șčite.

Deskiderea aktššī alš doilea inčenš; la čea d'inlišș tračere de arkšš, Franz vřzš pe dormitoršš redikšndš-se inčetš mi anronižndš-se de Greaca lšī, kare se inloarse ka sš i zikš čeva, mi mi rezimš earš kotšš pe loje.

Figșra intrevorbitorššī ei era totš in șmbrš, mi Franz nš nștea sš vazš ničī șna din trșșrele sale.

Kortina se redikš, lșarea a minte a lšī Franz fš ne-anșratš atrasš de aktorī, mi okī seī pșrșsirš pent'șnš minșš lojea fršmoasē Grece ka sš se indrenteze șpre șčenš.

Aktšš se deskide, pșekșm se șčie, prin duo alš vi-șșlšī: Parisina, kškatš, lasš sš skane inaintea lšī Azzo se-kretšš amorššī ei pentru Ugo; șoșšš trșdatš treče prin

* Șnš felš de instrumentš kš klonogeī če se intrebșingcazš la șnele mșșice militare.

toate fãriete uelosiiei, pînã kãndã, konvingîndã-se kã neva-
stã-sa i è nekredinãioasã, o desteaptã ka sã i faktã kãno-
skãtã resbãnarea ce o astenta peste pãuinã.

Acestã *duo* è dintre cele mãi frãmoase, din cele mãi
espressive mi din cele mãi surprinzãtoare ce aã emitã din
pana lã Donizzetti. Franz ilã azia nentrã a treia oarã; mi
de mi nã trecea ka unã melomanã tãrbatã, prodãse unã ma-
re efektã asãnãrã. Era prin ãrmare sã mi ãneaskã anlaã-
dãrile kã ale celorã alãi din salã, kãndã mãinele sale, în
minãtãlã d'a se împresna, remaserã denãrtate, mi bravo
ce era sã i easã din gãrã fã-întreãntã ne bãzele sale.

Omãlã din loje se sklãse în niãioare, mi, aflîndã-i
se kanãlã în lãminã, Franz rekãnoskãse pe misteriosãlã lo-
kãitorã din Monte-Cristo, alã kãrãia glasã mi talã i se pã-
rãserã în ajunã kã le rekãnoskãse în rãinele Coliseului.

Nã mãi era îndoialã, stranisãlã kãlãtorã se afla în Roma.

Fãrã îndoialã expresiãnea sigãrei lã Franz era în
armonisã kã tãrbãrarea în kare i nãnea minãile arãtarea a-
cestã omã, kãi kontesa se ãitã la dînsãlã, leuinã de risã
mi ilã întrebã ce are.

— Doamnã kontesã, respõnse Franz, te am întrebãtã
adineaorã daka kãnosãcaã pe acea femeie albanesã, akãm te
întrebã daka kãnosãi pe bãrbãtãlã ei?

— Niãi pe unãlã niãi pe altãlã, respõnse kontesa.

— Nã i aã lãtã seama niãi o datã?

— Eatã o întrebare francesã! sãii bine kã, pen-
trã noi Italianele, nã mãi è altã omã pe lãme de kãtã ave-
la pe kare ilã izbimã!

— E drentã, respõnse Franz.

— Or mi kãm, zise ea pãnîndã la okã binoklãlã lã
Albertũ mi îndrentãndã'i sure loje, katã sã fã vre unã des-

Omuli din loje se sculase in picioare.

gropată de cărindă, vre zădărnici morți eșită din mormintă kă voia mormintătorăși, kăci imi pare de spaimă palidă.

— E totă d'arna astă-felă, respânse Franz.

— Așa dară ilă kănosă? întrebă kontesa; atănci eșă trebă se te întrebă cine è.

— Mi se pare kă ilă am mai văzută, mi par' kă ilă rekănosă.

— Într'adevără, zise ea făkîndă o miskare din fră-moșii ei zmeri ka kăm i ară fi trekută zădărnici prin vine, înțelegă kă nă poate zita cineva niči o dată zădărnici asemenea omă kăndă ilă a văzută o dată.

Efektă ilă ne kare ilă cerkase Franz nă era dară o întințire partikulară, fiindă kă mai era cineva kare o simția ka dînsă.

— Ei bine! întrebă Franz ne kontesa dăne ce kase asănci se ilă mai privesă înkă o dată kă binokă, ce kă-șăci despre omă ilă așăta?

— Kă mi se pare kă è lordă Ruthwen înpeligată.

Într'adevără, astă noșă svenire a lăi Biron întințiri ne Franz: daka era vre zădărnici omă kare se ilă făkă se krea-ză fiindă strigoiloră, era așă omă.

— Kată se șăci cine è, zise Franz skăkîndă-se.

— Oș nă! strigă kontesa; nă mă părăsi, n'am ne cine se mă rekondăkă, mi te șăci.

— Kăm! într'adevără, i zise Franz anlekîndă-se la grekia sa, și è frikă?

— Askălă, i zise ea, Biron mi a jărată kă kredea în strigoii, mi a zisă kă 'i a văzută kă okii, mi a deskrisă obrază ilă loră, ei bine! è tokmai așa; astă pără negră, astă oki măi kari strekășă kă o flakă străniă, astă paloare de moarte, ne zămă, iea seama kă nă è kă o femeie ka toate femeiele, è kă o streină... o Greacă... o

skismatikъ... fьrъ indoialъ vre o fermekъtoare ka dъnsxlъ...
Te rogъ, nъ te dъche. Mъine fь-цї чегчетьrile daka цї va
nlъchea, dar astъ-zї їцї deklarъ kъ te цїъ.

Franz stъrxi.

— Askъltъ, zise ea skъlъndъ-se, mъ dъkъ, nъ potъ
sъ staъ nпnъ la finele spektaklxlъxi, am lъme a kasъ, fi-veї
ama de пъцїnъ galantъ ka sъ mї refssi kompania dъ-
mitale?

Nъ maї era altъ resnъnsъ de fъkъtъ de kъtъ a mї lъa
пъlъria, a dъskide xma mї a mї da braцxlъ konteseї.

Чeїa че fъkъ.

Kontesa era їntr' adеvъrъ foarte miskatъ, mї їnsъ-mї
Franz nъ пъtea skъna de oare-kare spaimъ sъperstїgioasъ,
kъ atъtъ maї natъralъ, kъ чеїa че era la kontesa prodъkxlъ
xneї simцїrї instinktive era la dъnsxlъ resxlъtatxlъ xneї adъcherї
a minte.

Simцї kъ ea tremъra xrkъndъ-se їn trъsъrъ.

O rekondъse nпn'a kasъ la dъnsa: nъ era niminї,
mї nъ era niчї їntr' xнъ felъ astentatъ; o mъstrъ nentъrъ aчeasta.

— Ѓntr' adеvъrъ, i zise ea, nъ mъ simцъ bine, mї
am trebъїnцъ a fi singъrъ; vederea aчestxl ї omъ m'a tъr-
bratъ prea mълtъ.

Franz se чerkъ a rїde.

— Nъ rїde, i zise ea; kъtre aчestea niчї kъ цї ar-
de de rїsъ. Anoi promite-mї xнъ lъkrъ.

— Kare?

— Promite-mї-lъ.

— Totъ че veї voi, afarъ de a mъ lъsa de desko-
nerirea aчestxl ї omъ. Am kъvinte ne kari nъ potъ a le
spъne, dar kari mъ fakъ a dori sъ sчїъ чїne este, de xnde
vine mї xnde se dъche.

— Ascultă, țise ea sculindu-se, mă duc!

Gréaca frumoasă.

— De unde vine, nu știu; dar unde se dăce potă să îți spună mi ești: se dăce în infernă furtă îndoielă.

— Să venim la promiterea pe care vrei să mi ceri, kontesă, zise Franz.

— Ah! d'ă te întoarce drentă la otelă mi a nu kăsta astă seară să vezi ne omăiă ačesta. Săntă oare-kari afinități între persoanele ce le părăsesce čineva mi ačelea ce le înfălșesce. Nu te face kondăktoră între omăiă ačela mi mine. Măine, alcară dăne dănsăiă dăka vrei; dar nu mi lă înfăișăa niči o dată, dăka nu vrei a mă face să moră de frikă. Așa dară, bătă seară, silesce-te a dormi, ești știu bine kă elă nu va dormi.

Măi răceste kvinte kontesa părăsi pe Franz, lășnă-dă-lă neotărită kă să știu dăka ea mi netreksse în sokoteala lăi săă dăka simțise kă adevărată temerea pe care o arătase.

Întorkindă-se la otelă, Franz așă pe Albertă în kōstămăiă seă de kasă, întinsă kă vōlăntate pe ună fotoliă, mi fătăndă-mi țigara.

— Ah! dămneata ești, i zise elă; pre lepea mea, nu te astentam să vii astă seară.

— Skămnăiă meă Albertă, respănsse Franz, sânt fericită de a afla okasiunea de a îți spune o dată nentă totă d'ăna kă ai čea măi falsă ideă despre femeiele italiene; mi se pare kă toate ačestea kă greșelele ce le ai făkăi în sokotelele dămitale amoroase s'ară fi kvenită a te face să nerzi astă ideă.

— Če să îți spună? aste drăkoaiče de femei, nu măi înțeleși nimikă kă ele! Îți dăă măna, mi o stringă; mi vorbeskă înčetă, te pănă de le kondăči a kasă: kă a patra parte din manierele ačestea, o Parisiană mi ară perde renștă-țisnea.

— Ei! tokmaĭ pentr̄ k̄ n'aš nimikš de ask̄nsš, pentr̄ k̄ tr̄eskš ĩn mizlok̄lš soarelšĭ, femeiele n̄ prea ģinš ĩačeste k̄viinge ĩn ģeara čea fr̄moas̄ žnde res̄n̄ k̄vint̄lš si, k̄m zive Dante. K̄tre ačestea, ai v̄z̄tš bi-ne k̄ kontesa a av̄tš ĩntr'adev̄rš frik̄.

— Frik̄ de če? De ačelš omš onestš kare era ĩn faġa noastr̄ ĩmpres̄n̄ k̄ ačea Greac̄a fr̄moas̄? Dar am v̄r̄tš s̄ m̄ ĩnkredinḡež ĩn ģivinja ačeast̄ k̄ndš aš e-šitš ei, Ńi 'i am ĩntimnatš ĩn koridorš. N̄ sčĭš de žnde drak̄ ģĭ aš venitš toate ideele ačestea din l̄mea čea alt̄! E žnš b̄ziatš foarte fr̄nosš, kare ě foarte bine ģrtatš, Ńi kare seam̄n̄ k̄ se ĩmbrak̄ ĩn Francia la Blin saš la Human; ģģinš kam palidš, este adev̄ratš, dar sčĭĭ k̄ paloarea ě žnš sem̄nš de distink̄ižne.

Franz s̄riše, Albertŭ avea ģretenġižni marĭ a fi palidš.

— Astš-felš, ĭ zise Franz, s̄nt konvinsš k̄ ideele konteseĭ as̄ur'ačestšĭ omš n'aš ničĭ o loġik̄. Vorbit'a oare linḡ d̄mneata Ńi ašzitaĭ vre žnele din vorbele l̄šĭ?

— A vorbitš, dar ĩn limba romaik̄, am rek̄nos-k̄tš idioma d̄ne k̄te-va vorbe greče desfiḡrate. Kat̄ s̄ ģĭ s̄riš k̄ la koleġiš eram foarte ĩnaintatš ĩn limba greak̄.

— Aša dar̄ vorbia limba romaik̄?

— E de k̄režtš.

— Ničĭ o ĩndoial̄, m̄r̄m̄r̄ž Franz, elš este.

— Če ai zisš...

— Nimikš, dar če f̄čeaĭ akolo?

— Vream s̄ ģĭ fakš o s̄riž.

— Kare.

— Sčĭĭ k̄ ě k̄ nenstinḡ s̄ poat̄ afla čineva o kaleask̄?

— Fiindă kă amă făkătlă in-demeră totă țe era o-
menesče nătinčiosă zăxl omă să fakă pentră ačeasta.

— Eī bine! am avătlă o ideă minznată.

Franz se zătlă la Albertū ka zăxl omă țe nă prea a-
vea mătlă inkredere in imăzınarea sa.

— Skămnătlă meă, zise Albertū, mă onorī kă o pri-
vire kare ară merita foarte bine ka să mī țeeră o indrentare.

— Sănt gata a mī o fače, skămnătlă meă, daka i-
dea ă ama de inčenioasă prekăm o zăxl.

— Askătlă.

— Askătlă.

— Nă ă mizlokă de a afla o trăsză, nă ă așă?

— Nă.

— Năxl kăxl?

— Năxl.

— Dar ară nătea să afle țineva o karetlă.

— Poate.

— O perekă de boī.

— E de kreztă.

— Eī bine! skămnătlă meă, eată țe trebăe să fačemă.

O să năxl să dekoreze kareta; ne vomă imbrăka ka nisče
secheritorī neapolitanī, mī vomă represinta in natărală măgre-
dătlă tabloă ală lăxl Leopoldū Robertū. Daka pentră măi ma-
re asemănare, kontesa va voi să ăa kostămătlă zăxl femeie
din Puzzole saă din Sorrenta, ačeasta va komplekta mas-
karada, mī ă destătlă de frămoasă ka să o ăa țineva drentă
oričinalătlă femeeī kă konătlă.

— Pre lepea mea! strīgă Franz, pentră astă dată
ă drentate, domnăle Albertū, mī eată o ideă in tr'adevără
ferătlă.

— Mī kă totătlă načională, renolă de rečlă ței trin-

davi*, skymnșl meș, nimikș de kșlăș asta! Ax! domnilorș Romanı, kredegi kș va alerga çineva pe josș prin stradele voastre ka nisçe lazaroni, mi açeasta nșmaı pentrș kș n'a-vegi kalesçe mi kaı; ei bine! le vomș dibxi noi.

— Și ai snșș oare kși-va astș ideș trismștoare ?

— Oasnelxi nostrș. Kșndș m'am întorsș, i am zisș sș se çrçe la mine, mi i am esnșș doringele mele. M'a inkredinçatș kș nimikș nș era mai lesne; vream sș nșiș a dașri koarnele boilorș, dar mi a zisș kș arș trebxi trei zile pentrș açeasta: va kșta prin çrmare sș lșșmș açeasta la o parte.

— Și unde este ?

— Çine ?

— Oasnele nostrș.

— În kșstarea lșkrșlxi. Mșine arș fi poate kam țrziș.

— Astș-felș inkșlș ne va da respnșș kiarș astș searș ?

— İlș astentș.

Înr'açeștș minștș çua se deskise, mi mesterșlș Pastrini mi viri kanșlș.

— *Permesso* ? zise elș.

— Negrewitș kș este ertatș ! strigș Franz.

— Ei bine ! zise Albertũ, ai aflatș kareta çerștș mi boi ?

— Am aflatș çeva mai bșnș de kșlăș açeasta, respnșe elș k'șnș aerș kș totșlș mșlçșmitș de sine.

— Ax ! skymnșl meș oasne, iea a minte, zise Albertũ, çelș mai bșnș este inemikș alș binelxi.

— Eșçelinçele Voastre inkreazș-se în mine, zise mesterșlș Pastrini k'șnș tonș kanabilș.

* Reçii Franciel din sekșlșlș d'ntiș kari aș lșsatș pșterea çvernștoare în mșinile majordomilorș

— Dar în cea dăne xrmă, ce este? întrebă mi Franz.

— Săiți, zise lokandistul, că kontele de Monte-Cristo lokăsece într'avelaui patrată ka mi dămnea-voastră?

— O kreză prea bine, zise Albertū, fiindă că elă este kaxsa că lokximă ka doi stădenți din strada Saint-Nicolas-du-Chardonnet.

— Ei bine! elă știe înkărkătra în kare vă aflăți, mi vă dă doză lokxi în trăsăra sa mi doză lokxi la fe-estrele sale din palatulă Rospoli.

Albertū mi Franz se șitară șnălă la altulă.

— Dar, întrebă Albertū, kăvine-se oare să priimimă propănera așestă streină, a șnă omă ne kare nă lă kă-noaschemă?

— Ce omă este așestă konte de Monte-Cristo? întrebă Franz ne oasnele seă.

— Șnă domnă foarte mare, Sicilian saă Maltesū, nă șuiă bine, dar nobilă ka șnă Borghesū mi avăă ka o mină de așă.

— Mi se pare, zise Franz lă Albertū, că dak'a-șestă omă avea nișce maniere așă de băne prekăm zice oasnele nostră, s'ară fi kăvenită a ne trimite invitarea sa, într'altă-felă, saă skriindă-ne, saă...

În momentulă așestă bătă șine-va la șmă.

— Intră, zise Franz.

Șnă domestikă, imbrăkată într'o livrea foarte elegantă, se arăă ne pragulă șmei.

— Din partea kontelă de Monte-Cristo, nentă D. Franz d'Epinaș, mi nentă D. vișe-kontele Albertū de Morcerf, zise elă.

Que om̃ este aquestũ conte de Monte-Cristo ?

— III infyurshé oasnelší doxъ karte ne kari ačesta le dete jъnilorъ.

— D. kontele de Monte-Cristo, xrmъ domestikslъ čere voia del' ačestí domní a se presinta ka xň vechinъ mъine dimineagъ la dínshí: va avea onoarea a se informa de l' ačestí domní la če orъ notъ fi vъzъyí.

— Pre lečea mea, zise Albertŭ lší Franz, n'avemъ inkotro, s'a otъritъ.

-- Zi kontelší, respъnse Franz, kъ noí vomъ avea onoarea de a i face visitъ.

Domestikslъ se retrase.

— Eatъ če va sъ zikъ a face čineva asaltъ de e-legančъ, zise Albertŭ; aidí, negremilъ aveaí drentate, mes-tere Pastrini, è xň omъ prea kъm se kade kontele dъmi-tale de Monte-Cristo.

— Atъnčí, priimíyí pronъnerea sa? zise oasnele.

— Pre lečea mea, da, respъnse Albertŭ. Kъ toate ačestea, yí o mъrtъriseskъ, ímí pare reș de kareta noastrъ ší de sečeritorií; ší, de n' arș fi fereastra palatslší Rospoli ka sъ ne despъgъbeaskъ de čeia če perdemъ, krež kъ m' aší íntoarče la íntíia mea ideș: če zíčí, Franz?

— Zikъ kъ ší ne mine totъ ferestrele palatslší Rospoli mъ otъreskъ, respъnse Franz lší Albertŭ.

Ínr'adevčrș astъ pronъnere de doxъ lokrí la o fe-reastrъ din palatslș Rospoli adșese a minte lší Franz kon-vorbirea ne kare ó azzise ín rșinele Coliseuluí íntre nekъ-noskâtlș seș ší Transteverul, konvorbire ín kare omâł kъ mantela se índatorase a kъurta graçia kondamnatslší.

Aša darș, daka omâł kъ mantela era dъne kъm totslș fъčea ne Franz sъ kreazъ, totș ačela-ší ka čelș če ílș preokъnase aša de mâltș kъ arștarea sa ín sala Argen-tina, lș arș rekъnoasče fîrș ničí o índoialъ, ší atъnčí ni-

mikș nș lș arș împedika de a șî mșlșmi kșriositatea în privinga sa.

Franz netrekș o parte din noante vizândș așeste dozș arzșrși șî dorindș zika de mșine.

Într' adevșrș, a dozș—zi totșlș kșta șș se lșmșreaskș, șî, astș datș, afarș nșmaï daka oasnele seș de Monte—Cristo n' arș avea inelșlș lși Gygés, șî, împreșnș kș așestș inelș, pșterea de a se face nevșzșlș, era învederatș kș nș i arș maï skșna.

Asș—felș se destentș înainte de ontș ore.

Kșlș pentrș Albertș, fiindș—kș n' avea așeleașî kș—vinte ka Franz a se skșla de dimineașș, dormia în—kș dșșș.

Franz kșmș pe oasnele seș, kare se înșșșișș kș obișnșita sa șșpșnere.

— Mestere Pastrini, i zise elș, nș è vorba șș fiș o eșekștare astș—zî?

— Da, Eșchelinqș; dar, daka mș întrebî așeasta ka șș aibî o fereastrș, è kam țșrziș.

— Nș, respșnșe Franz; kștre așeștea, daka ōineam kș dinadinsșlș a vedea așestș șpektakșlș, așî afla lokș, krezș, pe mșntele Pincio.

— Ox! presșpșneam kș Eșchelinqș Voastrș n' arș voi a se kompromite împreșnș kș toatș kanalia kare are așî șșlș felș de amfiteatrș natșralș.

— Este de krezștș kș nș mș voiș dșșe, zise Franz, dar așî dori șș am kșteva amșșnște.

— Kari?

— Așî voi șș șșiș nșmșrșlș kondamnașilorș, nșmele lorș șî felșlș șșnșișlș lorș.

— Așeasta se întimnș de minșne, Eșchelinqș! tok—maï akșm mî aș adșșș *tavolettele*.

— Ce va să zică *tavolette*?

— *Tavolette* sântă nisce tăblice de lemnă pe kari le atîrnă în toate koljurile stradei în ajunul esekstării și d'asupra kăgora se lînesc nămele kondamnaților, kăssa kondamnării lor și felul sânticărilor lor — Această însuiungare are drentă skonă a invita pre kredinchiuși ka să se roape lăi Dămnezeș să dea kălpabililor o kăinut sincher.

— Și ți adkă aceste *tavolette* ka să ți impresni rēgăch-nile kă ale kredinchiurilor? întrebă Franz k' șnă aerș de îndoială.

— Nu, Eschelingu; m'am înțeleș kă inkleitorăș, și mi adăce aceasta prekăm mi adăce afișele spektakăși, ka daka vre șni din kăltorii mei doreskă să stea față la esekstare, să fî însuiungăși.

— Ax! dar aceasta è o lăare a minte kă totăș delikată! strigă Franz.

— Eil zise mesterăș Pastrini șrizîndă, notă a mă lăda kă fakă totă ce mi stă prin nătinut șnre a mălugămi pe nobili ștreini, kari mă onoară kă inkrederea lor.

— Asta o vără și eș, oasnele meș! și voiș șnre aceasta or kăși va voi s'o așză, fi foarte sigărș. De o kam dată, așși dori să chiteskă șna dintr'aceste *tavolette*.

— E foarte lesne, zise oasnele deskizîndă șna, am achi afară șna atîrnată.

Eși, skoase *tavoletta*, mi o înfăușă lăi Franz.

Eată tradăcherea literală a însuiungăși de șninzărare:

“Se dă în kănoschinga tătloră kă marți la 22 fevrăărș, întia zi a karnavalăși, voră fi esekstăși, în șma otării tribnășăși de la Rota, în piața del Popolo, nămigăși Andrea Rondolo, kălpabilă de șvidere asupra persoanei prea respektabile și preaenerate a lăi don Cesar Torloni, kanonikă la biserika Sântăși-Ion-de-Latrană, și nămităș Pe-

pino, zisă *Rocca Priori*, konvinsă de kompliitate kă grăciosă bandită Luigi Vampa și kă oamenii din ceata sa.

„Întâi să va fi *mazzolato*,

„Ală doilea *decapitato*.

„Săfletele karitabile sântă răgate să ceargă de la Dumnezeu o kăință sinceră pentră acesii doi nefericiții kondamnați.“

Era tokmaiă ceia ce arzise Franz în ajună între ră-inele Coliseului, și nă era nimikă skimbată din program: nămele kondamnaților, kăssa sântăcișă loră și felăă ese-kătrăii era tokmaiă ațeleamă. Astă-felă, dăne toată probabilitatea, Transteverul nă era altă de kăță bandităă Luigi Vampa, și omăă kă mantela Simbad Marinarăă kare, la Roma ka și la Porto-Vecchio și la Tunis, șma kărsăă esnedi-gișniloră sale filantronică.

Kă toate acestea timnăă trecea, era noă ore, și Franz se dăcea să destente ne Albertă, kăndă, pentră marea sa mirare, ilă vleză ewindă îmbrăkată din kamera sa.

Karnavalăă se învirtia prin kășăă seă, și lă destentase mă de dimineață de kăță ară fi kreztă amikăă seă.

— Eă bine! zise Franz oasnelă seă, akăm kă sântemă amădoă gata, krezi, skăpnăă meă domnăle Pastrini, kă vomă nătea a ne înfăgișma la kontele de Monte-Cristo?

— Ox! fără îndoiăă! respăse elă; kontele de Monte-Cristo are obișăă a se skăla prea de dimineață, și sântsigără kă sântă mă mlăă de doă ore de kăndă s'a skălată

— Și krezi kă nă è vr'o indiskrețiune a se înfăgișma čineva akăm la dănsăă?

— Ničă șna.

— Atănučă, Albertă, daka estă gata...

— De totă gata, zise Albertă.

— Aidezî s'z mslgsmimš vecinšlš nostrš pentrš kšr-
tenia sa.

— Aidezî!

Franz ši Albertŭ trekšgš dšne lokandistšlš kare sšnš
pentrš dînšii; šnš domestikš veni s'z deskizš.

— *I signori francesi, zise oasuele.*

Domeslikšlš se ũnklinš ši le fškš semnš s'z intre.

Trekšgš prin doxš ũnkšperŭ mobilate kš lšslš ne
kare nš kredea s'z lš vazš ũn otelšlš mesterslšlš Pastrini, ši
ajšnserš ũn čea dšne šgmš ũnr'šnš salonš perfektš despre
eleganš.

Šnš tapetš de Turcia era ũtinsš ne parkete, ši
mobilele cele mai komfortabile ũnfšșima nerinele lorš gogo-
neșe ši snatele lorš kšlkate.

Nisče tabloșri mšreșe de maestri, amestekate kš tro-
fee ši kš arme strelšcitoare, era atšrnate de pereșii, ši nis-
če kortine mari de tapișerŭ flšștra ũnaintea șmelorš.

— Daka Esčelingele Lorš vorš s'z șeazš, zise do-
mestikšlš, mš dškš a ũșșinșa ne D. kontele.

Šii se fškš nevšzštš ne o șșș.

ũn minștlš kšndš se deskise ačea șșș, sšnetslš šneŭ
guzla ajšnse nšnš la čei doi amișii, dar ũvetš ũndatš; șșș,
reŭnkisš mai ũn ačela-șii timnš, abia lšsase s'z pštršnș ũn
salonš o sšșlare de armoniș, ka s'z zikš așș.

Franz ši Albertŭ skimbarš ũmpreșnš o kšșlšșgš ši
șii ũtoarserš okii așșnra mobilelorš, tabloșrilorš ši armelorš.

Toate ačestea, l' a doșa vedere, li se pšșgš mai
mšreșe de kšș la ũtšia.

— Ei bine! ũntrebš Franz ne amikšlš seș, če zivŭ
despre ačestea?

— Pre leșea mea, șkšmnšlš meș, zikš kš vecinšlš
nostrš katš s'z fiš vre šnš așentš de skimbš kare s'a sne-

kălată din skăzămîntăle fondărilor spaniole, săă vre zăă
prîncipe țe kăltăoresče *incognito*.

— Stă zise Franz; vomă afla ačeasta, kăci eată-lă
kă vine.

Într'adevără, sgomătăle zăeă zăe kare se întăorse pe
pîgînele sale ajănsese nînz la visitoră, mî mătă într'ăcela-mî
timăă tanięeria, redikăndă-se, lăsbă săă treakă proprietărlă
tătloră avăgieloră ačestora.

Albertă înaintă săre dînsăle, dar Franz remase pi-
ronită în lokăle seă.

Čelă țe intrase nă era altă de kăle omăle kă man-
tela dela Coliseă, nekănoskătăle din loje, oasnele misteriosă
de la Monte-Cristo.

CAPITULU XXXV.

ЩАЗЗОЛАТА.

Domnilorǝ, zise kontele de Monte-Cristo intrǝndǝ, priimiǝi toate skǝsele mele pentrǝ kǝ am astentatǝ sǝ mǝ insǝiǝnǝǝi prin venirea dǝmneavoastrǝ; dar infǝǝiǝǝndǝ mǝi de dimineauǝ la dǝmneavoastrǝ, m'auǝ fi temǝtǝ sǝ nǝ sǝ indiskretǝ. Kǝtre aǝstea, mǝ auǝ trimisǝ vorbǝ kǝ veǝi veni, mǝ m'am lǝsatǝ ĩn disposiǝiǝnea dǝmneavoastrǝ.

— Atǝtǝ Franz kǝtǝ mǝ eǝ, avemǝ o miǝ de mǝl-ǝmirǝi a ǝi infǝǝiǝǝ, domnsle konte, zise Albertǝ; ne skanǝ ĩnr'adevǝrǝ dĭnr'o mare ĩnkǝrkǝǝrǝ, mǝ eramǝ anǝoane a ĩventa trǝsǝrele ǝele mǝi fantastiǝe ĩn minstǝlǝ kǝndǝ ne a sositǝ graǝioasa dǝmitale invitare.

— Ei! Dǝmnezeǝlǝ meǝ! domnilorǝ, respǝnse kontele fǝkĭndǝ semnǝ ǝelorǝ doǝ jǝnǝ sǝ meazǝ ne sǝnǝ divanǝ, este gremala aǝstǝi nǝtǝrǝlǝ de Pastrini daka v'am lǝsatǝ ama mǝlǝ ĩn nekǝsrile dǝmneavoastrǝ! Elǝ nǝ mǝ a sǝǝsǝ niǝi

o vorbъ despre inkarkătura dărnicească, mie kare, singur mi isolată prekam sânt aci, kăstam okaziea de a face kănosința kă vecinii mei. Din momentă kăndă am aflată kă nsteam a vă si bșnă la ceva, aji văzătă kă kăte grăbire am profitată de această okazie spre a vă infățișa komnlimentele mele.

Jăni amîdoi se inklină.

Franz nă aflase inkă niči o vorbă de zisă; nă lăse inkă niči o otrăire, mi fiindă kă kontele n'arăta niči o vorbă ka să lă kănoaskă saă vre o dorință de a si rekănoskătă de elă, nă știa daka se kăvenia să fakă prin vre o vorbă oare-kare alăsiene la trektă, saă să lăse timptă în viitoră a i adăce probe noxe.

Kătre aceștea, sigură fiindă kă elă era în loje în seara trektă, nă năta respunde așia de pozitivă daka era totă elă kă doxă seră mai 'nainte la Coliseu.

Otrăi dară a lăsa lăkrăile să meargă în voia loră să să deskiză elă vorba.

Kătre aceștea așea o șperioritate așnă mi nătea să mi ții sekretă, de oare țe n'ară si avătă altminteri niči o akăișne așnă lă Franz, kare n'avea nimikă de askănsă.

Kă toate aceștea otrăi să deskiză vorba despre șnă țe kare nătea lămări de o kam dată oare kari îndoeli.

— Domșle konte, i zise elă, ne ai promisă doxă lokrăi în trășra dămitale, mi doxă lokrăi la ferestrele dămitale din nalată Rospoli; akă nătea-vei a ne șnă kăm amă nătea așia șnă postă oare-kare, dăne kăm se zice în Italia, în piața del Popolo?

— Ax! da! este adevărată, zise kontele k'șnă aeră distraktă mi năvindă ne Morcerf kă o lăre a minte neklinată. nă este oare, în piața del Popolo, țe, bșnioară ka o eșektare?

— Da, respunse Franz, vîzîndă kă venia de sine vorba 4e voia să adăkă.

— Astentajî, astentajî, mi se pare kă am zisă erî intendetăsi meş să îngrijeaskă despre aceasta, poate kă aşî pstea a vă mai face mi adestă mikă serviciş.

Atăncî şî întinse mîna kătre kordonăşă şăşî kloponelă şî lă trase de trei orî.

— Te ai okăpată vr'o dată, zise elă lă Franz, kă întrebîndărea timuăsi mi a mizloaveloră de a simplifika dă-4erile şî venirile domesticiloră. Eş am făkăşă şăşă stădiş despre aceasta: kăndă şăşă o dată, è pentru valetăşă meş de kameră! de două orî, pentru stăpînăşă otelăsi; de trei orî, pentru intendetăşă meş. Astă-felă, nă perză ni4i şăşă kăvîntă şî ni4i şăşă mînăşă. Eată, vezi omăşă nostră.

Se vîză atăncî intrăndă şăşă individă ka de vre o patră-zeci şî 4in4i, pînă la 4in4i-zeci de ani, 4e se pîră kă semăna ka două pikătre de apă kă kontrabandierăşă 4e lă introdăsesse în pes4eră, dar kare nă se arăta de lokă kă lă rekănoas4e.

Vîză kă kăvîntăşă era dată.

— Domnăle Bertuccio, zise kontele, ai îngrijită dăne kăm şî ordonăsem erî, ka să mî pîokări o fereastră în pia4a del Popolo?

— Da, Es4elin4ă, respunse intendetăşă, însă era prea tîrziă.

— 4e felă! zise kontele înkăşăndăşî sîrăn4eana, nă şî am zisă kă vream să am şăşă lokă?

— Şî Es4elina Voastră a avăţă ne a4ela kare era înkiriăţă prin4ipelă Lobanicff: dar am fostă nevoită a lă plă-ti o săţă...

— Prea bine! prea bine! domnăle Bertuccio, skătes4e ne a4esă domni de toate a4este amănănte de kasă;

aî fereastra, è totş ce trebşe. Dş adresa kasei kşcherşlşî, şi asteantş la skarş ka şş ne kondşvî: asta è destşlş. Dş-te

Intendentşlş salştş şi fşkş şşş nasş şure a se retrage.

— Ax! zise kontele, fş—mî plşcherea a întreba ne Pastrini dak' a priimitş *tavoletta*, şi daka vrea şş mî trimi-
cş programa esekştşrii.

— Nş è de trebşingş, zise Franz skouîndş din posşnarşî o însemnare; am avştş ačeste tşblişe şşb okii meî, le am kopiatş, şi eatş-le.

— Prea bine, atşncî, domnşle Bertuccio, pođi a te retrage, nş mai am trebşingş de dşmneata. Şş ne însuîin-
pezi nşmaî kşndş va fi gata dejşnşlş. Domnilorş, şrmş elş întorkîndş-se kştre čei doî amîčî, îmî veđi fače onoa-
rea de a dejşna kş mine?

— Dar într'adevşrş, domnşle konte, zise Albertş, arş fi şşş absşş din parte-ne...

— Ba nş, din kontra, îmî fačeđi mare plşchere; îmî veđi înapoia ačeasta o dinioarş la Parisş, saş şşlş saş altşlş, orî poate amîndoî. Domnşle Bertuccio, zi şş nşrş trei talere.

Lşş însemnarea din mşbinele lşî Franz.

— Zicemş darş, şrmş elş kş tonşlş kş kare arş fi čititş *Mivole-afine*, kş "vorş fi esekştanî, astşzi 22 fevrşarş; „nşmîđiî Andrea Rondolo, kşlnabilşlş de şridere asşnra per-
„soaneî prea respektabile şi prea-venerate a lşî Don Ce-
„sar Torloni, kanonikş la biserika Sşntşlşî-Ion-de-Latranş,
„şi nşmitsş Peppino, zisş Rocca Priori, konvinsş de kom-
„plîçitate kş şřiviosşlş banditş Luigi Vampa şi kş oamenî
din čeata sa...„

— Xm! —, Întîşlş va fi *mazzolato*, alş doilea *de-
capitato*., Da într'adevşrş, zise kontele, așa trebşia şş

fiu mai întiiş, dar krezş kă de erî s'a făkştş o skimbare în ordinşlş mi în mersşlş ȳeremoniei.

— Bal zise Franz.

— Da, erî, la kardinalşlş Rospigliosi, şnde am netrekştş seara, era vorba de şnş ȳe ka de şnş terminş akordatş şnsia din kondamnşşii.

— Lşî Andrea Rondolo? întrebş Franz.

— Nş... resnşnse kş neşngrijire kontele; ȳelşî altş... (şii arşnkş okii aşnpra însemnşrii şnre a şii adşȳe a minte nşmele), lşî Peppino, zisş *Rocca Priori*. Aȳeasta vş lipşesȳe de o gilotinadş, dar vş remşne *mazzolata*, kare este şnş şşnliȳiş foarte kşriosş kşndş şlş vede ȳine-va pentrx întiia oarş, şi kiarş pentrx a doza oarş, ne kşndş ȳelş altş, ne kare trebşe şş lş kşnoaşȳeşii, è foarte simnşs, şi nş è nimikş neastentatş într'însşlş. *Mandaja* nş se înȳealş, kşndş lovesȳe, nş tremşrş fşrş kşvîntş, nş mai înȳene de trei-zȳei de orî ka soldatşlş kare tşia kanşlş kontelşî de Chalais, şi kşrşia Richelieu i rekomandase noate ne paşientşlş. Ah! eatş adşşşii kontele k'şnş tonş desnşregşitorş, nş mi vorbişii de Europeanî pentrx şşnliȳie, ei nş le înşelegşş, şi desnre kşrşzime, şşntş într'adevşrşş în konilşriş saş mai bine în bştrşneȳe.

— Într'adevşrşş, domşşle konte, resnşnse Franz, arş krede ȳineva kă ai făkştş şnş şşdiş komnatş desnre şşnliȳie între mai mşlte nonoare din lsme.

— ȳe este adevşratş este kă şşntş prea nşşine ne kari nş le am vşzştş, zise kontele kş reȳealş.

— Şi aşşî avşştş nşȳere a asista l'ȳeste şnektakşle şşşimîntştoare?

— Întiisşlş meş simtimentş a fostş reşşişşnea, alş, doilea indiferinga, alş treilea kşriositate.

— Kşriositatea! vorba è şşşimîntştoare, şȳii?

— Pentru ce? Nsmaî o preoknpare gravă se află în viață, aceașta è moartea: eî bine! nă è kriosă lskră a stădia çineva kă kăte felșri diferite poate emi sșfletșlă din kornă, mi çe felș sșferă individele astă sșnremă treçere de la ființă la nimikă, dșnc karaktere, dșnc temperamente, mi kiară dșnc moravșrile țereloră! Kălă nentă mine, ișri respnșză de șnă lskră, adikă, kă kălă a vșzătă çineva maî mșlși oamenî mșrindă, kă atătă ajșnușe sș fiș maî lesne de mșrită; astă felă dșnc pșrerea mea, moartea este poate șnă sșnliçlă, dar nă este o esniare.

— Nă te înșelegă bine, zise Franz; esnlikă-tă, kăçî nă potă a ișri sșșne kălă de mșlă mi așlș kriositatea çeia çe zîçî.

— Askăltă, zise kuntele; mi fața sa se înșlbenî, prekșm fața altșia se romșșe de sșșne. Daka șnă omă ară fi făkșlă sș neaș nșin torișre neașzite, în mizlokșlă ș-noră smținșrî fșră înçetare, ne pșrintele dșmitale, ne amanta dșmitale, ne șna din așele fiinșe k'șnă kșvîntă kare, kșndă le desrădșçinează çine-va din înima dșmitale, lasă într'însa șnă golă eternă mi o rană totă d'asna sșșnerată, aî krede oare îndrentarea çe ișri akordă șocietatea kă è îndestălătoare, nentă kă fersă gilotineî a trekălă între basa oçinitalășlă* mi mșkîi tranșzî** aî omorîtorășlă, mi nentă kă așela kare te a făkșlă sș simșî anî întreçî de sșșferinșe morale a çerkată kăte-va sekșnde de dșrerî fișiçe?

— Da, șçîă, respnșse Franz, drentatea omeneaskă nă è niçî îndestălătoare niçî mîngîitoare; poate vșrsa sșșne nentă sșșne, nimikă maî maî mșlă; kată sș i çeremă çeia çe poate, iar nă altă çeva.

* Çeia çe mșvesșe la partea d'înderătă a kanzălă. ** Șnă oșă mi șnă mșkîă kare are forma șnăi tranșză șaș ulană alc kșrăia doză latsrî paralele nă șntă de o notriș.

— IIIi înkă v'arătă ză kasă materială, zrmă kontele, acela znde societatea, atakată prin moartea ză omă în basa ne kare se renasză, resbză moartea prin moarte; dar nă sântă milioane de dăseri de kari sşfletă omă se sfăşie fără ka societăţii să i pese kătă de năşină, fără ka să i dea mizloksă celă neîndestătoră de resbzare de kare vorbiamă adineaori? nă sântă krime nentră kari ūeana Turcilor, sgiabăriile Persanilor, vinele resăcite ale Irocasilor, ară fi nisăe sănlăie foarte dăci, mi ne kari kă toate a-cestea societatea le lasă nenedensite?... Reszăde, să sântă asemenea krime?

— Da, zise Franz, mi sure a le nedensi ă dăelă tolerată.

— Ax! dăelă, strigă kontele, frămoasă manieră, ne sşfletă meă, ka s'ajăngă čineva la skonsă seă, kăndă skonsă ă resbzarea! Őă omă ūi a lăată amanta, ză omă ūi a amărită femeia, ză omă ūi a desonorată fia; dintr'o viagă întreagă, kare avea drentă d' a astenta de la Dămnezeă partea de ferăire če a promisă or-kării fiingă omenesă kăndă a kreat'o, a făktă o esistină de dăgere, de miseră mi de infamă, mi te krezi resbzată, nentră kă ai dată o lovătră de sabă în nentă acestă omă saă i ai trinită ză glonă în kană? Ia lasă! făr' a mai năne kă adese oargă elă ese trismătoră din lăntă, sūlată în okii oame-niloră, mi oare-kăm absolvată de Dămnezeă. Nă, nă, zrmă kontele, dak'amă avea vr'o dată să mi resbză, nă mi amă resbză astă-felă.

— Astă-felă dară desanrobă dăelă? astă-felă dară, nă te ai bate în dăelă? întrebă Albertă, mirăndă-se a azzi o teoră aha do strană.

— O! ba da! zise kontele. Să ne înşeleţemă: m'amă bate în dăelă nentr'o sekătră, nentr'o insălă, nentr'o des-

mingire, pentr'o palmă, mi asta kă atătă mai multă nepăsare, inkătă, inkredintătă fiindă în îndemănarea ce am kăptat'o la toate denrinderile kornăsi mi invăpsălă kă kare m'am dedată kă perikăslă, amă fi oare-kăm sigără kă mă amă omoră omăslă. O! da! m'amă bate în dselă pentră toate a-cestea; dar pentr'o dărgere încetă, profăndă, nemărginită, eternă, amă da mi eă, daka era kă năstingă, o dărgere asemenea kă aveia ce mi s'a frăkătă: okiă pentră okiă, dinte pentră dinte, kăm zikă Orientalii, maestrăi nostri în toate lăkrările, astă aleamă aă kreagăsnă kari aă sčistă a mă face o viăgă de vise mă znă paradisă de realităă.

— Dar, zise Franz kontelsă, kă a-cestă teoră kare te face jăde mi gide în prouria dămitale kăssă, este anevoiă să te mă într'o măsărgă unde să skană totă d'asna singără de 'năsterea leăii. Ūra è oarbă, mănia amegită, mă celă ce mă toarnă resbănarea è în perikăslă să bea o beă-tărgă amară.

— Da, daka è neavătă mă neîndemănatikă; nă, daka è milionară mă îndemănatikă. Kătre a-cestea, ce è mai reă pentră dănsălă è a-cestă sănlăiă din srgă de kare vorbiamă adineaoră, a-cela ne kare lă a năssă filantronika revolăgăne franchesă în lokăslă sčămieră mă roateă. Eă bine! ce este sănlăiăslă, daka mă a resbănată? Într'adevără, ajăngă să mă pară reă daka bietsălă Peppino nă va fi *decapitato*, kăm zikă eă, kăčă veă vedea kătă timpă măne asta, mă daka mai è de vorbită pentră a-cesta. Dar, ne onoare domniloră, frămoasă konvorbire avemă pentr'o zi de karnavală. Dar kăm d'a venită astă vorbă? Ax! mă adăkă a minte! mă aă čerătă znă lokă la fereastră mea; eă bine! fă, ilă veă aveă; dar să ne pănemă mai întăiă la masă, kăčă eă kă vină a ne însăiingă kă è gata.

Intr'adevăr, un fechior deskise una din cele patru șme ale salonului și făcă să s'arză aste vorbe sakramentale.

— *Al suo comodo!*

Amîndoi jșni se șkalară și trekără în sala de măn-kare.

Pe kăț dînz dejșnă, kare era minșnată și din cele mai alese, Franz kăț kă okiî priveria lă Albertu, ka să citeaskă într'insa întîrîirea ce șchia bine kă a prodș'o în elă vorbele oasnelă loră; dar, saă kă în obișnita sa ne-șșare elă nă lășe de lokă a minte l'ăeste vorbe, or kă konșeșnea ce i făkăse kontele de Monte-Cristo în privin-șua dșelă lă a îmșkată kă dîșșă, or kă în cea dșne șr-mă antedintele ce le șșșșșș, fiindă kșnoskște nșmai de Franz aă indoită nșmai nentă elă șingără efektă lă teorieloră kontelă, nă vșș de lokă preokșnată ne konsouă seă; kă totă din kontra, elă mănka kșm se kade ka ună omă kare era kondamnată de patru çinç lăni la bșkșșria italiană, adikă la una din cele mai șrite bșkșșrie din lșme.

Kăț nentă konte, abia alinșea kște o bșkată; aă fi zisă çineva kă șezșe la masă nșmai de politeșe nentă komeshi seă, și kă astenta plekarea loră ka să i adșă de măn-kare çine șchie ce bșkate ștranie saă partikșlare.

Açeasta fșcea ne Franz să și adșă a minte fără vo-iză de șnaima ce o înșșlășe konteseă G..., și de inkre-dinșarea în kare o lășe kă kontele, omă ce i lă aștase în loje în fașa eă, era ună ștrigoă.

Dșne dejșnă, Franz se șită la oră.

— Eă bine! i zise kontele, ce vreă să façă?

— Ne veă erta, domșle konte, resușse Franz, dar mai avemă o miș de lăkrșri de făkă.

— Ce felă de lăkrșri?

— N'avemș strevestirī, ūi astȳzī strevestirile sșntș neapȳrate.

— Nș mai aveęi astȳ grije. Dșne kșm krezș, avemș în piaęa del Popolo o kamerȳ partikșlarȳ; voiș sȳ ne adșkȳ kostșmele ęe veęi voi a mī arȳta, ūi ne vomș maska în kșręerea sedinęei.

— Dșne esekștare? zise Franz.

— Fȳrȳ indoialȳ; dșne, ne kȳndș saș inainte, kșm veęi voi.

— În faęa nalkșlși?

— Palkșlș faęe parte din serbștoare.

— Akșm, domșle konte, am kșșetățș, zise Franz; negreșitș ĩęi mșlęșmeskș nentȳ indatorirea ęe ne faęi, dar mȳ voiș mșlęșmī sȳ nrimeskș șnș lokș în trșșra dșmitale, șnș lokș la fereastra nalatșlși Rospoli, ūi te voiș lșsa liberș a disșne de lokșlș meș la fereastra dela *piazza del Popolo*.

— Dar te ĩnșuĩnęezș kȳ vei perde șnș lșkrș foarte kșriosș, resșșse kontele.

— ĩmī vei șșșne aęeasta, zise Franz, ūi sșnt konvinsș kȳ din gșra dșmitale, novestirea mȳ va ĩntipȳgi măș totș asemenea ka ūi kșm amī fi vȳzșlș kș okiĩ mei. Kȳtre aęeșta, de mai mșlte ori am vrșlș sȳ staș faęȳ la vr'o esekștare, ūi n'am pștșlș nięi o datȳ a mȳ otȳrī; ūi dșmneatș Albertũ?

— Eș, resșșse vięe-kontele, am vȳzșlș esekștșndș ne Castaĩng; dar mī se pare kȳ eram kam kȳlitș ĩn zisa aęeia. Eęa zisa eșiriĩ mele din koleęiș, ūi netrekșșerȳmș noantea nș ĩiș minte ĩn kare kĩręișmȳ.

— Pe ĩng'aęeasta, nș ę șnș kșvĩntș, nentȳ k'aĩ fȳkștș șnș lșkrș la Parisũ, sȳ nș lș faęi ūi ĩn streĩntate: kȳndș ęineva kȳlștoresęe, o faęe ka sȳ se lșmineze; kȳndș

îmi skimbъ lokslă, o face ka sъ vazъ. Kъmetъ darъ ce fi-
gъrъ veî face kъndă te va întreba çineva: — Kъm se ese-
kâtъ la Roma? îmi veî respunde: Nъ sçîă. Îmi ne çrmtъ se
ziçe kъ kondamnatslă è xñă norkă-de-kъine infamă, xñă ti-
kъlosă kare a omorită kъ lovitsre de grъtară xñă bъnă ka-
nonikă kare îlă kreskăse ka ne xñă fiă ală seă. Çe draks!
kъndă omoarъ çineva vre xñă omă d'ai biseriçei, iea o
armъ mai kъviinçioasъ de kâtă xñă grъtară, mai vîrtosă
kъndă açestă omă ală biseriçei è pъrintele nostrъ. Daka
veî kълъtori în Spania, te veî dъçe sъ vezî lăntele kъ ta-
çrii, nъ è așa? Eî bine! presъpъne kъ avemă sъ vedemă
o lăntъ; adă-çi a minte de Romanii çei vekî ai çirkslăi, de
vîntorile în kari se omora trei sate de lei îmi vr'o sâtъ
de oamenî. Adă-çi a minte darъ de açei ontă-zeci miî de
privitori kari bъtea în palme; de acele înçelente matroane
kari îmi adăçea akolo fetele de mъritată, îmi de acele fră-
moase vestale kъ mъinele albe kari fъçea kъ deçitslă çelă
mare xñă foarte frămosă seunslăçă kare vrea sъ zikъ:

— Aîdeçi! sъ lăsmă lenea! kъççiçi-mî astă omă
kare è trei pъççi mortă!

— Te dъçi, Albertū? zise Franz.

— Zeă, eă mъ dăkă, skъmnslă meă! nъ îndoiam ka
dămneata, dar eloksinga kontelsî mъ otъrasçe.

— Sъ merçemă darъ, fiindă-kъ vreî, zise Franz;
dar, ka sъ mъ dăkă în piața del Popolo, doreskă sъ trekă
ne strada Cursului; è kъ nștiinçъ, domnșle konte?

— Pe josă, ça; în trъssrъ nș.

— Eî bine! mъ voiă dъçe ne josă.

— E de mare trebșinçъ sъ treçi ne strada Cur-
sului?

— Da, voiă sъ vълă çeva.

— Eî bine! sъ treçemă ne strada Cursului, vomă

trimita trăsura sã ne astente în *piazza del Popolo*, prin strada del Babuino; kãtre acestea nã mi pare nici mie reș ka sã trekș ne strada Cursului ka sã vızș daka s'aș nșșș în lșkrare ordinele ce le am datș.

— Escuchinș, zise feçiorșlș deskizindș șma, șnș omș intr'șnș kostșmș de penitentș cere sã ții vorbeaskș.

— 'x! da! zise kontele șçiș ce ẽ. Domnilorș, vregi sã treçegii în salonș, veçi afla pe masa din mizlokș ȳigri minșnate de Havana, viș mi eș nșmaĩ de kșłș.

Amĩdoĩ jșniĩ se skșlarș mi eșirș ne o șmș, pe kșndș kontele, dșue ce le a renoitș skșsele sale, eșia pe alta.

Albertũ, kare era șnș mare amatorș, mi kare, de kșndș se afla în Italia, nș sokotea kș ẽ șnș sakrifçuiș mikș de a fi linsitș de ȳigarele mi de kafeaoa Parisului, s'anroniĩ de masș mi skoase șnș strigțł de bșkșriĩ vızindș adevțte puros.

— Eĩ bine! lș întrebĩ Franz, ce ideș ții façi despre kontele de Monte-Cristo?

— Ce ideș mi fakș! zise Albertũ mirșndșse invederatș de aveastș întrebare, imi fakș o ideș kș ẽ șnș omș minșnatș, kare șçie sã priimeaskș foarte bine în kasa lșĩ, kare a vızșł mșlte, a ștdiatș mșłł, a kșçetatș mșłł, kare ẽ ka Brutus, din skoala stoikș, mi, adasse elș skoyindș șnș fșmș de ȳigarș kare se șrkł ka o șnicarș în tavanș, mi kare mai presșș de toate acestea are ȳigri minșnate.

Açeasta era pãrerea lșĩ Albertũ despre konte; așia darș, fiindș kș Franz șçia kș Albertũ pretindea kș mi da pãrerea despre oamenĩ mi despre lșkrari dșn'o kșçetare matșrș, nș se çerkł a skimba nimikș dintr'a sa.

— Dar, zise elș, ai observatș șnș lșkrș kșriosș?

— Kare?

— Lăarea a minte kă kare te privia.

— Pe mine?

— Da, ne dsmneata.

Albertū kăpetă.

— Ah! zise elă skogîndă snă săsmină, nă é nimikă de mirată. Linseskă din Parisū auroane de vre snă ană, kată să am snă kostămă de lămea cea altă. Kontele m'a lăată poate de vr'snă urovincială; să lă desamărimă, skămpălă meă amikă, mi săsne-î, te rogă, kăndă ăi o veni bine, kă nă é așă!

Franz săsise; snă minăță dăn'ăciea, kontele intră.

— Eată-mă, domniloră, zise elă, mi sânt ală dămneavoatră, ordinele sântă date, trăsăra se dăce în piața del Popolo, mi noi ne vomă dăce la loțălă nostră, daka voiăi, ne strada Cursuluī. Lăaăi dară kăte-va ăigare, domnăle de Morcerf.

— Pre leăea mea, kă mare plăcere, zise Albertū, kăăi ăigarele dămneavoatră italiane sântă mai rele de kăă ale reăiei. Kăndă veī veni la Parisū, ăi voiă înănoia toate aăestea.

— Nă é de refăsată; am a minte a mă dăce o dată, mi, fiindă kă mī dăi voiă, voiă veni să bată la ăma dămitale. Aideăi, domniloră, aideăi, n'avemă timă de perdăță, é o jămătă dăne doăă-săre-zăce, să plekămă.

Se deteră josă kăte trei.

Atăncă kăçerălă priimi ordinele cele din șmă, kalea del Babuino, ne kăndă pedestriī se îndrenta kătre piața Spaniei mi ne kalea Frattina, kare ū kondăcea drentă între palatălă Fiano mi palatălă Rospoli.

Toate kăățărele lăi Franz fără nentă ferestrele astăi palată din șmă; elă nă ăitase semăală dată la Coliseu între omălă kă mantela mi Transterverul.

— Kare ți sântă ferestrele? întrebă ne kontele kă tonslă ȳelă mai natrală ȳe lă năstă afla.

— ȳele trei din șrmă, respunse elă kă o nenț sare ȳe nă era de lokă afektată: kăȳi nă nătea giȳi kă ȳe skonă i se făkăse aȳeastă întrebare.

Okii lăi Franz se îndrentară repede asăpra ȳeloră trei ferestre.

Ferestrele laterale era akonerite kă damaskă albă kă o krăȳe romiă.

Omslă kă mantela ȳi ȳinșse kăvintslă ȳe lă detese Transteveruluī, ȳi nă mai era de indoită kă omslă kă mantela era kiară kontele.

ȳele trei ferestre era inkă goale.

Pe șrmă, din toate părȳile se făȳea pnegȳiră; se nănea skășne, se făȳea nodeli, se înbrăka ferestrele.

Măȳele nă nătea să se arate, trăsărele nă nătea să ȳirkăle de kăȳă la sănetslă klonotăslă; dar se simȳia măȳele în dosslă țăȳloră ferestreloră, trăsărele în dosslă țăȳloră norȳiloră.

— Franz, Albertă ȳi kontele, înainta mereă ne strada Cursuluī.

Kă kăȳă se anronia de năȳa del Popolo, măȳimea se făȳea mai deasă, ȳi, ne d'asăpra kapeteloră aȳeleī măȳimă, se vedea înȳȳndă-se doză lăkrări: obeliskăslă în vîrfăslă kăȳăia era o krăȳe kare arăta ȳentrăslă nieȳeī, ȳi, înaintea obeliskăslă, tokmai în nănkăslă de korespondinȳă vișsală ală ȳeloră trei strade del Babuino, del Corso ȳi din Ripetta, ȳele doză grinde săpreme ale nalkăslă, între kari lăȳia ferăslă rotănzită ală lăi Mandaja.

În șngislă stradeī, era intendentslă kontelă kare astenta ne stăninăslă seă.

Fereastra, înkiriată kă avelă preeđ peste măsurg făr-
ră indoială, țe n'a vrsťă kontele a lă sune invitațiloră seī,
era la planslă ală doilea din palatslă ȳelă mare țe se afla
între strada del Babuino mi muntele Pincio.

Era, dăne kăm amă sursă, șnă felă de kabinetă de
găteală țe respundeă într'o kameră de kălkare.

Înkizîndă șma kamerei, lokatariī kabinetăslă se afla
ka în kasa loră; ne skăne se pșseseră nisče kostă-
me de naiăđ de mătase albă mi albastră din ȳele măi ele-
gante.

— Fiîndă-kă m' ađi lăsată ne mine s' alegă kostă-
mele, zise kontele ȳeloră doī amičī, am zisă să vă preeđ-
teaskă ațesta. Măi întiīă ațeste kostăme șntă ȳele măi
băne kari se poartă în anslă ațesta, ne șrmă, șntă ȳele
măi komode nentă confetti, nentă kă nă ese fīna.

Franz nă prea așzi bine vorbele kontelsī, mi poa-
te kă nă auređđi dăne valoarea sa aștă noșă građiositate;
kăȳi toată lăarea sa a nănte fă atrasă de vederea țe infă-
đișna niăđa del Popolo, mi de instrămentslă ȳelă șnăimîn-
țtoră kare în mințăslă ațela făȳea prințipalăslă ei ornămentă.

Franz vedea nentă întiīa oară gilotina; zicemă gil-
tină, kăȳi mandaja romană ă făkștă măi toță așma ka mi
instrămentslă nostră de moarte.

Kșuțăslă kare are forma șnei șemilsne țe ară țria
kă parțea konveksă, kade măi de josă, eată toță

Doī oamenī, șezîndă ne skîndăra kămpnîț ne ka-
re kălkă ne kondamnățlă, deșna nîț șna alta, mi mănka
ne kăță nștă vedea Franz, pșine mi kărnađđ; șnăslă din ei
redikă skîndăra, șkoase o stikă de vină, beș dintr'însa mi
o dete konsouăslă seđ: ațestī doī oamenī, era așstorī gi-
delsī!

La singura ačeastă vedere, Franz simțise sadoarea
gimindă din rătăcina părăsăi seș.

Kondamnații, stremitați de kă seară din *Carceri Nuove* în biserikăta Santa-Maria del Popolo, netrekșeră noaptea astistați fiț-kare de doi preoți, într'o kanelă arzindă inkisă kă o grilă, pe dinaintea kăria se preimbla sentinele ce se skimba pe fiț-kare oră.

Șnă îndoită miră de karabinări nșuți de fiț-kare parte a porții biserikei se întindea nintă la palkă, împrejurălă kăria se făcea roată, lășândă șnă drămă liberă de zeye nițioare de largă angoare, și, împrejurălă gilotinei, șnă spațiuș kă de vr'o șăte de pașă de ținșmferinș.

Totă lokălă ce mai remănea era plină de kancte de bărbăți și de femeți.

Mălte femeți ținea koniți loră pe șmeri.

Ačești koniți, kari întrețea mălținea kă totă bșstălă, era nșuți minșnală de bine.

Măntele Pincio semăna șnă amfiteatră întinsă ale kăria trente ară fi fostă toate inkărkate de privitori.

Balkoanele del'amindoră biserikele kari fakă șngișlă stradei del Babuino și stradei di Ripetta era nline de kărioiș privilețiați, trentele peristileloră semăna șnă vală miskătoră și împăștrigată pe kare șnă flșș neințetată ilă împinșea kătre portikă.

Fiț-kare parte de zidă kare nștea da lokă șnă omă și avea statăa vietoare.

Çeia ce zicea kontele era dară adevărată: totă ce è mai kăriosă în viață è vederea morții.

Și kă toate ačestea, în lokălă țăcheri kare părea kă komanda solemnităta snektakălăși, șnă șgomotă mare se șrka dintr'ăcea mălțime, șgomotă komnșș de rișete, de șete și de ștrigăte voioase.

Maî era asemenea învederată, kəm sursese kontele kă ačeastă esekstare nă era altă ceva pentră totă noporălă de kătlă înčenătlă karnavalălăi.

De o dată astă sgomotă înčetă ka prin fermekă; ș-șă bisericăi se deskisese.

Veni maî întiă o konfrăziă de penitiniă, dintre kari fiă-șe membră era îmbrăkată k' șnă sakă çenșăiă gărăiă nă-maî la oki, și çinea o faklă aprinsă în mănă; în fruntea ei merșea kanălă ačestei konfrăziie.

În derătlă penitiniiloră venia șnă omă de o talie înaltă.

Ačestă omă era golă; afară de șnă pantalonă skărtă la stânga kăria era atirnată șnă kăpăiă mare askănsă în teaka sa; pe șmerălă seă drentă nărtă o măciakă de feră grea.

Ačestă omă, era gidele.

Afară de ačeasta, maî avea nișe opină legate kă sforă.

Înderătlă gidelăi merșea, în ordinea dăne kare era șă fiă esekstăi, maî întiă Peppino și pe șmă Andrea.

Fiă-kare era însorită de doi preoi.

Niă șnălă niă altălă nă și avea okiă legaăi.

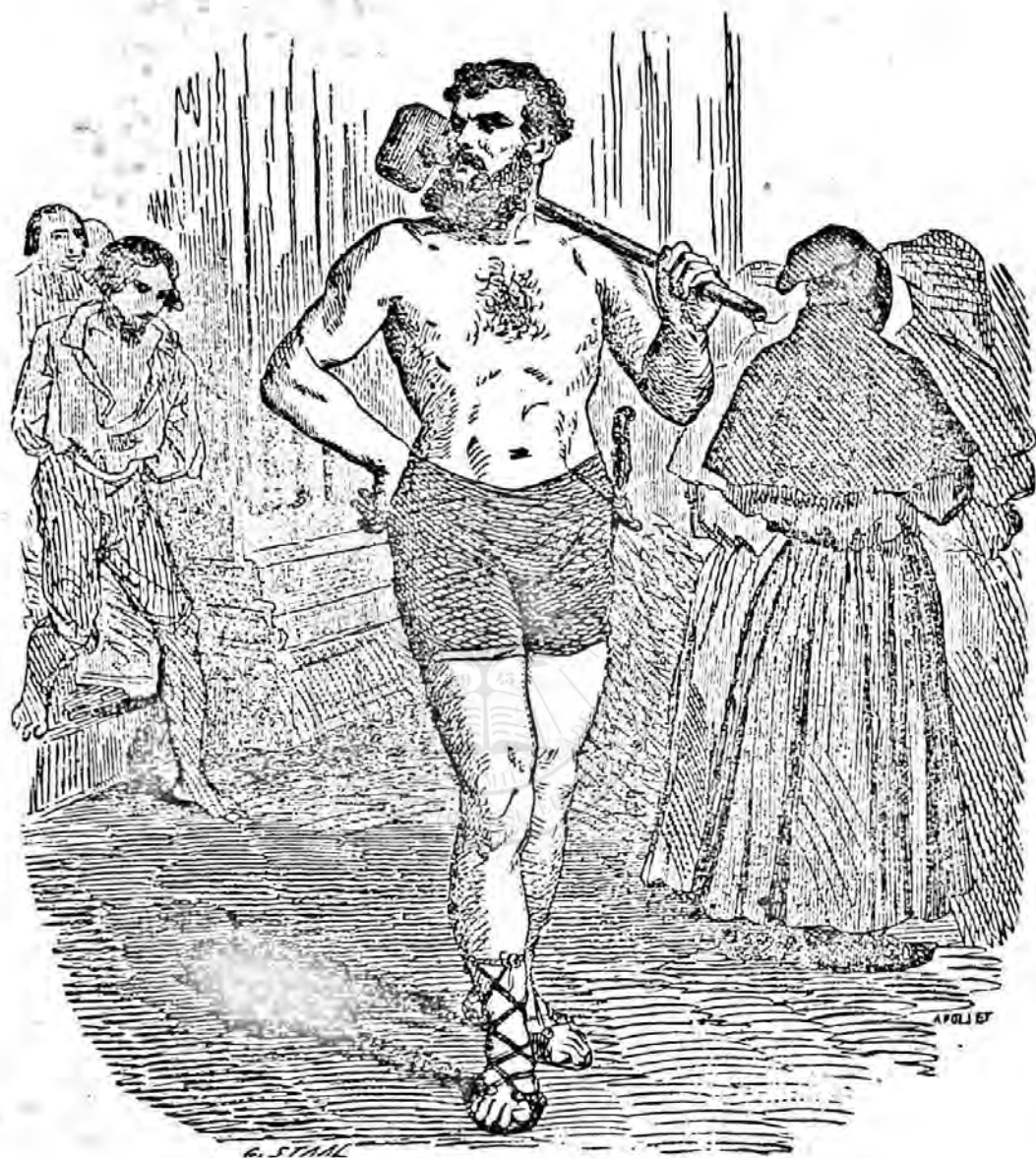
Peppino merșea k' șnă pasă destălă de sigăă; fără îndoială avăse de șçire desne çeia çe se pregătia pentră dînsălă.

Andrea era șșșșșșș de șșșșșșș de kătre amîdoi preoi.

Amîdoi șșșșșșș din kăndă în kăndă kăçififile çe le înfășă konfesorălă.

Franz simă, nămaî la vederea ačeastă, kă i se mșia nișioarele, și se șită la Albertă.

Era palidă kəm era kămașă sa, și, printr' o mis-

Încercetala penitenților venea unū omū de otaliā inaltā,

kare makinală, și arșka ȳigara denarte de dînsă, de și o țmase abia ne jsmțate.

Nșmaī kontele se arȳla nepșștorȳ.

Și nș nșmaī atȳtȳ: ha ĩnkȳ se vedea o țmenecalȳ șmoarȳ kare pȳrea kȳ voia sȳ pȳțrșnzȳ paloarea ȳea vĳntȳ a trșșrelorȳ sale.

Nasă, seș se țȳȳia ka alȳ șnș animalș ferosș kare miroase șnșe, și bșzele sale, șmorș denșrtate șna de alta, țsa sȳ i se vazȳ dĳngĳi ȳei albĳ, mĳi și askșȳȳȳ ka aī șnș șakalș.

Și kș toate aȳestea, țȳȳa sa totș era akoneritȳ de o dșȳȳeșș șrșzȳtoare ne kare Franz nș o vȳzșse niȳi o datȳ la dĳnsă; okĳ ĩș ȳei negri, maī vĳrtosș, era minșnaȳ de blșnzĳi și katifelȳȳ.

Kș toate aȳestea, amĳdoī kondamnaȳi șmĳ ĩsarȳ kalea kȳtre nalkș, și, kș kȳș ĩnainta, nștea dĳșnșe ȳineva trșșrele obrazș, ĩ lorș.

Peppino era șnș bșiatș frșmosș ka de vr'o doșș-zȳȳi și patrș nĳntȳ la doșș-zȳȳi și șease anĳ, kș țȳȳa arș de soare, kș kȳșȳșra liberȳ și selbatikȳ.

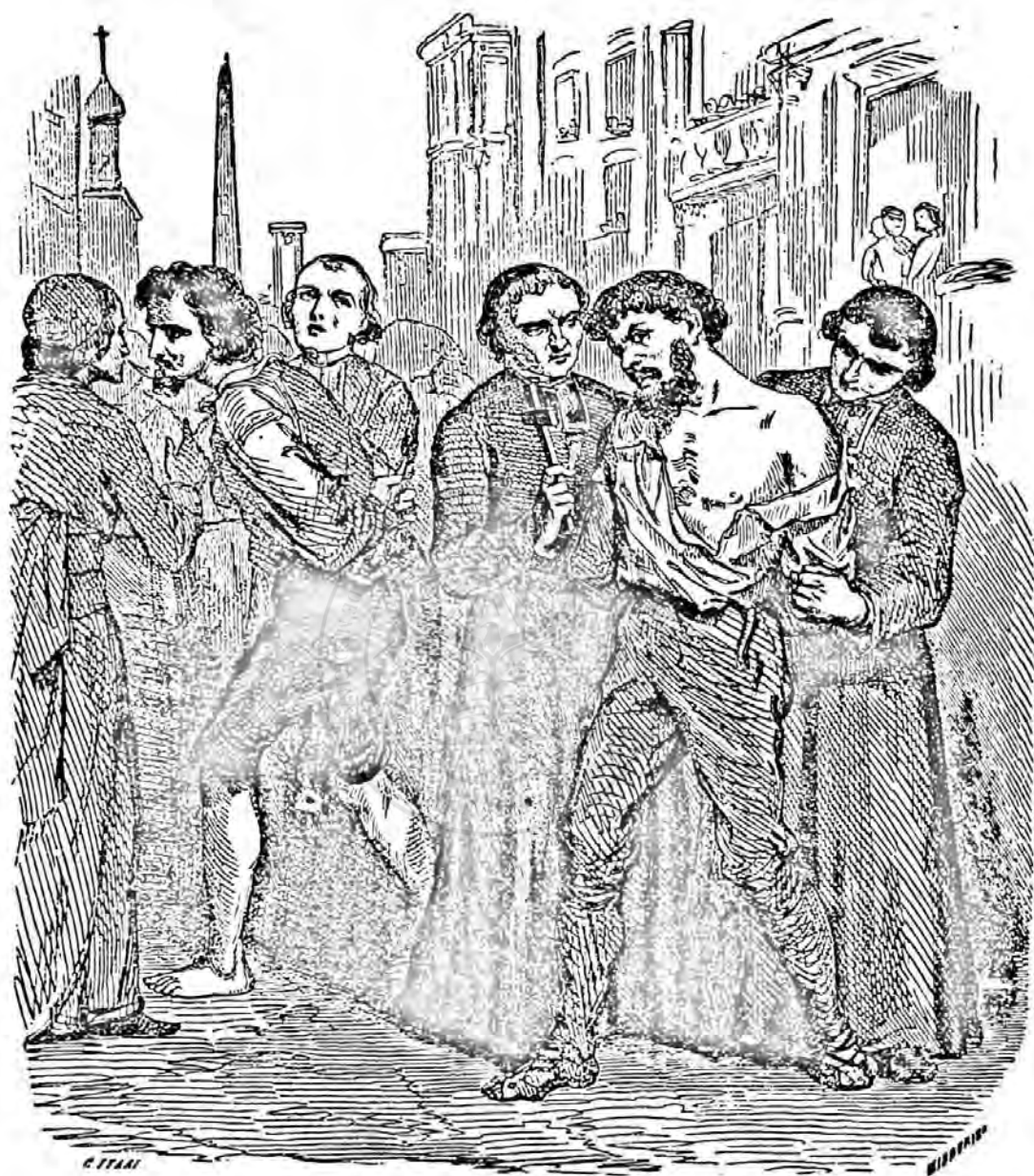
Īntȳ ȳinea kanș, ĩn șșș și pȳrea kȳ miroase vĳntș, ka sȳ vazȳ dĳn ȳe parte era sȳ vĳș mșntșitorș, seș.

Andrea era grosș și skșrtș: obrazș, seș, kș o fișionomĳ foarte krșdȳ, n'arȳla de kȳȳi anĳ era; kș toate aȳestea nștea sȳ ĩș ka de vre o trē-zȳȳi de anĳ.

Īn ĩnkĳsoare, țsase barba sȳ i kreaskȳ.

Kanș, seș era anlekatș ne șnș dĳn șmerĳi seĳ; niȳoarele sale se ĩdoia șșb dĳnsă; toatȳ fiĳȳȳa sa pȳrea kȳ se șșșșnea șneĳ miskșrĳi makinale ĩn kare voĳȳȳa sa n'aȳea nimikș a faȳe.

— Mi se pare, zise Franz kontelș, kȳ mĳ aī șnșșș kȳ era sȳ ĩș o eșekștare.

Cu toate acestea, amindoi condamnații își luară calea către palcū.

— Ці ам спэсэ адевэрэлі, респансе елі кэ речеалэ.

— Кэ toate ачестеа, еатэ доі кондамнагі.

— Да; динтр' ачесті доі кондамнагі знэлэ ё апроане де моарте, ши челэ алэ маі аге інкэ ані лэнуі де тэлітэ.

— Мі се пारे кэ дака граціа есте сэ віітэ, нэмаі ё тимпэ де пердэті.

— Апоі, еат' о кэ ши віне; зітэ-те, зісе контеле.

Інтр' адевэргэ ін мінстэлі кэндэ Реппиро ајснпеа ла нічіоаре ле мандажеі, знэ пенитінтэ каре пэгеа а сі інтэргіатэ, ресбі прін шірэлэ soldaţilor фэр' а сі імнедікатэ де еі ші, інaintэндэ кэтре канэлэ конфрэжіеі, і дете о хэртіэ Ідоітэ ін патрэ.

Кэстэтра арзэтоаре а лі Реппиро нэ пердэсе нічі знэлэ дин амэнантеле ачестеа, канэлэ конфрэжіеі дескісе хэртіа, ши редікэ мэна.

— Домнэлэ фіз бине-кэвінатэ, ши Сантітеа Са фіз лэдатэ! зісе елі кэ знэ гласэ mare ши інгелесэ. Есте о граціэ де віагэ пентрэ знэлэ дин кондамнагі.

— Граціэ! стрігэ понорэлэ кэ о сінгэргэ стрігаре; есте о граціэ!

Л' ачeastэ vorбэ де граціэ, Андреа сэгі ін сэсэ, ши ші редікэ канэлэ.

— Граціэ пентрэ чіне? стрігэ елі.

Реппиро ремасе неміскатэ, мстэ ши абіа тэргіндэ-ші сэфлетэлі.

— Есте граціэ ла педэанса де моарте пентрэ Реппиро, зісэ Rocca Priori, зісе канэлэ конфрэжіеі.

Ші дете хэртіа кэпітанэллі командантэ алэ карабіна-рілорэ, каре дэне че о чіті і о інаноіэ.

— Граціэ пентрэ Реппиро! стрігэ Андреа ешіндэ кэ тотэлі дин стarea са де торонеалэ ін каре се пэгеа кэ е-ра скэфндатэ; пентрэ че граціэ пентрэ дінсэлэ ші нэ пентрэ

mine? trebuia să mărimă impresia: imi promiseseră că eiș era să moară înaintea mea, n'are nimini drentsă a mă face să moră singură; nu voiș să moră singură, nu voiș!

Și se smulse din brațele necojilor, săvindu-se, strindă, ruzindă și fukindă silinșe smintite ca să răpă fuciele kare i lega mâinele.

Gidele fukă semuș celorș doi ajstoră ai seă, kari săviriș josș de ne nalkă, și veniră să puză mțna pe kondamnată.

— Ce este? întrebă Franz pe kontele.

Fiindă-kă toate acestea se vorbia în limba romană vulgară, eiș nu prea înșelesese bine.

— Întrebă ce este! zise kontele, nu înșeleuă bine? este că astă fiinș omeneaskă ce are să moară è înșariată pentru că semensă eiș nu moare impresă kă dinsa și pentru că, dak'arș lșsa-o ține-va în voia eiș, arș sfșșia-o kă angile și kă dinuă eiș măi bine de kăș arș lșsa-o să se hăkare de viaș de kare ea va fi linsită. O oameni! oameni! stirne de krokodilă! kșm zice Karl Moor, strigă kontele întinzindă amindoi pșmniă kătre toată mșșșimea, ce bine vș rekșnoskă, și kăș de demni sșnteuă de voi lșși-vș în or ce timuș!

Într'adevără, Andrea și ceiș doi ajstoră ai gidelă se țvțlia în pșșinș; kondamnată strigândă mereș: "Katz să moară, voiș să moară; nimini n'are drentsă a mă omoră singură.",

— Șitai-vș, șitai-vș, șrmă kontele anșkândă de mșșș pe amindoi jșniă, șitai-vș, kăș, pe sșșletăș meș, è ceva kșriosă; eată șiș omă kare se sșșșnea soarteă sale, kare merșea la nalkă, kare era să moară ca șiș tikșlosă, este adevărătă, dar, în cea dșne șrmă, era să moară fșră resistinș și fșră rekriminare; șvici ce lșkră i da oare kare pștere? șvici ce lș konsola pe dinsăș? șvici ce lș fșcea

sъ шї sxfery nedeansa? idea къ era съ se имуъртъшcaskъ шї altъ de смъчинarea sa; къ era съ moаръ шї altъ ka дін-сълъ; къ altъ era съ moаръ înaintea sa! дъчeуї дохъ ої саъ дої бої la мълелгїзъ, шї фачeуї ne знх дин eї съ інгелcагъ къ souлъ seș нъ va мъри, oаia va sbera de бхкрїзъ, бошъ va мърї de плъчеге; dar omлъ, omлъ ne kare Дъмнезеъ лъ a фъкстъ дъп'асемънаarea sa, omлъ кързіа Дъмнезеъ a импъсъ ka чеa d'інтїшъ, ka зникъ, шї ka сспремъ леуе, избїrea anroanelї seș, omлъ кързіа Дъмнезеъ a datъ знъ glasъ ka съ шї esprime къдетarea, kare i va fi інтїшлъ strīgътъ кълндъ va аlla къ a скъуатъ kamaradлъ seș? знъ bles-temъ. Onoare omлї, ачестъ канъ d'оперъ алъ natъreї, ачестъ реуе алъ kreaцїsnїї!

Шї kontele se імшлъ de rїсъ, dar de знъ rїсъ surїmїn-търлъ kare аръта къ trebse съ fi sxferїтъ foarte multъ ka s' ајзngъ съ rїзъ аслъ-felъ.

Къ toate ачестea lъта зрма, шї era знъ lъkrъ de snaimъ съ fi vъzstъ чїneva.

Feciorї amїndoї дъчea ne Andrea la пalkъ; totъ no-порлъ se deklarase їn kontra лїї, шї дохъ-zeyї de мїї glassrї strїга k'анъ singъръ strīgътъ: "La moarte! la moarte!

Franz se trase їnapoї; dar kontele їлъ ашкъ carъ de брацъ шї лъ гїнъ їnaintea ferestrei.

— Че фачї? i zise elъ; їндъrare? pre леуеa mea. аї ne-merit'о! Dak'аї fi аззїтъ strīgъндъ: La къїнеle търbatъ! гїї аї lъa пъшкa, te аї renezї афаръ шї аї зчїde ne бїетлъ а-нїmalъ, kare, кълндъ   чеa дъне зрма, тоатъ vїna лїї аръ fi нъмаї nentъ къ a fostъ мъskatъ de знъ altъ къїне, шї nentъ къ фаче шї elъ че i s'a фъкстъ: шї eatъ къ аї їндъ-rare de знъ omъ ne kare нъ лъ a мъskatъ нїчї знъ altъ omъ. шї kare, къ toate ачестea, a omorїтъ ne бїне-лъкръторлъ seș, шї kare, акъm, ne маї нътїндъ omorї nentъ къ i

suntă mîinile legate, va kă sila să vază mărindă ne înso-
citorislă seă de kantivitate, ne kamaradislă seă de neferici-
re! Nă, nă, vitaci-vă, vitaci-vă.

Rekomandarea ajunsese măi de prisosă.

Franz era oare-kăm fermecată de vederea cea spi-
mintătoare.

Amîndoi feciorii şrkaseră ne kondamnatslă ne palkă
mi akolo, kă toate silingele sale, kă toate măskătrele sale,
mi kă toate strigătele sale, ilă nevoieă a se năne în űenăki.

În timuslă acesta, gîdele se păsese la o parte kă
măcişka redikată.

Atănci, la ună semnă ce făkă, amîndoi ajătorii se
deűrtară.

Kondamnatslă vră să se redice, dar, nîn' a nă avea
timnă s' o fakă, măcişka kăză ne timnla sa cea stăngă.

Se azzi ună sgomotă sardă, paçientislă kăză ka ună
boă, kă faça la nămintă, ne şrmă, printr' o kontra-lovită, se
întoarse ne snate.

Atănci gîdele lăşă să i kază măcişka, skoase kăci-
tăslă din brăă, i deskise gîtăslă kă o singără lovită, mi, şr-
kăndă-se îndată ne barta sa, înçenă să lă kalce kă niçioarele.

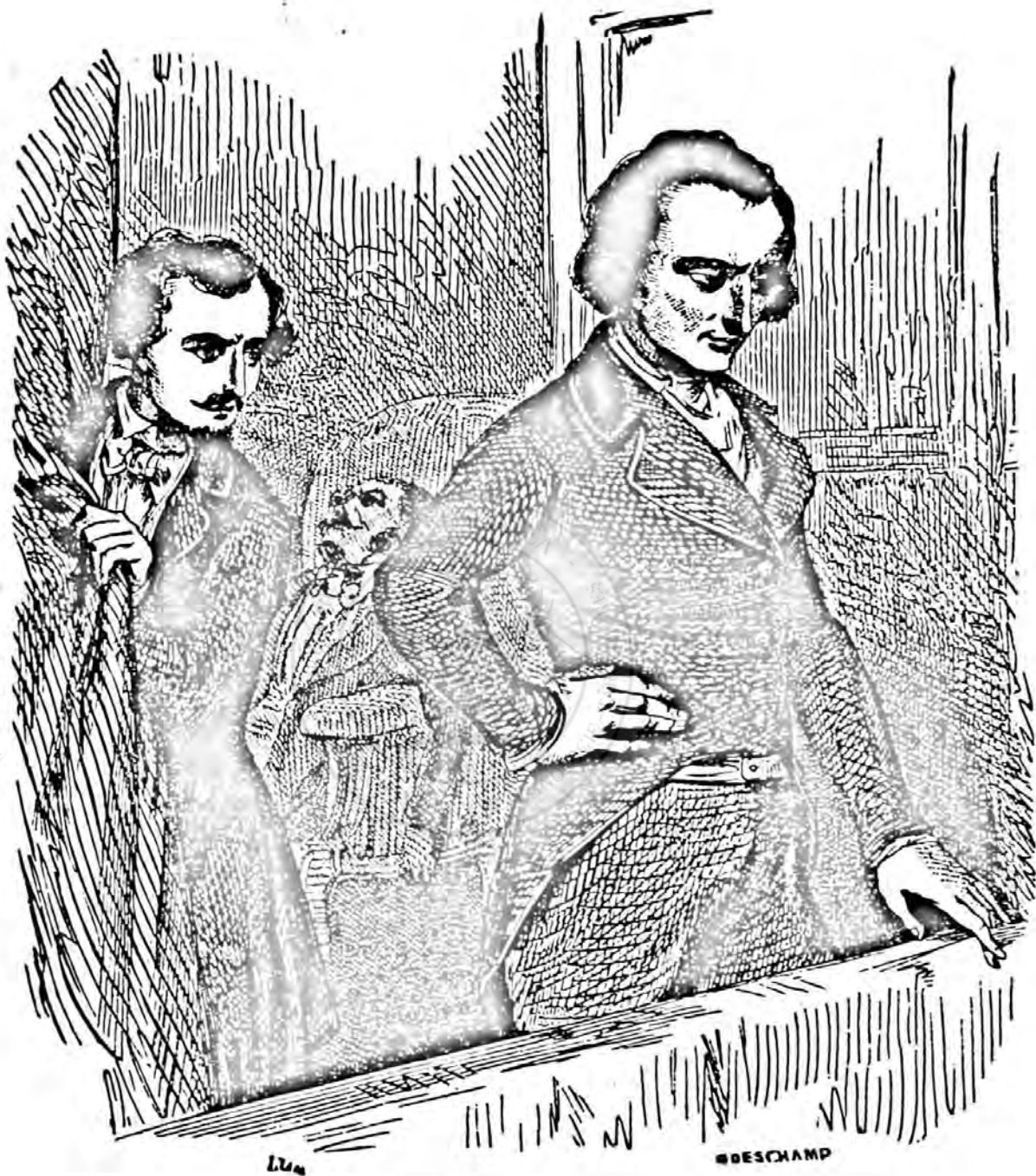
La fî-kare apăsare, o űişnire de săncă eşia din
gîtăslă kondamnatslăi.

Pentă astă dată, Franz nă măi năă să űiă.

Se lăşă ne snate, mi era să kază ne fotolislă seă
jămătate leşinată.

Albertă, kă okii înkişă, remase în niçioare, dar űinîn-
dăse de kortinele ferestreloră.

Kontele sta în niçioare trismătoră ka ançelăslă celă reă.

Contele sta în picioare triumfător ca angelul celui rău.

CAPITULŪ XXXVI.

CARNAVALULU ROMEI,

Kъндѣ шї veni Franz in sine, vъzъ ne Albertŭ bīndѣ
хнѣ пахарѣ de апъ, шї a кърѣia paloare арѣta къ avea ma-
re trebzīnцъ de ea, шї ne kontele їмbrъkъндъ-se къ kostъmълѣ
seѣ de паiaгъ.

Шї арънкъ okїї makinalѣ asъnra pieeї.

Totълѣ despъrъse, nalkѣ, gїzї, viktime.

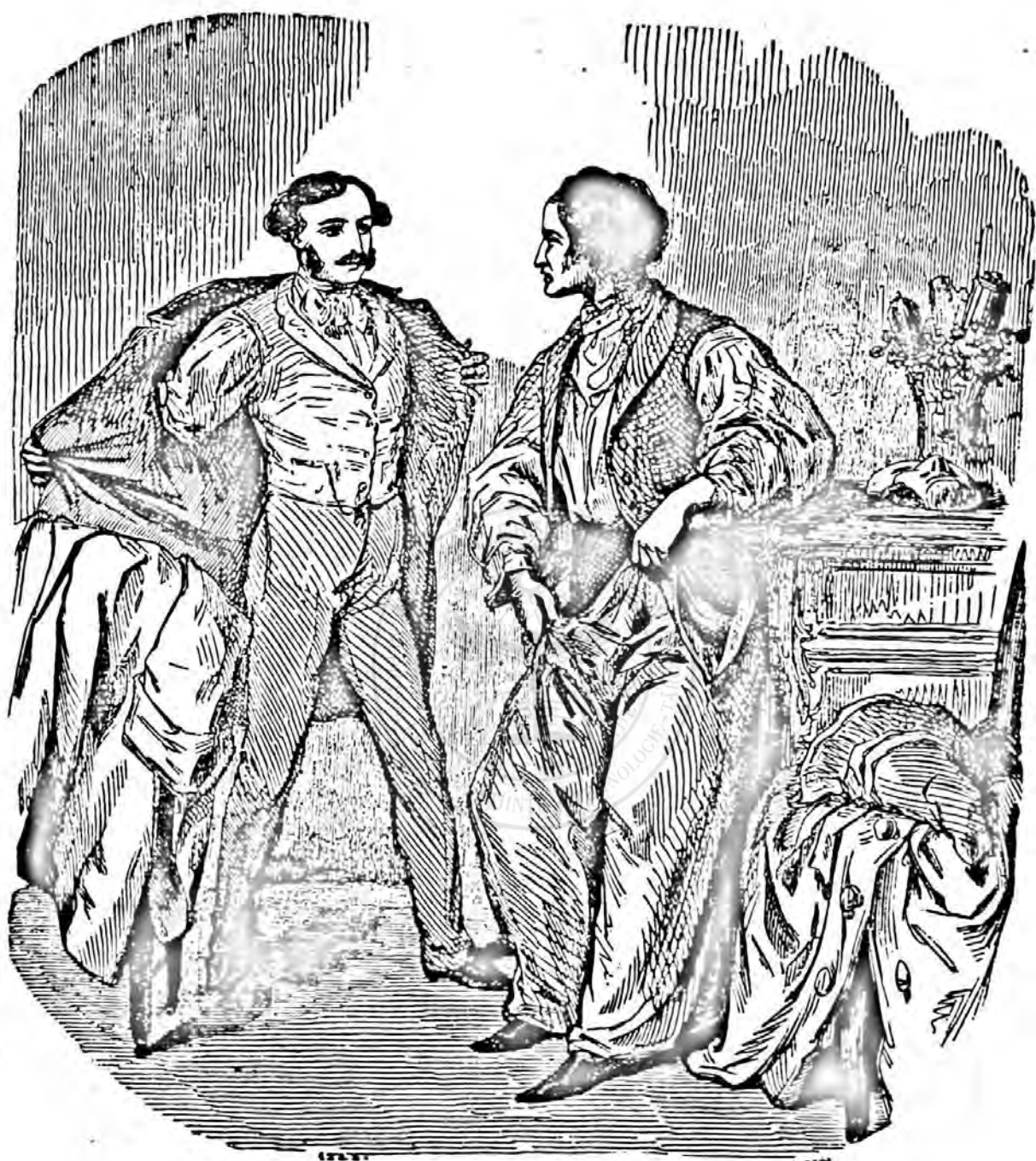
Nъmaї nonorълѣ remъnea, sgomotosѣ, їngrijїtѣ, voiosѣ.

Klonotълѣ de la Monte-Citorio, kare resъnъ nъmaї
nentrъ moарtea napeї шї nentrъ deskiderea maskaradeї, sъna
їn nъtere.

— Eї bine? їntrebъ elѣ ne kontele, че s'a netrekъtѣ?

— Nimikѣ, nimika toatъ, zise elѣ; kъm vezї nъmaї,
karnavalъlѣ a їnченъtѣ, aideцї sъ ne їnbrъkъmѣ kърїndѣ.

— Įtr'adevъrѣ, respъnse Franz kontelъї, din toatъ
acheastъ sченъ splїmїnъtoare nъmaї ѣrma хнѣ visѣ remъne.

Și contele și punca costumulu de paiată.

— Anoi niçi k̄ este alt̄ čeva de k̄l̄ x̄n̄ vis̄ pe ka-
re l̄ veī fi visat̄.

— Da, eș; dar kondamnatsl̄?

— Șiasta este x̄n̄ vis̄; n̄maī k̄ el̄ a remas̄ a-
dormit̄, de oare-če d̄mneata te ai destentat̄, ūi čine poate
s̄zne kare din d̄mneavoastr̄ am̄ndoī è čel̄ privilețiat̄?

— Dar Peppino, întreb̄ Franz, če s'a f̄k̄st̄?

— Peppino è x̄uș b̄iat̄ k̄ minte kare n'are čel̄
maī mik̄ amor̄ propr̄iș, ūi kare, in kontra in v̄m̄xl̄i oa-
menilor̄ če s̄nt̄ inf̄riaī k̄nd̄ n̄ se ok̄p̄ čineva de
dinșii, a fost̄ ink̄ntat̄ v̄zind̄ k̄ l̄area a minte čeneral̄
era n̄maī pentr̄ kamarad̄l̄ seș; prin x̄mare, el̄ a profi-
tat̄ de ast̄ distrak̄iune ka s̄ se strekoare prin m̄l̄ume
ūi s̄ se fak̄ nev̄zst̄, f̄r̄ kiar̄ a m̄l̄umi b̄nilor̄ pre-
oī če il̄ insouiser̄. De siḡr̄, om̄l̄ este x̄n̄ animal̄ ne-
rek̄nosk̄tor̄ ūi foarte egoist̄... Dar inbrak̄-te; eat̄,
vezī pe D. de Morcerf k̄ ūi d̄ esem̄l̄l̄.

— Intr'adev̄r̄, Albertū ūi petrečea makinal̄ pantalo-
n̄l̄ de tafta neste pantalon̄l̄ seș čel̄ negr̄ ūi neste bo-
tinele sale de lak̄.

— Eī bine! Albertū, întreb̄ Franz, ūi è a minte s̄
faī neb̄nii? S̄ vedem̄, resp̄nde k̄rat̄.

— N̄, zise el̄, dar intr'adev̄r̄ ūi pare bine a-
k̄m k̄ am v̄zst̄ x̄n̄ asemenea l̄kr̄, ūi inčeleḡ čeia
če zicea dom̄n̄l̄ k̄nte: adik̄, k̄nd̄ a n̄st̄ čineva s̄
se obiçin̄iask̄ o dat̄ k̄ asemenea vedere, n̄maī ea sin-
ḡr̄ maī prod̄če oare-kare emociune.

— F̄r'a maī sokoti k̄ n̄maī in min̄st̄l̄ ačela poa-
te st̄dia čineva karakterele, zise k̄ntele; ne inția treant̄
a nalk̄l̄i, moartea sm̄l̄e maska pe kare a p̄rtat̄'o čine-va
toat̄ viaga, ūi adev̄rat̄l̄ obraz̄ se arat̄ la l̄min̄. Kat̄
s̄ m̄rt̄risim̄ k̄ obraz̄l̄ l̄i Andrea n̄ era fr̄mos̄ de

vъzstă... Згичіослă!... Sъ ne їnbrъkъmă, domniloră! Sъ ne їnbrъkъmă!

Ară fi fostă ridicălă pentră Franz sъ fakъ ne mxierea їnfoiată, ші sъ nъ зrмеze esemnlă che i lă da їnsouitorii lă amїndoї.

Їші nъse dară ші elă kostъмălă ші maska, kare negrewită nъ era maї palidă de kъtă obrazlă seă.

Dъne че ші fъkъrъ гъteala, se deteră josă. Trъ-sъra astenta la poartă, plїnă de *confeti* ші de bъkete.

Їїnъră rїndălă.

Este greă a ші face чїneva o ideă desnră o opoziциne maї kompletă de kъtă асeia че se fъkъse.

Їn loklă snektakълălă de moarte їntъnekosă ші tъkълă, niага del Popolo їnfъциша aspektlă zneї orциe nebъne ші sgomotoase.

O mълime de masche ешia kъ гръмada din toate пъrциle, ne зше ші ne ferestre.

Trъsъrele ешia din toate kолърile stradeї, їnkъrkate de *pierroti*,* de arlekinї, de domїnї, de markїsї, de Transteverї, de grotesчї, de kavalerї, de геранї: тоцї асestia strїгъndă, цестїkълъndă, аръnkълъndă оze plїne de fъїnă, *confetti*, bъkete; atakълъndă kъ vorba ші kъ asvїrlїtsre amїчї ші streїnї, kъnoskъцї ші nekъnoskъцї, fъră ka nimїnї sъ aїbă drentlă a se sъпъra, fъră ka nimїnї sъ fakъ altă чеva de kъtă a rїde.

Franz ші Albertū era ka nїsche оamenї ne kari, snre a'ї face чїne-va a ші netreche dїnr'o mare їntrїstare, fї kondъche їnr'o orцїră, ші kari, kъ kъtă maї mълtă bea ші se їmbată, simtă зnă vълă їndesъndъse їntre trekълă ші presentă.

* Persoană kare la paradă poartă o хaină albă kъ mъneze їsnцї, ші Joakъ rolălă зnăї omă negїobă.

Ei vedea mereu saș mai bine urma de a simți în sine—le reflektă și din ceia ce văzuseră.

Dar puțin câte puțin beția generală îi konrinse, și îi se pără că mințile ce șovăia era să îi părăsească.

Черка o trebură mare d'a lăa și ei parte la a—chestă sgomolă, l'această miskare, l'această amețală.

Ună pămînt de *confetti* kare ajunse la Morcerf dintr'o trăsătură vecină și kare, akoperind—lă de pâlberie atîtă ne elă kătă și ne ceî alți doi însoțitorî ai lui, și i înțepă gîtă și toată partea obrază și kare nă era ferită de maskă, ka kăm i ară fi arănkată ține—va ună paketă de o șată de așe kă gămălită, ilă otărî să între în lănta generală în kare se prinseră toate maschele ce le întilnia.

Se skătă și elă în trăsătură, imi vîrî mînele în sacă și le imnă, și, kă toată pătorea și îndemnarea de kare era kanabilă, trimise și elă oșe și kofetări vecinilor săi.

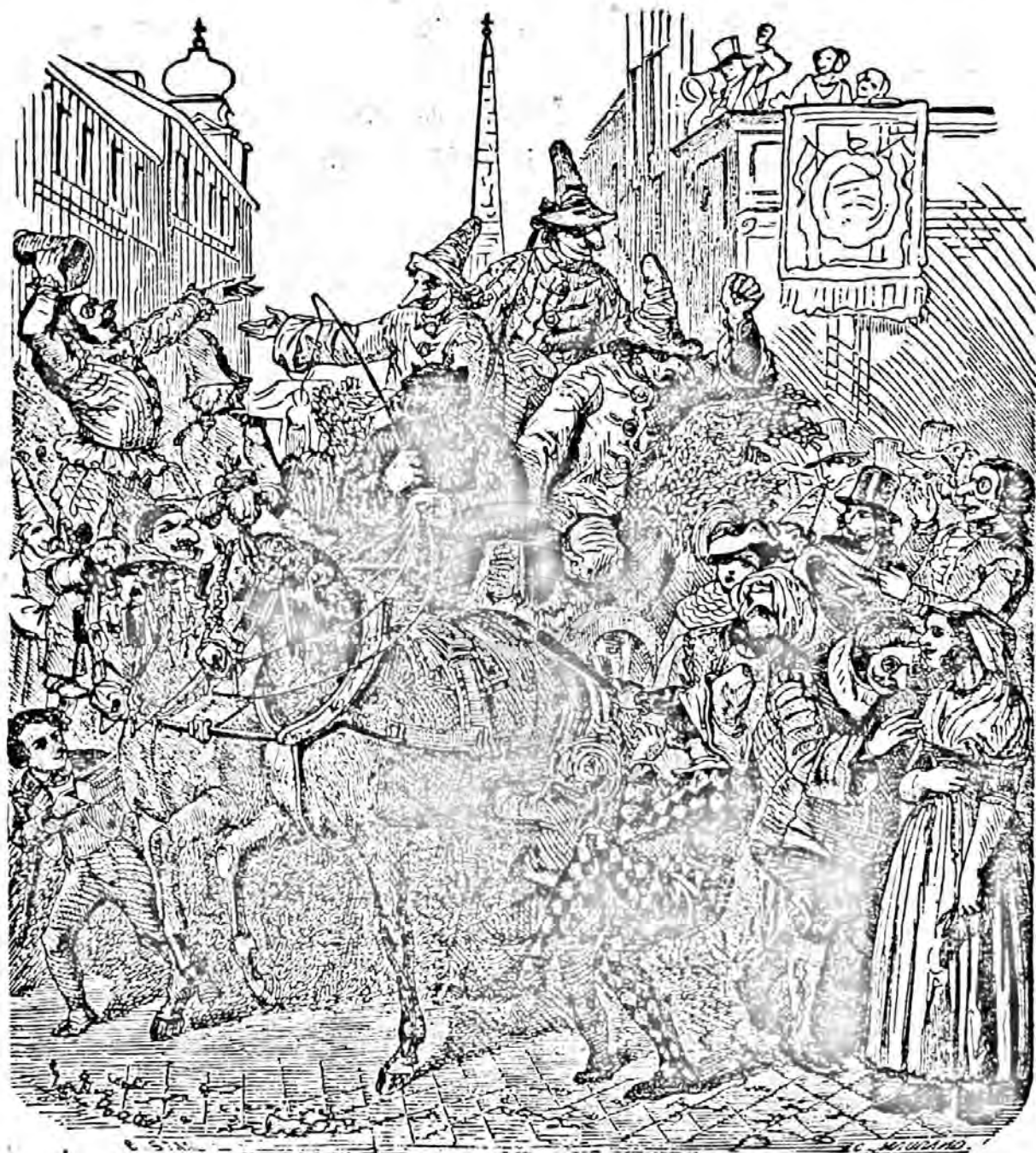
De atînci lănta se începă.

Adăcerea a minte despre ceia ce văzuseră kă o jă—mă de oșă înainte, nerî kă totă din mintea jăniloră, ată de mătă îi desfătase vederea cea înmestriată, miskă—toare și nebună ne kare o avea săb oki.

Kătă nentă kontele de Monte—Cristo, elă nă părăse niță o dată, kăm amă șnășă, întințrită ună singură minătă.

Întă adevără, pătă—și în minte ține—va astă stradă mare și frămoașă a Cursului, mărșinită dintr'ună kanătă nîntă într'altă de palate kă pată nîntă la țință plansă kă toate balkoanele loră garnite kă tapițerî. și toate ferestrele loră înbrăcate.

L'ăcete balkoane și l'ăcete ferestre trei șate miî de privorî, Romani, Italiani, streini veniți din kâte pată pătă ale lămii: toate aristokrațiele șnite, aristokrație de naschere, de banî, de țeniș; femeî frămoașe, kari, înflăcitate.

Cu toată puterea și cu toată îndemânarea de quare era capabilu, trimise și elu oue și cofeturi vecinilor sei.

mi ele de a chestă spektaklă, se anleakă pe balkoane și pe ferestre, arșakă în trăsare o ploaie de *confetti* ce le înanoiază cineva în bșkete; atmosfera împănată de kofetări ce descindă și de flori ce se șrkă; pe șrmă stradele pline de o mșlgime voioasă, neînchetată, nebșnă, de kostme smintite: verze șriașe ce se preimblă, kapete de bivolă kari mșșeskă pe kornări de oameni, kșini ce se nară a șmbia pe nișioarele de dinainte.

În mizlokălă tștșloră a chestora, o maskă ce se redikă, mi, într'această tentare a Șântășii Antoniū visată de Callot, vre șnă Astarteū ce arată o figșră rșnitoare pe kare voră ș'o șrmeze, și de kare șantă despșrșii printșnă felă de demoni asemenea kă așeia ce îi vede cine-va în visele sale, și va avea o mikă ideș despre așeia ce este karnavalălă Romei.

L'a doza întorsășră, kontele onri trășșra și ășer de la insogitorii șei voia de a'i pșrșsi, lășndă trășșra sa la dispozișnea loră.

Franz redikă okii și vșș kă se așia în fașa palatșii Rospoli, și, la fereastră din mizlokă, l'așeia ce era înbrăkată kă damaskă albă kă o kșșce roșie, era șnă domină albaștră, șșb kare Franz kreșș șșră greștate kă era frșmoasa Greacă de la teatrălă Argentina.

— Domniloră, zise kontele șșrindă josă, kșndă vș veși șșșra de a fi aktorii și veși voi a vș face eșră pri-vitorii, șșii kă aveși lokă la ferestrele mele. De o kam dată, dispoșneș de trășșra mea, de kșșerălă meș și de domesticiii mei.

Amă șitată șș șșșnemă kă kșșerălă kontelăi era foarte gravă inkostmată kă o nele de șrșă negră, kă totălă asemenea kă a lăi Odry în *Ursulă și Pașă*, și kă amindoi lakeii kari șta în nișioare în drentălă kalesșei avea kostme

de maimăușe verzii, foarte bine kroite pe talia loră, și masche kă resortă kă kari se stramba la trektoři.

Franz mălușmi kontelăi pentră îndatoritoarea sa proprie: kăță pentră Albertū, se afla în koketăriă kă o trăsăre plină de ȳerane romane, onrită, ka și a kontelăi, printr'ănsăț din acele repășse obiăinșite la mirășă trăsăreloră și pe kari le sfărăma kă băketele.

Din nefericăire pentră dănsășă mirășă se năse eară în miskare, și, pe kăndă desăindea kătre niăda del Popolo, trăsăra kare i atrăsesse lăarea a minte se ărka spre palatășă Veneziei.

— Ah! skămnășă meș! zise elă lăi Franz, n'ăi vărășă?...

— ȳe? întrebă Franz.

— Eată, aăea kaleaskă ăe se dăăe plină de ȳerane romane.

— Nă.

— Ei bine! sânt sigără kă sântă nisăe femeă frămoase.

— ȳe nefericăire kă estă maskată, skămnășă meș Albertū, zise Franz, era minășășă să ăi măă skoăi din kanete dăn'atătea desămăăiri amoroase!

— Ox! respănse elă jămătate rızăndă, jămătate kovinsă, speră kă nă va treăe karnavalășă fră'a mă despăăăbi năăină.

Kă toată astă speranăă a lăi Albertū, toată zăăa treă kă frăă vre o altă aventăă de kăță întălnirea de doăă trei ori renoiă a kalesăei kă ȳeranele romane.

La șna din aăeste întălniri, săă din întămlare, săă din nreăăăetarea lăi Albertū, maska i se desăăă.

L'ăăeastă întălnire, lăă restășă băketașăi și lăă arănkă în kaleaskă.

Furț indoiială șna din femeiele frumoașe pe care o găsea Albertu srb kostumăiș koketă de ȕerană, fã atinsă de aचेastă galanterie, kãçi, mi ea, kãndă treka trãșșra amililoră amindoï, i arșnkă șnă bșketă de violete.

Albertu s'arșnkă asșșra bșketăiș.

Fiindă-kă Franz n'avea niçi șnă kșvintă a kredo kă aचेșă bșketă i era lăi adresată, lăș ne Albertu sã lă iea.

Albertu ilă nșșe viktorioșă la kiotoarea sa, mi trãșșra șrmă kalea sa trismfãtoare.

— Ei bine! i zise Franz, eată șnă inचेștă de aventură!

— Riză kăș veï voi, respãșse elă, dar, intr'adevură, kreză kă è așș; astă-felă mi eș nș mai lasă astă bșketă din mșș.

— Drape! o kreză prea bine, zise Franz rizindă, è șnă semă de rekșnosinș.

Astă glșmă insă lăș șnă karakteră de realitate, kãçi kãndă Franz mi Albertu mai intilniră trãșșra ȕea inkșkată de *contadine*, aचेia kare arșnkase bșketăiș lăi Albertu bșta în palme vșzindă-lă la kiotoarea sa.

— Bravo! skșmnăiș meș, bravo! i zise Franz, eată ȕe de minșne se pregștesȕe lăkrăiș! Vreï sã te lasă, mi đă plache oare sã fi mai bine singură?

— Nș, zise elă, nș, sã n'o lășmă așș repede; nș voiș sã mș prinșă ȕineva ka n'șnă nerodă la ȕea d'intiș demonstrare, la o intilnire srb șnă orloșă, kșm zicheamă noi la balăș Operei. Daka frumoașa erană are dorinș sã meargă mai departe, o vomă reafla mșșne saș mai bine ne va reafla ea. Atșnăi imi va da semne de esistinș, mi voiș vedea ȕe voiă avea de fãkșă.

— Intr'adevură, skșmnăiș meș Albertu, zise Franz,

estî îngelentă ka Nestor mi kă minte ka Ulise; mi, daka Circea dămitale va ajunge a te prefăce în vre o vită oarekare, kată să fîc prea îndemnatikă săă prea pătinte.

Albertū avea drentate.

Frumoasa nekunoskăte otărise fîc indoiată a nă iminje mai departe intriga din zisa ayeia; kăci de mi jnii nostri mai deteră kăte-va okoale, nă mai vîzără kaleaska ne kare o kăsta kă okii, ea perise fîc indoiată prin zna din stradele alătrate.

Atănci se întoarseră la palatălă Rospoli, dar mi kontele se fîkăse nevărătă din prezără kă dominălă celă albastră.

Cele doză ferestre înbrăcate kă damaskă galbenă era mereă okăpate de persoanele ce era fîc indoiată invitate de dînsălă.

În minătălă ayea, ayea-mi klonotă kare sănase de-skiderea maskaradei săă retrăgere.

Șirălă Cursului se rănse îndată, mi într'ăntă minătă loate trăsrele se fîkără nevărâte în stradele transversale.

Franz mi Albertū era în minătălă ayea în faga kalei *delle Maratte*, kăcherălă apăkă ne ea fîc'a zice nimikă, mi, ajngîndă la niaga Spaniei șrmăndă da lăngălă palatălă Poli, se onri înainte otelălă.

Mesterălă Pastrini veni să mi priimeaskă oasneji ne pragălă porji.

Întia grije a lăi Franz fă a întreba de kontele, mi a arăta părărea sa de reă kă nă lă a relăată la timnă; dar Pastrini îlă inkredîngă zikîndă kă kontele de Monte-Cristo i komandase o a doxa trăsără nentă dînsălă, mi kă ayeastă trăsără era dăse ka să lă kaste la nată ore la palatălă Rospoli.

Mai era ne lîng'ayeasta însăvinată, din partei, a da amăiloră sei keia dela lojea sa din teatrălă Argentina.

Franz întrebă pe Albertū ce avea a minte sã fakã, dar Albertū avea mari skopãri de pãrsã în lãkrare nãn'a nã kãpeta a se dãce la teatrũ.

Prin ãrmare, în lokã de a respãnde, întrebã pe mesterãlã Pastrini daka pãtea sã i adãkã xñã kroitorã.

— Xñã kroitorã? întrebã oasnele nostrã, mi ce sã faci kã elã?

— Ka sã ne fakã nãnã mãine xñã kostãmã de ãeranã romanã, pe kãtã se va pãtea de elegantã, zise Albertũ.

Mesterãlã Pastrini dete din kanã.

Sã vã fakã acesã kostãmã de azi nãnã mãine! strigã elã, çerã ertãixne de la Eschelinãele Voastre, dar eatã o çerere franchezã; doxã kostãme! kãndã d'aci nãnã într'o septãmãnã nã veãi afla niãi xñã kroitorã kare sã voiaskã a koase mease nastrãri la o vestã, de i aãi plãti kiarã kãte o skãdã de fiã-kare nastãre!

— Atãncã niãi sã mi mãi treakã prin minte ka sã kanãtã kostãmele ce le doreskã?

— Nã, pentã kã vomã avea acesã kostãme gata. Lasã-mã sã ingrijeskã de aceasta, mi mãine, kãndã vã veãi skãla, veãi afla o kãleãere de plããrie, de veste mi de pantalonã de kare veãi fi mãlãxmiãã.

— Skãmnãlã meã, zise Franz lã Albertũ, sã ne lã-sãmã pe oasnele nostrã, elã ne a mãi probatã kã ilã taiã kanãlã la mãlte lãkrãri; sã mãnkãmã dar în pãce, mi dãne ce vomã mãnka, sã merãemã sã vedemã pe *Italiana in Algeri*.

— Fiã mi pentã *Italiana in Algeri*, zise Albertũ, dar kãpeta, mestere Pastrini, kã eã mi domnãlã, ãrmã elã arãtãndã pe Franz, ãincemã mãltã ka s'avemã mãine kostãmele pe kari le amã çerãtã.

Lokandistălă întări pentru a treia oară oasniloră seî kă n' avea să se îngrijească de nimică și kă voră fi servii dăne doringele loră; asigură kărgia Franz și Albertă se șkară spre a se desbăra de kostămele loră de păiașe.

Albertă, desbrăkăndă-se de ală seă, strinse kă cea măi mare îngrijire bșkătlă seă de violete: acesta era semnătlă seă de rekănoașere pentru a doza zi.

Amăndoă amăcii șezărgă la masă; dar, pe kăndă prinăzia, Albertă nă se nătră onri d' a observa însemnata diferinătră ce era între meritele respektive ale bșkătarătlă mesterătlă Pastrini și ale kontelătlă de Monte-Cristo.

Așa dară, adevătlă nevoi pe Franz a mărtărisi, kă toate preșdekășile ce se părea kă avea în kontra kontelătlă, kă paraletlă nă era în folosătlă kăntătlă de bșkătarătlă ală mesterătlă Pastrini.

La desertă, feșiorătlă întrebă pe jșniă la ce oră vrea să le viătrășă.

Albertă și Franz se șitară șnătlă la alătlă, temăndă-se într' adevătră a fi fără omenătră.

Feșiorătlă îi îngăleșe.

— Esșelina Sa kontele de Monte-Cristo, le zise elă, a dată ordină positive kă trășăra să remătră în voia Domnieloră Loră; Domniele Loră notă prin șrmare a o întrebășina fără temere d' a fi indiskreșă.

Jșniă otrărgă a profita nătră în kăntătră de kărtenia kontelătlă, și ziseră să pătră kăi, pe kăndă ei se dăcea a face o găteală de seargă în lokătlă găteleă de zătră, kare ară oare-kășm sbășuită de nămeroasele lănte ce le făkășergă.

Dăne ce lărgă astă mășărgă, se dășergă la teatrlă Argentina, și se așezărgă în lojea kontelătlă.

În akătlă d' întăiș, kontesa G... întră în lojea ei.

Întîia sa kãzãtãrã se îndrentã în partea unde vîzã-
se în ajunã ne kontele, astã-felã în kãtã vîzã ne Franz mi
ne Albertũ în lojea aChelsea în privingã kãrãia, kã doxã-zeci
mi patrã de ore mai 'nainte, arãtase lãi Franz kãrãioasa sa
pãgere.

Lorneta sa era îndrentatã asãnrãi kã atãta înver-
shnare, inkãtã Franz vîzã bine kã arã fi o kãrãzime ka sã
întãrzie mai multã de a i mãlãmã kãrãiozitatea.

Astã-felã întrebãndã privilejisã akordatã spek-
tatorilorã teatrelorã italiene, kare este de a face saloane de
priimire din salele de spektaklã, amîndoi amicii mi pãrã-
sirã lojea ka sã se dãkã a mi infãrãmã inkãrãziãnilã kontesei.

Abia intrãrã în loje, mi ea fãkã semnã lãi Franz a
se pãne în lokãlã de onoare.

Albertũ se pãse mi elã la spate.

— Ei bine! zicea ea, abia dãndã lãi Franz timnãlã
de a medea, se vede kã n'ãrã avãrã nimikã mai intere-
santã de fãkãtã de kãtã a face kãnosãingã kã nosãlã lordã
Ruthwen, mi eatã-vã cei mai bãnã amicii din lãme!

— Fãr'ã fi aãa de înaintãrã prekãm zicã într'o in-
timitate rechãrokã, katã sã mãrtãrisimã, doamnã kontesã,
resnãse Franz, kã amã abãsatã toatã zisa de îndatorirea sa.

— Kãm! toatã zisa?

— Pre lepea mea, tokmai aãa: azã dimineãrã,
amã priimitã dejãnãlã seã; ne kãtã ãinã maskarada, amã
strebãtãtã Cursul în trãsãra sa; în chele din ãrmã, astã sea-
rã, venimã la Opera în lojea sa.

— Aãa darã ilã kãnosãcheã?

— Da mi nã.

— Kãm aãa?

— E o istoriã lãngã.

— Pe care mî o veji sune!

— Te arş sneria prea mëlş.

— Kş atşţş mai mëlş kşvîntş.

— Asteantş celş pşginş sş aibş şņş desnodşmfîntş
astş istoriş.

— Fş, îni plakş istoricle komplekte. De o kam
datş, kşm v'ajî aflatş în kontaktş? çine v'a înşđđđđđđ la
dînselş?

— Niminî, ba îukş elş a çerşţş a fi înşđđđđđđ la noi.

— Şi kşndş?

— A searş kşndş te amş pşrşsitş.

— Prin care mizloçitorş?

— Oş! Dşmnezeşlş meş, prin mizloçirea çea foar-
te prosaiķş a oasnelş nostrş!

— Lokşesçe în otelşlş Londrei totş ka mi dşmnea-
voastrş?

— Nş nşmai în avela-şî otelş, dar kiarş în ave-
la-şî patraş.

— Kşm îlş kiamş, kşçî fşrş îndoialş i sçđđđđđđ nşmele?

— Foarte bine, kontele de Monte-Cristo.

— Çe nşme è asta? nş è şņş nşme de familiş.

— Nş, è nşmele şnei însşle pe care a kşmpşra-
t'o elş.

— Şi è konte?

— Konte toskanş.

— În çea dşne şrmş, meargş mi elş ka çei alđđ,
zise kontesa care era şna din çele mai vekî familie dşnîm-
prejşrşlş Veneziei: mi çe omş è desne çele alte?

— Întreabş ne viçe-kontele de Morcerf.

— Aşđđ, domşle, mş trimite la dşmneata, zise
kontesa.

— Amş fi nişçe oamenî prea greî daka nş ni s'arş

părea un bărbat plătător, doamnă, respunse Albertu; un amik de zece ani n'ar să fi făcut pentru noi mai mult de cât dinșiși, mi asta că o grație, o delikatețe, o kărtenie kari arată într'adevăr un om din lume.

— Aidă, zise kontesa rîzînd, vezi vedea că strigoisă meș va fi kărată vre un noș înavgită kare va să fakă lumea a i erta milioanele, mi kare va fi lăsată kărtă-țgra își Lara ka să nă lă înkăre cineva că D. Rothschild. Și ea, ai vîzst'o?

— Pe cine? întrebă Franz sîrîzînd.

— Pe frumoașa Greacă de erî.

— Nu. Amă azită, kreză, sînetă guzlei, dar ea a remasă că totă nevîzstă.

— Adică, kîndă zici nevîzstă, skămnă meș Franz, zise Albertu, ă nămai ka să faci lăkrălă mai misteriosă. Cine kreză dară că era aelă domină albastră kare medea la fereastra cea că damaskă albă?

— Și unde era acea fereastră că damaskă albă? zise kontesa.

— La palată Rospoli.

— Kontele avea dară trei ferestre la palată Rospoli?

— Da. Aiă trekătă prin strada Cursului?

— Fără îndoială.

— Ei bine! aiă observată doș ferestre înbrăcate că damaskă galbenă mi o fereastră că damaskă albă că o kăre romă? aeste trei ferestre era ale kontelăi.

— Așa! omă aesta ă dară vre un nabab? Să aiă ce pregăskă aeste trei ferestre pentru ontă zile de karnavală, mi la palată Rospoli, adică în lokălă celă mai frumosă ală Cursului?

— Doș săă trei sate skăde romane.

— Zice aiă doș săă trei mi.

— Ah! drace!

— Și din insula sa are elș acestș venitș frșmosș?

— Insula sa nș i dș niș și nș baiokș*.

— Pentruș ce a kșmpșrat' o darș?

— De fantasîș.

— E darș vre șiș orișinalș?

— Adevșrșlș este, zise Albertș, kș mi s' a pșrștș destșlș de esventrikș. Dak' arș fi lokșitș la Parisș, dak' arș fi desitș pe la teatrele noastre, și așî sșșne, skșmpșlș meș, saș kș este vre șiș glșmedș kare poseazș, or kș è vre șiș bietș pșkștosș pe kare lș a perdsșlș literatsra; in-tr'adevșrș a fșkștș azî dimincșș vre o dozș trei esirî kari sșntș demne de Didier saș de Antony.

În minșlșlș acesta o visitș intrș, și dșne obișeîș, Franz își dete lokșlș noșlș venitș.

Astș împșejșrare, afarș de skimbarea lokșlș, skimbș și sșbiektșlș konvorbirî.

O orș dșn' așeia, amîdoî amișii se întorșea la otelș.

Mestșrșlș Pastrini se și okșnșse de kostșmele lorș pentș a doșa-zi, și le promise kș vorș fi mșlșșmișî de intelișinta sa aktivitate.

Într'adevșrș, adoșa-zi, la noșș ore, elș intră în kamera lșî Franz k' șiș kroîtorș kare adșșea ontș saș zșșe kostșme de șeranî romani.

Amîdoî amișii alesșrș dozș asemenea, kari era mai pe talia lorș, și însșșșinarș pe oasșele lorș a nșne sș le koasș vre o dozș-zșș de metre de pandlikș la fș-kare din pșlș-riele lorș, și a le adșșe dozș dintr'așele frșmoase skarne de mșlșse kș bande transversale și kș kșlorî vî kș kari oamenî din ponorș aș obișeîșlș sș și stringș talia în zilele de șerbștorî.

* Monedș mșșșntș din statele romane, kare preșșșșșșșș șșna mai mșlș de kștșș șșniș șentime de Francia.

Albertū se grăbia a vedea kəm era sē i viiē kostxmīš celē noš: era o vestē u'šnē pantalonē de katifea albastrē, čioranī kē kolčurī kēsste, pantofi kē katarame mi o jiletē de mltase.

Kētre ačestea Albertū kēstiga kē ačestē kostxmīš pitoreskē, mi, kēndē iui strinse talia čea elegantē kē čingētoarea, kēndē plēria sa, kam lēsate la o parte, lēsē sē i kazē ne žmerī landlichele, Franz fē nevoitē a mērtērisi kē adesea kostxmīš kontribue foarte mltē la sēperioritatea fisikē če o akordxmīš žnogē popoare.

Turciū, kari o dinioarē era ama de pitoresčī in xai-nele lorē čele lēnū kē fege vii, nē sēntē žriū akēm kē redingotele lorē albastre inkeiate mi kē fesērile lorē grečesčī kari le dē žnē aerē ka de nisče btilie de vinē kē donēri rohiū?

Franz iui fēkē komplimentele lēi Albertū, kare, mi elē, stēndē in ničioare inaintea žnei oglinde, iui sēridea k'žnē aerē de mēlžxmire kare n'avea nimikē ekivokē.

Ei se afla ači kēndē kontele de Monte-Cristo intrē.

— Domnilorē, le zise elē, fiindē-kē, or kētē de plēkē arē fi žnē insogitorē de plēčere, libertatea ē mi mai plēkētkē inkē, viē sē vē sēriē kē, nentē astēzi mi nentē čele ontē zile žrmētoare, lasē la ordinele dēzneavoastrē trēsra kē kare v'ajū servitē erī. Oasnele nostrē katē sē vē fi sēksē kē mai aveam inkē trei saē. patrē inkiriate la dīnsēlē; n'am trebžinčē prin žrmare de dīnsa: intrebžinčajū-o in-voič, saē sēre a vē dēče la plēčerea dēzneavoastrē saē sēre a vē dēče la afacerile dēzneavoastrē. Intilnirea nostrē, de vomē avea a ne sēžne čeva, va fi la palatēlē Rospoli.

Amindoi žniū voičē a i face oare-kari observēri, dar

n'avea într'adevăr nici ună kăvintă bună a refusa o propoziție care altminteri le era plăcută.

Pînă în cele din urmă dară priimire.

Kontele de Monte-Cristo remase ună patrară de orgă aproape împreună cu dînușii, vorbindă despre or ce lăcră cu o înlesnire mare.

Dăne kəm va fi vîzută cineva, elă kənoscea literatura din toate țerele.

O arănkățară de okiș asăpra pereților salonului seă probase lăi Franz și lăi Albertu kă era amatoră de tablouri.

Kăte-va vorbe fără pretindere, ne kari le zise în treacăță, le probase kă științele nă era streine pentru dînsulă.

Se părea mai virtosă kă s'a okăpată foarte multă cu chimia.

Amîndoi amicii n'avea pretindere de a înănoia kontelui dejănușă ce le detese; ară fi fostă o glămbă prea zrită kăndă le ară fi venită în minte a le da, în skimbășă mesei sale celei minănate, ună dejănușă foarte kəmătată prekəm se obișnușia la mesterășă Pastrini.

I o snăseră kărată, și elă priimi skăsele loră ka ună omă care apregia delikatețea loră.

Albertu era înkăntată de manierele kontelui, ne kare nămai știința sa lă onria de a lă rekănoasce ka ună adevărată ăntilomă.

Libertatea de a disușne cu totășă de trăsără îlă împlea mai virtosă de băkărită: elă și avea skonările asăpră-veloră grațioase țerane, și, fiindă-kă i se arătaseră în ajănușă într'o trăsără foarte elegantă, nă i părea reș ka să se arate și elă în privința ațeasta ne ună nițioră de egalitate cu ele.

La o oră mi jsmzstate, amîndoi jxnii emigr.

Kvceriș mi lakeii avserg idea sã mi nãz livrelele pe d'asupra peilorș de fiare, ceia ce îi fãcea sã aibã o tãrnãrã mi mai groteskã de kãtã în ajnã, mi ceia ce fãkã pe Franz mi pe Albertũ a le face toate komplimentele.

Albertũ imi nãse simtimentalã bketsiș seș de violete vestezite la kiotoare.

La celș d'intiș sãnetș alș klonotsiș, plekarã mi se nevrãlirã în strada Cursului prin kalea Vittoria.

L'a doza întorsãtãrã, xnã bketsiș de violete proaspete plekã dintr'o kaleaskã inkãrkatã de naiãgine, mi karø veni sã kazã în kaleaska kontelsi arãtãndã lã Albertũ kã, întokmai ka mi dînsiș mi ka amikãiș seș, ueranele din ajnã imi skimbaserã kostãmãiș, mi kã, saș din întimplare or dintr'xnã simtimentã asemenea kã auela kare lã fãkãse mi pe dînsiș sã skimbe pe alș seș, pe kãndã elș lãase ka xnã galantã kostãmãiș lorș, ele lãaserã pe alș seș.

Albertũ nãse bketsiș celș noș în lokãiș celãi altã, dar pãstrã bketsiș celș vestezitã în mãna sa; mi, kãndã mai întilni kaleaska, iã nãse amorosã pe bãzele sale, fantã karø pãrã kã rekreș mãlã nã nãmai pe a ceea kare i lã arãnkase, dar ñkã mi pe nebãnele sale ñsogitoare.

Zisa nã fã mai nãgînã ñnsãflegitã de kãtã în ajnã.

Este probabilã kiarã kã xnã profãndã observatorã arã fi rekãnoskãiș ñkã o adããuire de sgomotã mi de veselã.

Xnã minãtã vrãzãrã pe kontele la fereastra sa; dar, kãndã mai trekã trãsãra, elș se fãkãse nevãzãtã. Se ñgelleuã kã skimbãiș de koketãrã ñntre Albertũ mi naiãgina kã bketele de violete gînã toatã zisa.

Seara, kãndã se ñntoarse Franz a kazã, aflã o skri-soare a ambasadei: i se fãcea kãnoskãiș kã va avea onoarea de a fi priimitã a doza-zi de Santitatea Sa.

La fîz-kare din kълtoriele trekste че le fьkьse la Roma, elь чеrьse асeastь favoare шi i se detese; шi, atьlь din religiune kьtь шi din rekьnosчingь, elь нх voice а s'a-пронiа de kapitаla lьmii krestine fьr'a шi деньне inkиnчiь-nea чеa respektьoastь la niчioarele хнџiа din сьчesorii сьн-тьlьi Petru, kare а datь rarьlь esemnlь de toate virtьmьile.

Аша дагь нх маi era vorba pentru dьnsьlь а i fi а minte de karnavalь; kьчi, кь toatь бьнэтatea кь kare se impresoarь Mьrirea Sa, totь d'аьна se pregьtesче чине-va k'хнџ respektь plinь de о emojiьне profьndь а se inklinа inaintea асestьi nobilь шi сьntь бьтьrьнџ kare se нхmesче Gregoriu XVI.

Kьndь emi din Vatican, Franz veni drentь la otelь ferindь-se kiarь de а treче urin strada Cursului.

Adьсеча кь sine хнџ tesarь de кьметьrьi pioase, pentru kare kontaktьlь бькьrielorь nebьне ale maskaradei арь fi fostь о profanare.

La чинчi ore шi zече minьte, Albertu intrь.

Elь era in kьlmea бькьriei.

Paiaгina шi relьsase kostьmьlь de герань, шi, кьndь se intьlni кь kaleaska lьi Albertu, шi redikase maska.

Era foarte frьmoastь.

Franz fьkь lьi Albertu komnlimentele sale преа sincere; elь le priimi ка хнџ omь че le merita.

Rekьnosкьse, zичеа elь, дьне оare-kari semne de eleganчь neimitatь, кь frьmoasa са nekьnosкьtь katь сь fi fostь de чеа маi inaltь aristokraгiь.

Era otьrьtь а i skrie а doxa-zi.

Franz, дьне ne priimi асeastь konfidинь, inчелеse кь Albertu преа кь асеа сь i чеарь чеа, mi кь, кь toate а-честеа, се inдоia а i face astь чеgere.

Elь стьrьi, deklарьndьi маi din 'nainte кь era gata

Era foarte frumoasă.

a face, în favoarea fericiirii sale, totuși ce i ară sta prin pă-
tinuș.

Albertu se lăsă a fi răgălat pe câtă timp o cerea o
amikală politeje: pe zrmă mărțurisi lui Franz kă i ară face
zpuș serviciuș lășandăi pentră a doxa-zi kaleaska nămaī lăi
singură.

Albertu atribuia la linsa amikalăi seș marea bânzate
ce avăsese frămoasa sa geranș de a mi redika maska.

Se înțelece kă Franz nă era destăiș de egoistă ka
șă opreaskă pe Albertu în mizlokăiș znei aventșre kare pro-
mitea totuș de o dată a fi ama de plăkăș prin kșriositatea
sa mi ama de lingșuitoare prin amorăiș seș propriă.

Kșnoscea destăiș marea indiskrezișne a bânăi seș
amikă ka șă fiș sigură kă i va sșne cele mai miș amă-
nante ale bșnei sale înlămăiș; mi fiindă-kă, doi saș trei
ani de kândă strebștea Italia în toate părșile, n'avăsese niș
o dată soartea niș celă nșjină a skișa o asemenea intrigă
pentră sokoteala sa, lăi Franz nă i pșrea reș d'a afla kșm
se petrecea lăkrșile în asemenea înprejșrăi.

Promise dară lăi Albertu kă s'ară mășumi a doxa
zi a privi sșektakăiș de la fereaștra palăiș Rospoli.

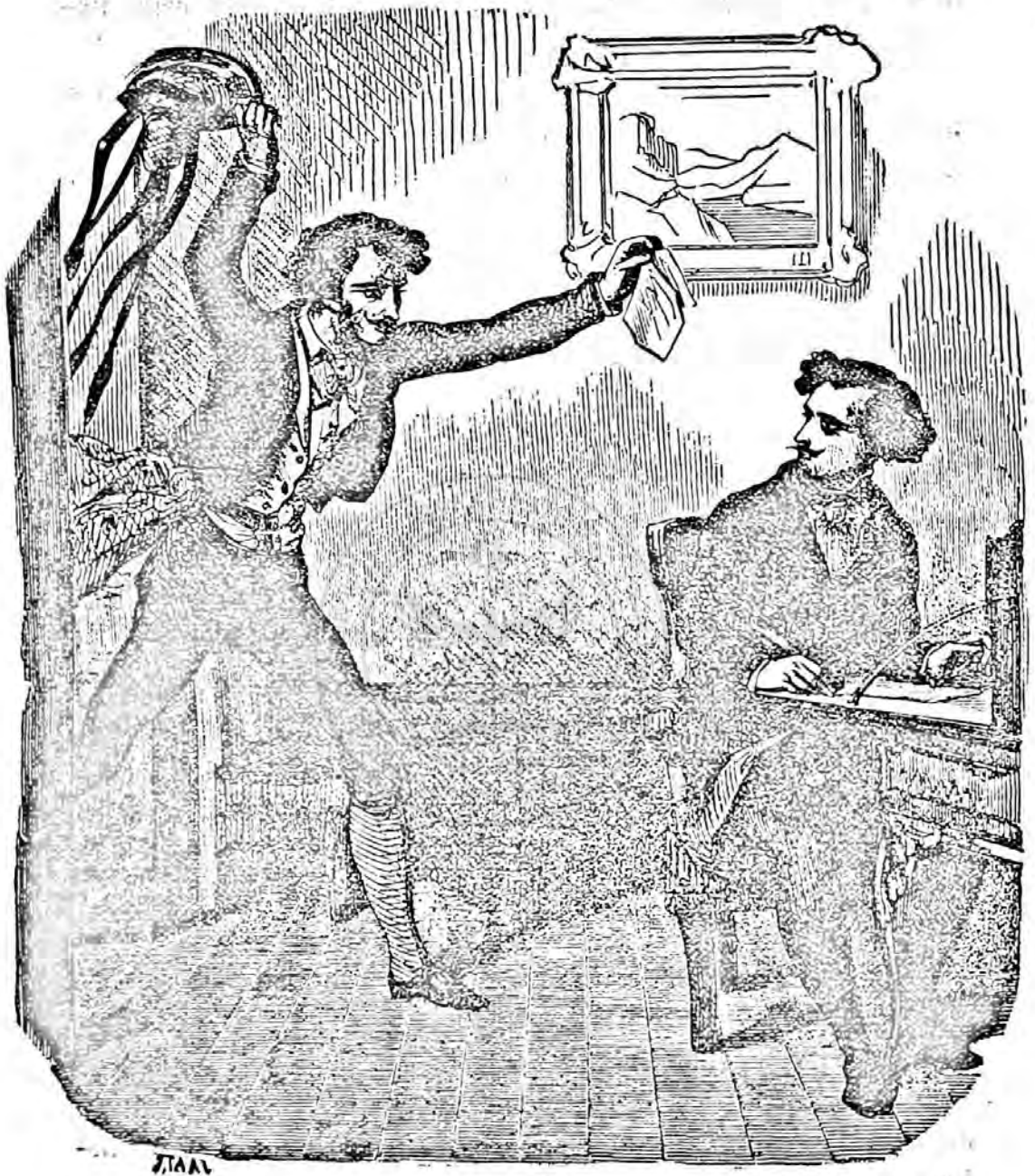
Înr'adevără, a doxa-zi, vșză pe Albertu trekândă în
șșș mi în josă.

Eiă avea zăș bșketă foarte mare, pe kare ilă înștr-
chinase fșră îndoială a fi nșrtătoră ală enistolei sale amoroase.

Așă probabilitate se skimbă în inkredinqare kândă
Franz revșză așela-mi bșketă, însemnată printr'zăș țearkăză
de kamelie albe, între mășnele znei frămoase paișine în-
brăkate în mășșrăiș rosă.

Așă-felă în seara așeia nă mai era bșkăriș, çi deliră.

Albertu nă se mai îndoia kă frămoasa nekșnoskăș
era șă i resșanză printr'așela-mi mizlokă.

— Ei bine, i duse elu, m'am inelatu?

Franz anskî înaintea tîtîlorş doringelorş sale zikîndî kî totş sgomotîlş ačesta îlş ostenia, mi kî era otîritş a întrebîniņa zisa de mîine revîzîndî-şî albîmîlş mi fîkîndş însemmîrî.

Pe lîng'ăcestea, Albertû nî se închelase în prevederile sale: a doxa zi seara Franz îlş vîzî intrîndş dintr'o singîrî sîritîrî în kamera sa, skîtrîndş kî trîmîş şî ne-tîkş de xîrîrî pe kare o ġinea de şî kolġş.

— Eî bine! zise elş, închelîr-m'am oarî?

— A respînsş? întrebî Franz.

— Çitesče.

Astî vorbî fî zise k'o întonare çe è kî nenîniņî a fi deskrisî. Franz îrî biletîlş mi çîlî:

„Marġî seara, la şeante ore, dî-te josş din trîsîrî în faņa de *la via de Pontefici*, mi şîmeazî pe ġerana romanî kare ġî va smîġe Moccoletto.

„Kîndş veî ajîņe la întîia treantî a biserîçei îrî San-Giacomo, aibî ġrije, şîre a te pîtea rekînoaşče, sî leġî o pandlîkî roşîrî pe şîmerîlş kostîmîlşî dîmitale de paiaġî.

„Pîn'atîņî nî îrî veî maî vedea.

„Konstanġî mi diskreġîne.,,

— Eî bine! zise elş îrî Franz, dîne çe ačesta terminî çîlirea, çe kîçeġî desîre ačeasta, skîmîlş meş amîkş?

— Dar kîçetş, respînse Franz, kî seamîrî a fi o aventîrî din çele maî plîkîte.

— Asta è şî pîrereamea, zise Albertû, mi mîlî mî è teamî sî nî te dîçî singîrş la balîlş dîçelî de Bracciano.

Franz mi Albertû pîimiserî, kîarş în dîmineaņa a-

cheia, fîz-kare dintr'înșii kâte o invitare de la vestitulă bankeră romană.

— Ica a minte, skamnișă meș Albertū, zise Franz, toatē aristokraciia va fi la dăcele; mi, daka frămoasa dămî-tale nekșnoskātē este într'adevără din aristokraciē, nș se va pșteea skāti d'a veni mi ea akolo.

— Viș saș nș, eș imi giș pșregea despre dînsa, zgmș Albertū. Aī čititș biletulă?

— Da.

— Sčii če kresčere pșkștoasș priimeskș in Italia femeiele din mezzo cito? (Astș-felș se nșmesče bșręesia).

— Da, mai respșnse Franz.

— Ei bine! mai čitesče biletulă ačesta, čerčeteazș skrisulă, mi kasș-mi o greșeală saș de limbă or de ortografî.

(Într'adevără, skrisulă era minșnată mi ortografia fșrș greșeală.)

— Esti pșčersitș, zise Franz lși Albertū inapoindși pentrș a doza oarș biletulă.

— Vezî kșlș imi va plșče, glșmesče or kșm vei voi, zice Albertū, sșnt inamoratș.

— Oș! Dșmnezeslș meș, mș snerii! strigș Franz. mi vșzș kș nș nșmaī kș mș voiș dșče singrș la balslș dș-čelși Bracciano, dar kș inkș mș voiș intoače singrș la Florenza.

— Adevărulă è kș, daka nekșnoskātā mea è așa de amabilș ne kșlș è de frămoasș, imi deklarș kș m'așezș la Roma, čelș pșginș pentrș șease sentșmșne. Adorș Roma, mi așoi am avștș totș d'așna șnș gșstș învederatș pentrș arheologiș.

— Bine, inkș o întâlnire saș doș de felșlă ačesta, mi

ne mă îndoeshă că te voiș vedea membră ală Academiei Inskingizniloră și Beleloră-Litere.

Frăz îndoială Albertă era să și diskute seriosă drep-
tățile la fotoliăă akademikă; dar veniă a însuina ne jă-
nii amîndoi că 'i astenta masa.

Așa dară, amorăă la Albertă ne era de lokă kon-
trariă poștei sale de mănăcare.

Se grăbi prin șmare, și elă și amikăă seă, a se
păne la masă, lăzândă diskuta loră dăne mănăcare.

Dăne prinăă, se anșuăă kontele de Monte-Cristo.

De doă zile ne lă văzșșeră jșuăi nostri.

Pastrini le șșșese că oare-kare interesă ilă kăma-
se la Civita-Vecchia.

Elă plekase în scara din ajăă, și se întorsese ne
mai de o oră.

Kontele fă inkăntătoră; saă că se observă, or că
șmpreșșarea ne destentă de lokă într'insăă libele armonioa-
se ăe în alte dăăi resșuară de doă trei oră în amarele sa-
le vorbe, fă măi ka toată lămea.

Acestă omă era nentă Franz o adevărată enigmă.

Kontele ne se ustea îndoi că jșnele kăltoră ne lă
rekșnosă; și kă toate auestea niăi o singăă vorbă, de
l'ă doza loră întănire, ne șemăna că arăla în găra sa că și
adăăea a minte să lă măi fi văzșăă altă-șndeva.

Din partei, or kăă de mătă doringă avea Franz a
se da în vorbă despre întăia loră întrevedere, temerea de
a fi nenăkăăă șșăi omă kare ilă inkărkase, și ne elă și ne
amikăăă seă, kă atălea nreveninge, ilă ăinea în lokă; rema-
se dară toă în așeia-și rezervă ka și dănsăă.

Aflase că ăei doi amăi voiseră să iea șăă lokă la
teatrăă Argentina, și că li se resșșese că toate lokări-
le era prinse.

Ilrin zmare le aducea keia de la loja sa; celş nş-
şinş acesta era kşvintşlş vşzşţş alş visitei sale.

Franz şi Albertş arştarş kşte-va greşţşđi, sşb kş-
vintş de a nş lş linsi ne dşnsşlş de lokşlş seş; dar kontele
le respşnse kş dşkşndş-se řn scara ayeia la teatrşlş Palli,
loja sa de la teatrşlş Argentina arş fi perđşţş daka n'arş
lşa-o ei.

Astş řnkredingare fşkş ne amşndoi amşciş a priimi.

Franz se obişşnşise nşşinş kşte nşşinş kş paloarea
kontelşi kare i fşkşse o řntşnşrire aша de mare řntşia oarş
kşndş řlş vşzşse.

Nş se nştea onri de a da drentate frşmşşeciş celei
aşne a kanşlş seş, a kşrşia paloare era singşrşlş defektş
saş poate kalitatea prinşipalş.

Adevşraş eroş din Biron, Franz nş nştea, nş zikş
tokmaş sş nş lş vazş, şi nşmaş sş kşşete la elş fşr'a şi řn-
fşşişa avelş obrazş řnkřntatş ne şmeriş lşi Manfred saş
sşb toga lşi Lara.

Avea ayea sbřcşţşrş a frşşşii kare aratş řnfşşişa-
rea neřnetatş a şnei kşşetşri amare; avea ayei oki arşţ-
tori kari şiteskş řn strefşndşlş sşşletelorş; avea ayea bşzş
şşmeaş şi batjokoritoare kare đş borbolorş şe esş dintr'řn-
sa avelş karakterş partikşlarş kare faye sş se sane afşndş
řn memoria celorş şe le askşţş.

Kontele nş maş era řşne; era de patrş-zeci de anş
şelş nşşinş, şi kş toate ačestea řnşeleşea şineva de mi-
nşne kş era fşkşţş ka sş řş maş presşş de řşniş kş kari
s'arş aļa řmpreşnş.

Āntr'adevşrş, kontele semşna, printr'o şlitş aş-
mşnare kş eroi fantastici ai poetşlşi anglş, kş avea darşlş
fermekşriş.

Albertş nş maş řnşeta d'a vorbi desne fericşrea şe

avsesse atîtă elă kătă mi Franz ka să dea neste snă asemenea omă.

Franz era mai năgină entssiastă, mi kă toate aceslea sferia inflingă țe o denrinde or țe omă sșnerioră asșpra sșirităxi țeloră țe ilă inkonjoară.

Kșpeta la proiectăxi țe lă sșsesse de doșă trei ori kontele de a se dăce la Parisă, mi nă se îndoia kă kă karakterăxi seă escentrikă, kă obrazăxi seă karakterisată mi kă averea sa kolosală, kontele era să prodăkă țelă mai mare efektă.

Și kă toate aceslea nă doria să se așe la Parisă kșndă ară veni mi elă.

Seara trekă prekșm trekă serele obișnșită la teatră in Italia, dar făkândă visite mi stândă de vorbă.

Kontesa G... vrea s'adskă vorba despre konte, dar Franz i sșsse kă avea țeva mai noă de zisă; mi, kă toate arățurile de modestie falsă țe le făkă Albertă, sșsse kontesei întimplarea țea mare țe forma, de trei zile inkșa, obiektăxi grijă amșiloră amândoi.

Fiindă-kă acesle intrițe nă sșntă rare în Italia, țelă năgină daka se kșvine să kredemă ne kățtoră, kontesa nă se făkă kătă de năgină nekrezătoare, mi felicită ne Albertă pentru încenștrile șnei aventșre kare promitea a se termina într'șnă felă așa de mșșșmitoră.

Se pșșșiră dșndă-șă kșvintăxi a se întilni la balsă dșțelă de Bracciano, la kare era invitată toată Roma.

Dama kă bșketașă imă ġinș kșvintăxi: niță a doșa zi niță a treia zi nă dete lă Albertă șemne de esistășș.

În țele din șmă șosi marșia, țea din șmă mi țea mai șgomotoașă zi din karnavală.

Marșă, teatrele se deskidă la zecă ore de dimineamă; kăță, dșne ontă ore de seară, întră în pșșesimă.

Marți, toți cei ce din linsă timpului, a banilor să a entusiasmului, n'aș lăsa înk parte la serbătorile trekte, se amestek în bakanal, se lasă a se tiri de orș și adăce partea sa de sgomotș și de miskare la miskarea și la sgomotș generalș.

De la doșă pînă la cinci ore Franz și Albertū gr-marș uirșlș, skimbândș psmni de confetti kș trșșrele din uirșlș onșș și nș nedestrîi ce se învîrtia între nișioarele kailorș și între roatele kșșmelorș fșrș ka sș se întîmple în mizlokșlș astei îmbalzele spmîntștoare niș șnș singșrș așidentș, niș o singșrș disnștș, niș o singșrș cheartș.

În privinșă așeastș Italianii sntș noporșlș celș mai bnș.

Serbătorile pentrș dinșii sntș adevșrate serbătorî.

Astorslș astei istorie, kare a statș în Italia cinci săș mease anî nș și adăce a minte sș fi vșzșlș vre o datș o solemnitate țrbșratș de vr'o singșrș întîmplare asemenea kare servesce totș d'asna ka șnș korolariș l' ale noastre.

Albertū trîșmfase în kostșmșlș seș de paiayș.

Avea ne șmerî șnș nodș de pandlikș rosș ale kșria kșpșlșie i kșdea pînă la înkeiștrele șenșkilorș.

Spre a nș se face niș o înkșrkștșrș între elș și Franz, așesta și nșștrase kostșmșlș de șeranș romanș.

Kș kșlș înainta zîșă, kș atșlș mai mare se fșșea sgomotșlș; pe toate ștradele, în toate trșșșrele, la toate fe-restrele nș era gșrș kare sș fi statș mștș, nș era brașș kare sș fi remașș în nemiskare; era într'adevșrș o fșrtșnș omeneaskș komșșș de țșnetș de ștrigște și de o grindinș de kofetșrî, de bșkete, de oșe, de portokale și de florî.

La treî ore, sgomotșlș kștielorș trase de o datș în piașă del Popolo și la nalatșlș Veneziei, resbindș kș mare

greutate a cea largă spăimântătoare, însușindu-i că era să se încheapă kârsele.

Kârsele, ca mi moccole sântă xnele din episodele particulare ale celorlaltă din xrmă zile de karnavală.

La sgomotăleă avestoră kătie, trăsărele mi strikară îndată rîndăleă mi se refăciară fiț-kare în strada neziună cea mai aproape kă lokăleă în kare se afla.

Toate miskăriile avestea se fakă k'o îndemănare ne-susă mi k'o renezime miunată, mi fără ka poligăia să îngrijeaskă kăleă de nășină a arăta la fiț-kare postăleă seă, a însemna fiț-kărsăia kalea sa.

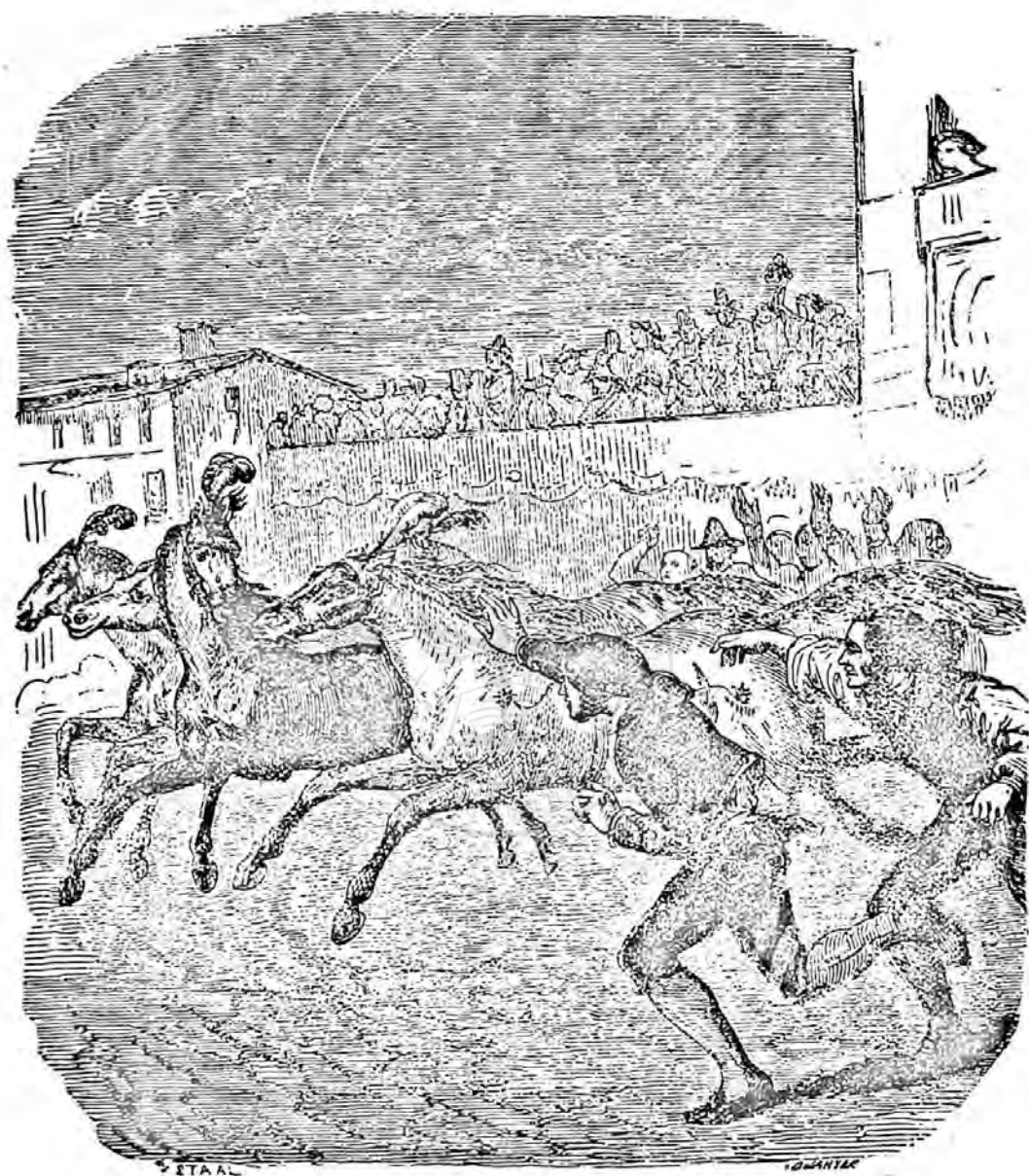
Pedestrii se liniă de palate, pe xrmă se așzi xne mare sgomotă de ka mi de teve de sabiă.

O despărgire de karabinari, de kăte ăină-săre-zeye în rîndă, strebătea în galonă mi în toată lărgimea sa strada Cursului, pe kare o mășara ka să fakă lokă la barberi.

Kăndă ajănse despărgirea la palatăleă Veneziei, res-netsăleă făksăleă de o altă bateriă de kătie însușindu-i că strada era liberă.

Măi într'avela-mi timpă, în mizlokăleă xnei strigări nemășinute, xuniversale, neaxzite, se văzără trekîndă ka nis-ve șmbre șeante săă ontă ka iătrăitagi de strigăriile a trei șate mi ș persoane mi de kastanetele de feră ce le șvă ne șnate; pe xrmă țansăleă dela kastelăleă San-Angel trase trei detășări: asta era ka să însușinșeze că nășmăleăleă trei kă-sligase.

Îndată, făr'altă șemnală de kăleă avesta, trăsărele se năseră eară în miskare, năvălindă kătre Corso, revărsăndă-se din toate ștradele ka nisve torente xneă miăntă konșinște ce ș'arănkă kă toate împreșnă în albia rîșlăi pe kare ilă șn-ple, mi valăleă nemășinuteă iămi relășă mai reșede ka niăi o dată kărsăleă între cele doșă malări de granită.

Se vîzură trecîndu ca nisce umbre șapte sau optă cai întăritați de strigătele a trei sute mil persoane.

De kýtš znš noš elementš de sgomotš mi de miskare se mai mestekase într'acea msljime, negyrtorii de mocoli intraserz în scenz.

Mocoli saš moccoletti sntš nische lşminşri, kari mai mari mi kari mai mişy, de la fşklia de pasche pînz la mşkslege, kari desteantz în aktorii scenei ce pşne kapşţš karnavalşlş romanş dozş preokşnşri onşse:

1-iş A mi pştra moccoletto anrînsş;

2-ea A stînce moccoletto çelorş alşy.

Moccoletto è ka mi viaga omşlş: omşlş n'a aflatş inkz altş mizlokş d'a o transmite, dekşţš znşlş singşrş, kare è de la Dşmnezeş.

Dar a deskoperiţš o miş de mizloaçe ka s'o rediçe; este adevşratş kz, pentş astş fantş mare, i vine pşşinş mi drakş în ajştorş.

Moccoletto s'anrinde anronişndş-se de o lşminare.

Dar çine va deskrie mişele de mizloaçe inventate snre a stînce moccoletto, foalele şriame, ştingştorile çele mari, anşştorile şşpra-omenesşy?

Fiş-kare se grşbi darş a kşmpşra moccoletti, Franz mi Albertş ka mi çei alşy.

Noantea s'anronia repede; mi, la ştrigşţşlş de: Mocoli! repetiţš de glasşrile askşşite a vr'o miş de indşstri-ali, vr'o dozş trei stele inçenşrz şz lşçaskz ne d'asşpra mşşymii.

Açesta fş ka znş semnalş.

Dşue zeye minste, çinşy-zeyi mi de lşmine skinte-iarz desçinzîndş din palatşlş Veneziei în niaga Poporului, mi rezkşndş-se din niaga Poporului la palatşlş Veneziei.

Arş fi zisş çineva kz era serbştoarea fokşrilorş jşkştoare.

Nu mi poate face cineva nici o idee despre aspectul acesta pînă a nu-l vedea cu ochii.

Presupunem toate stelele desfăcîndu-se din cer și venind a se mesteca pe pămînt într'un dan nebulă. Toate acestea însoțite de strigăte cum nu s'aș mai auzit nici o dată în nici o parte de lume.

Acesta e momentul mai virtuos în care nu se mai află nici o distincție socială.

Faccino se leagă de principine, principinele de Transteveru, Transteverul de bășes, și-kare s'întind și stingînd, reaprinzînd.

Dacă bătrînul Eol se arăta în mințile acesta, s'ar fi proclamat rege peste mocoli, și Aquilon moschenitor presntiv al coroanei.

Astă alergătură nebulă și flacăroasă pînă două ore amoroane; strada Cursului era lăminată ca zăă în meaza mare, trăsrele privitorilor se vedea pînă l'ală treilea și ală patrălea plană.

La și-kare cinci minute, Albertu se zita la ora sa; în cele din urmă sosiră zeante ore.

Amîndoi amicii se afla totmai la înălțimea de la via dei Pontefici; Albertu s'ari josă din kaleaskă, pînîndu și în mîntă mocolletto.

Doză săă trei masce voiră a s'angonia de dînsulă ka s' i lă stingă săă s' i lă iea; dar, ka ună boksatoră* îndemnatikă ce era, Albertu îi trimise, ună dane algiă, a se rostogoli zece pași departe de dînsulă urmîndu și kalea către biserika San-Giacomo.

Trentele era încrăcate de kriou și de masce ce se lănta kare mai de kare s' și smelgă lăminarea din mîntă.

* Lăntatoră cu pămînt în Anglia.

Franz urma pe Albertu kx okii mi lă vlezx pgnindx-și niçiorxlă pe cea d'intlîș treantx; pe xrmz mǎi intr'ayela-și timuș o maskx ce pnrta kostxmslă bine kxnoskxtă ală ȝeraneî kx bsketxlă intinse braușlă, mi, fbrz ka astx datx sț fakk vre o resistinȝ, i smxlse moccoletto.

Franz era prea departe ka s'axz vorbele pe kari le skimbarz ei; dar fbrz indoialz aste vorbe nx era de lokă ostile, kxçi vlezx pe Albertu depxrtxndx-se kx ȝerana de brauș.

Vre o kxlă-va timăș îi xrmz în mizlokxlă mslȝimiî, dar, la via Macello, îi perdx din vedere.

De o datx ssnetslă klonotxlă, kare dț semnalxlă inkiderii karnavalxlă ressnz, mi, intr'ayela-și minxlă, loȝi moccoletti se stinserz ka prin fermekă.

Ară fi zisă çineva kx o singxrt sxlare nemțrçinitz a vintlăi nimicise tolă.

Franz se allz în întxnerikxlă çelă mǎi mare.

Înr'o klinz toate strigztele încetarz, ka kxm sxlareea cea tare kare stinsese lsmînçrile a stinsă mi sgomotxlă în ayela-și timăș.

Nx se mǎi axzi altă çevade kxlă xçireea trțsreloră kari dxcea masçele pe la kasele loră; mi nx se mǎi vlezx altă de kxlă rarele lsmine çe lçia în dosslă ferestreloră.

Karnavalxlă încetase.

CAPITULŪ XXXVII.

CATACOMBELE SANTULUI-SEBASTIAN.

Poate k̄ în toat̄ viața sa Franz n̄ simțise o în-
tîrîire așa de olbrît̄, o trecere așa de repede din ve-
selī în întristare, ka în mințel̄ acesta; ar̄ fi zis̄ cineva
k̄ Roma, s̄b s̄llarea mașik̄ a vre z̄n̄i demon̄ de noan-
te, se pref̄k̄se într'z̄n̄ intins̄ mormînt̄. Printr'o întîm-
plare kare ad̄șia mi mai m̄l̄ș desimea înt̄nerik̄s̄i, l̄na,
kare se afla în deskrescherea ⁵a, era s̄ resar̄ abia pe la
z̄n̄-sure-zече ore din noapte.

Stradele pe kari trec̄ea j̄nele nostr̄ era prin z̄r-
mare sk̄f̄ndate în înt̄neriq̄imea cea mai mare.

Pe lîng'acestea, trec̄erea era sk̄rt̄.

D̄ne zече minște, tr̄ș̄ra sa, saș̄ mai bine a kon-
tel̄i, se onri în aintea otel̄s̄i Londrei.

China astenta; dar, fiind̄-k̄ Albert̄u sn̄se mai din
ainte k̄ n̄ k̄peta s̄ se întoark̄ k̄rînd̄ a kas̄, Franz
se p̄se la mas̄ f̄r̄b̄ dîns̄l̄.

Pastrini, care se învățase a'i vedea mănăndă împreună, întrebă pentru ce linsia Albertū; dar Franz se mânduri a respunde că Albertū priimise că două zile înainte o invitare la care se dăsesse.

Stințerea cea neastentată a lămințrilor, ațea întănețime care lăse lokășă lăminei, ațea țăcere care țrmase dăne șgomotă, lășaseră în mintea lăi Franz oare-kare intristare care i făcea mătă neastămmășă.

Țină dară foarte țăkătă, că toată oficioasa îngrijire a oasnelăi, care intră de două trei ori ka să lă întrebă dak' avea nevoiă de țeva.

Franz otărișe s'astente ne Albertū or kătă de țărziș ară fi fostă că nătină.

Țerș prin țrmare țrășșra pentru șnă-șnre-țeye ore nămai, răgăndă ne Pastrini a lă însăinșă ne dată, daka Albertū s'ară întămna să treakă ne la otelă pentru or țe lăkră ară fi.

La șnă-șnre-țeye ore Albertū nă se întăresc înkă.

Franz se imbrăkă mi plekă, zikăndă oasnelăi seă că se dățea să mi netreakă noantea la dățele de Bracciano.

Kasa dățelă de Bracciano ă șna din țele mai frămoase kase din Roma; nevasta sa, șna din țele din țrmă mosțenitoare ale familiei Colonna, fache onorile sale intr' șnă modă perfekă: rezăltă dănr'ățeasta că serbătorile țe le dă aă o țelebritate eșșoneană.

Franz mi Albertū șosiseră la Roma că skrisori de rekomandare pentru dănsășă; astă-felă întăia sa întrebare ne care o făkă lăi Franz fă ka să afe de țe nă venise înșotătorășă seă de kățtorășă.

Franz i respănșe că ilă țărșșise în mințășă kăndă

era sã se slingã moccoletti, mi kã ilã perdãse din vedere la via Macello.

— Атънчї нã s'a întorsã a kasã inkã? întrebã dãcele.

— Lã am astentatã nĩnã la ora aचेastã, resnãse Franz.

— Шї sчїї xnde se dãcea?

— Nã sчїã bine; kã toate aचेstea krezã kã era vorba ka de o întilnire.

— Драче! zise dãcele, è o zi xritã, saã mãi bine è o noante xritã snre a întãrzia çineva; nã è аша, doamnã kontesã?

Aste vorbe din xrmã se îndrenta la kontesa de G..., kare sosise mi kare se preimbla de brauã kã D. Torlonia, fratele dãcelãi.

— Mi se pare din kontra kã è o noante minsnatã, resnãse kontesa; mi çei çe sãntã açi se vorã plãnçe nã-mã de xñã lãkrã, kã adikã va treçe prea iste.

— Astã-felã, zise dãcele sãrizindã, nã vorbeskã de persoanele kari sãntã açi; ele nã se aflã în altã perikãlã, de kãtã bãrbagiã a se înamora de dãmneata, mi femeiele a se înbolnãvi de çelosiz vãzindã-te аша frãmoasã: vorbeskã de çei çe аleargã prin stradele Romei.

— Ei! Dãmnezeãlã mãã, întrebã kontesa, çine аleargã prin stradele Romei în ora aचेastã, аfarã nã-mã dãk'arã vrea sã se dãkã la balã?

— Amikãlã nostrã Albertũ de Morcerf, pe kare lã am lãsatã xrmãrindã-mi nekãnoskãta, pe la шеante ore seara, zise Franz, mi pe kare nã lã am mãi vãzãtã de атънчї.

— Kãm! mi nã sчїї xnde se aflã?

— Kãtã-mi de nãginã.

— Шї are arme?

— E în kostămă de piaiă.

— Nu s'ară fi kăzătă să lă lawī a se dăce, zise dăcele lăi Franz, dămneata kare kănosyī Roma măi bine de kătă dīnsălă.

— Apoi kăm! ară fi întokmăi kă a se čeŕka çineva să oureaskă nămărsălă trei ală barberilor kare a kăstigată astă-zī preŕsălă kărsei, respănse Franz; și apoi ce vreī să i se întimble?

— Çine știe? noantea ă foarte întănekoasă, și Tibrul ă prea angoane de via Macello.

Franz simți ună fioră nrin toate vinele sale vărindă spiritală dăcelăi și ală kontesei ama de bine unte kă neastimărsălă seă personală.

— Astă-felă și eă am lăsată vorbă la otelă kă am onoarea să mă netrekă noantea la dămneata, domnăle dăce, zise Franz, și kată să viă çineva a mă însăinua despre întoarcerea sa.

— Eată, zise dăcele, mă se pare kă tokmăi te kăzătă unălă din feciorii mei.

Dăcele nu se închela; feciorălă s'anroniă de Franz kăndă ilă vără.

— Eschelindă, zise elă, stăpīnsălă otelăsi Londrei te însăinșează kă ună omă te asteantă la dīnsălă kă o skrisoare a viče-kontelăi de Morcerf.

— Kă o skrisoare a viče-kontelăi! strigă Franz.

— Da.

— Și ce omă ă asta?

— Nu știă.

— Pentru ce n'a venită singură să mă o adăkă aci?

— Mesașersălă nu mă a șășă nimikă despre ațeasta.

— Și unde ă mesașersălă?

— A plekată îndată ce m'a văzută intrândă în sala balăii spre a te însușina.

— Oș! Dămnezeală meă! zise kontesa lui Franz, dă-te kăringă; bietăă omă, i s'a întimplată poate ceva.

— Mă dăkă, zise Franz.

— Te vomă mai vedea ka să ne spuă ce s'a întimplată? întrebă kontesa.

— Da, de nă va fi lăkrăă gravă; daka nă, atăncă nă respănză niă de mine ce mă voiă face.

— Or mi kăm, fii kă minte, zise kontesa.

— Oș! fii linisăită.

Franz își lăă păăria și plecă în pripă.

Își trimisese înainte trăsăra dăndă ordină a veni la două ore; dar, din ferăire, palatăă Bracciano, kare, pe de o parte, dă în strada Cursului, și, pe de alta, în piaă Săntilor-Apostoli, ă kă zece minăte abia denarte de otelăă Londrei.

Kăndă s'apropiă Franz de otelă, văză ună omă în niăoare în mizlokăă stradei; nă se îndoi niă ună minăte kă acesta era trimisăă lui Albertă.

Acestă omă era și elă infășărată într'o manta mare.

Se dăse la dănsăă; dar, spre marea mirare a lui Franz, omăă acesta i deskise întăă vorba.

— Ce mă vreă, Eschelina? zise elă trăgăndă-se k'ună pasă înainte ka ună omă kare dogesce să se păzeaskă în lokăă seă.

— Dămneata estă, întrebă Franz, kare mi adăă o skrisoare din partea vice-kontelă de Morcerf?

— Eschelina Voastră lokăesce la otelăă lui Pastriini?

— Da.

— Eschelinga Voastră è insorigitorxlă de kăltoriz ală viče-kontelăi ?

— Da.

— Kăm vă kiamă pe Eschelinga Voastră ?

— Boronxlă Franz d'Erinay.

— Atăncă Eschelingăi Voastre è adresată skrisoarea.

— Čere vre xăă respănsă? întrebă Franz lăndăi skrisoarea din mănă.

— Da, čelă păcină amikxlă dămitale așă speră.

— Ťrkă-te la mine, atăncă, ka să ăi lă dăă.

— Mai bine voiă s'asentă ači, zise trimisxlă rızindă.

— Și pentră če ?

— Eschelinga Voastră va înțeleče ačeastă kăndă va čiti skrisoarea.

— Atăncă te voiă reafă ači ?

— Fără ničă o îndoiăă.

Franz intră; pe skară întilni pe Pastrini.

— Eă bine ? ilă întrebă elă ?

— Eă bine, če ? respănsă Franz.

— Aă vărătă pe omăă kare avea să ăi vorbeaskă din partea amikxlăi dămitale ? întrebă elă pe Franz.

— Da, lă am vărătă, respănsă ačeastă, mi mi a dată astă skrisoare. Zi să aprinză lăminărele la mine, te rogă.

Lokandistăă dete ordină xăă fečioră a merče înaintea lăi Franz kă o lăminare.

Jănelăi nostră se pără aerăă lăi Pastrini foarte lăbrată, mi asta i îndoiă dorinča de a čiti skrisoarea lăi Albertă.

S'aproniă de lăminare îndată če să aprinsă, mi desfășăăă xăăă.

Skrisoarea era skrisă kă mănă lăi Albertă mi semnată de dănsăă.

Dar Poppino, în loc să răspundă, căzu în genunchi și sărută mîna contelui de mai multe ori.

Franz o citi de dox̄ orī, at̄l̄ de px̄in̄ s'astenta la cea ce konrindea.

Eat̄-o reprodx̄ test̄al̄:

„Sk̄mp̄l̄ meš amik̄,

„Îndat̄ ce veī px̄imi ayeasta, f̄ b̄n̄tate a l̄a din portfolisl̄ meš, ne kare il̄ veī afla în k̄tia patr̄t̄ de la mas̄, skrisoarea de kredit̄; ad̄x̄ḡi mi n'a d̄mitale de n̄ va fi dest̄l̄.

„Alearḡ la Torlonia, iea kiar̄ ak̄m îndat̄ patr̄ mi de niastri mi d̄'i ad̄k̄tor̄l̄i.

„Este neap̄rat̄ ka ayeast̄ s̄m̄ s̄ mi se trimiḡ f̄r̄ ničī o înt̄ziere.

„N̄ st̄r̄esk̄ mai m̄l̄t̄ înkrezînd̄-m̄ as̄p̄r̄i pre-
k̄m te ai n̄tea înkrede as̄p̄r̄-mī.

P. S. I believe now te italian bandetti.

„Amik̄l̄ d̄mitale,

„Albertu de Morcerf.“

De s̄b̄l̄l̄ acestor̄ linie era skrise k̄ o m̄n̄ stre-
in̄ ayeate k̄te-va vorbe italiene:

„Se alle sei della mattina le quattro mille piastre non sono nelle mie mani, alle sette il conte Alberto avia cessato di vivere*.

„Luigi Vampa.“

* Daka la mease ore de diminearḡ ceī patr̄ mi de niastri n̄ vor̄ fi în m̄zi-
nele mele, la meante ore kontele Albertū de Morcerf va înveta din viaḡ.

Astă semnătură d'ală doilea esnlikă totălă lăi Franz, kare îngelese pentră ce nă vrea trimisălă să se șrce la dînsălă; strada i se părea mai sigără dekălă kamera lăi Franz.

Albertū kăzșse în măinele faimosălăi kană de bandiți, fiindă kărgia nă voise mălă timnă a o krede.

Nă mai era timnă de nerdsă.

Alergă la skriitoriș, iă deskise, în kălia arătată află portfolisălă, și, în portfoliș, skrisoarea de kredită: ea era toată de șease miă niastri, Albertū keltăise nîn'aci trei miă.

Kălă pentră Franz, nă avea niči o skrisoare de kredită; fiindă-kă lokăia în Florenza, și venise la Roma kă să petreakă șeante ontă zile nămaī, kăse vr'o sătă de lădvici și, dintr'această sătă de lădovici i mai remănea vre o činči-zeci čelă mălă.

Mai linsia dară vre o șeante ontă sate de niastri pentră Albertū dînpresă kă Franz să poată adăna șma čeră.

Este adevărată kă Franz năstea să se întemeieze, într'o asemenea împrejărare, pe îndatorirea DD-lor Torlonia.

Se pegrăia prin șmare a se întoarce la palatălă Bracciano făr'a perde niči șnă minălă, kăndă de o dată o ideă lăminoasă i trekă prin minte.

Și adăse a minte de kontele de Monte-Cristo.

Franz era să dea ordină să kăme pe Pastrini, kăndă ačesta se arălă în persoană pe pragălă șuei.

— Skămnălă meă domșle Pastrini, i zise elă kă viciășne, krezi kă kontele să fiă a kasă?

— Da, Esčelină, abia s'a întorsă.

— Anăkat'a oare să se kălce?

— Nă potă să sčiă.

— Atănci șnă la șșă sa, te rogă, și čereī pentră mine voia de a mă infăcișă la dînsălă.

Pastrini se grăbia a urma instrăcuniile ce i se dăduseră; dar pe cinci minute se întoarse.

— Kontele asteantă ne Escuelingă Voastră, zise el. Franz trece natrătlă, un băiețel îl introduse la kontele.

El era într'un kabinet mic pe care Franz nu îl văzuse încă, mi care avea divane de jără împrejgă.

Kontele veni înainte.

— Ei! ce vintă băiețel te aduce în ora ayeastă, i zise el, nu kămva vii să mă cheri a china kă mine? Pre lepea mea, asta ai fi o nărtare foarte plăcută din parte-ți.

— Nu, vii să mă vorbeskă de un băiețel ce foarte serios.

— Foarte serios! zise kontele zăndă-se la Franz kă o kărtătură profăndă care i era obișnuită; mi de ce lăkră?

— Săntemă singuri?

Kontele se dăse năntă la un băiețel mi se întoarse.

— Prea singuri, zise el.

Franz i infășură skrisoarea lui Albert.

— Chitesce, i zise el.

Kontele citi skrisoarea.

— Ax! ax! zise el.

— Te ai sîtată la post-scriptum?

— Da, zise el, văză bine:

„Se alle sei della mattina le quattro mille piastri non sone nelle mie mani, alle sette il conte Alberto avia cessato di vivere.

„Luigi Vampa“

— Ce zici desne ayeasta? întrebă Franz

— Ai sšma kare Ńi se cere?

— Da, fšrŃ ontš sšte niastri.

Kontele se dšse la skriitorišlš seš, ilš deskise, Ńi, tršgindš o kštiŃ nlinŃ de asrš:

— Krezš, zise elš lši Franz, kŃ nš veĩ priimi a te indrenta la altš de kŃlš la mine?

— Vezĩ, din kontra, kŃ am venitš drentš la dšm-neata, zise Franz.

— Ši Ńi mšlyšmeskš nentŃ ayeasta; iea. Ši fškš semnš lši Franz sŃ iea din kštiŃ.

— E de trebsinŃŃ sŃ trimiŃš astŃ sšmŃ lši Vampa? Intrebš jšnele šitšndš-se Ńi clš aŃintatš la kontele.

— Dek! zise elš, jšdekrš singšrš, o vezĩ kšratš in post-scriptum.

— Mi se pare kŃ, daka Ńi aĩ da osteneala sŃ ka-šŃi, aĩ afla Ńnš mizlokš kare arš simnliŃika mšltš negociarea, zise Franz.

-- Ši kare? Intrebš kontele kŃ mirare.

— AdikŃ daka ne amš dšce sŃ ne intilnimš kŃ Luigi Vampa, sšnt sigšrš kŃ nš ne arš refšsa libertatea lši Albertũ.

— Mie? Ńi ce infšinŃŃŃ vreĩ sŃ am eš asšnr'ayes-tšĩ banditš?

— Nš i aĩ fškštš Ńnš serviŃiš din cele ce nš se šitš niŃi o datŃ?

— Ši kare?

— N'aĩ skšpatš viaŃa lši Peppino?

— Ax! ax! zise kontele, Ńi am sšsšš asta?

— Ce Ńi pasŃ? Šiš.

Kontele remase Ńnš minštš mštš Ńi kŃ sšršnŃcenele inkršntate.

— IIIi dak'așii merge sã intilneskã ne Vampa, m'ai insoçi?

— Daka nã uï arã fi prea nenlãkãtã insoçirea mea.

— Eï bine! sã; timnãlã è frãmosã, o preimblare în kampania Romei ne arã face mai mãltã bine de kãtã reã.

— Sã lãzãmã arme?

— IIIi pentrã ce?

— Banï?

— Nã è trebziugã. Unde è omãlã kare a adãsã a-vestã biletã.

— În stradã.

— Asteantã respõnsãlã?

— Da.

— Katã sã kam sãmã unde ne dãcemã; mã dãkã sã lã kiãmã.

— În-dewertã, n'a vrãtã sã se ãrce.

— La dãmneata poate, dar la mine nã va arãta greãtãuï.

Kontele se dãse la fereastra kabinetãlãi kare da in-stradã, uï flãerã într'ãnã felã oare-kare.

Omãlã kã mantela de deslini dela zidã uï inaintã nãntã în mizlokãlã stradei.

— Salite! zise kontele kã tonsãlã kã kare arã fi datã ordinã ãnã feçiorã. Trimisãlã askãltã fãrã intãrziere, fãrã îndoialã, kã prinire kiarã, uï, sãindã-se pe chele patrã trente ale skãrii, intrã în otelã. Dãpe çinçi sekãnde, era la ãwa kabinetãlãi.

— Ax! tã estã, Peppino? zise kontele.

Dar Peppino, în lokã de a respõnde, s'arãnkã în çenãkã, lãzã mãna kontelãi uï uï nãse de mai mãlte ori bãzele pe dinsa.

— Ax! ax! zise kontele, n'ai ãitatã inkã kã uï am

skъpatъ viaца! è kъriosъ, kъ toate aчestea sântъ ontъ zile astъ-zî de atъnчî.

— Nъ, Eschelinguъ, mi n'o voiъ zita niчî o datъ, respъnse Peppino kъ o profъndъ rekъnosчinguъ.

— Niчî o datъ, è prea mълtъ! dar în чea dъne згмъ totъ è mълtъ kъ o krezi. Skoalъ-te mi respъnde.

Peppino arъnkъ o kъstъtъrъ neastîmpъratъ asъnra lъi Franz.

— Oх! поцî vorbi înaintea Eschelingei Sale, zise elъ, è зnslъ din amicii mei. Îmi dai voiъ sъ цî daъ aчestъ titlъ, zise kontele în limba franчesъ întorkîndъ-se kъtre Franz; è de trebъinguъ sîre a însъlla inkredere aчestъi omъ.

— Поцî vorbi înaintea mea, respъnse Franz, sânt зnъ amikъ alъ kontelъi.

— Prea bine, daka este aша, zise Peppino întorkîndъ-se mi elъ kъtre kontele; întrebe-mъ Eschelingu Voastrъ, mi voiъ respъnde.

— Kъm s'a întîmplatъ sъ kazъ viче-kontele Albertъ în mъinele lъi Luigi?

— Eschelinguъ, kaleaska Francesului a eшitъ de mълte ori înaintea aчeleia în kare era Teresa.

— Amanta lъi Vampa?

— Da. Francesul i a fъkъtъ oki dъlчî, Teresa, ka sъ mi netreakъ, i a respъnsъ; Francesul i a arъnkatъ bъkete de florî, mi ea i a arъnkatъ altele: toate astea, se îngeleуe, kъ konsimъirea lъi Vampa, kare era într'aчeia-mi kaleaskъ.

— Чe felъ! strigъ Franz, Luigi Vampa era în kaleaska цeranelorъ romane?

— Elъ mъna kaii, strevestitъ în kъчerъ, respъnse Peppino.

— Pe згмъ? întrebъ kontele.

— Eî bine! ne згмъ, Francesul se desmaskъ; Te-

resa, totă kă konsimjirea lăi Vampa, își skoase și ea maska; Francesul cheră o întilnire, Teresa i dete întilnirea cheră; dekătă, în lokălă Teresei, se află Beppo ne trentele bisericăi San-Giacomo.

— Ce felă! întrerănsăinkă o dată Franz, ȳerana a-
cheia kare i a smălsă mocoletto?...

— Era răă bȳegandră de ȳinȳi-sure-zeye ană, res-
pănsă Peppino; dar nă è niȳi o rășine pentră amikălă dă-
mitale daka lă a prinsă elă; Beppo a păsă măna pe alȳi, eă!

— Și Beppo lă a kondăssă afară din zidări? zise kon-
tele.

— Tokmă; o kaleaskă astenta în kanălă stradei Ma-
cello; Beppo s'a sĳkată într'insa invităndă pe Francesul a i
șrma; elă n'a astentată să i o zikă de doăz oră. Și a dată
kă galanteră dreanta lăi Beppo, și a șeză lăngă dănsălă
Beppo i a zisă atăni kă se dăcea la o vilă ce se afla o le-
gă departe de Roma. Francesul a înkredințată pe Beppo
kă era gata ală șrma la marșinea lămiă. Îdată krăcherălă
a lăat' o în șășălă stradei di Rippetta, a ajănsă la poarta San
Paolo, și, la doăz-săte pašă în kămpă, pe kăndă Francesul
devenia foarte întrenințoră, pre leȳea mea, Beppo i a
păsă o perekă de pistoale în pentă; îndată kăcherălă a o-
prită kaiă, s'a întorsă pe kană și a făkă și elă asemenea.
Înr'acela-și timnă patră dintr'ai nostri, kari era askăni
pe marșinile răsășălăi Almo, s'aă renezită la portă. Fran-
cesul avea mare dorință să se apere, ba inkă a și strănsă
pășină de gită pe Beppo, dăne kăm am azită zikăndă, dar
n'avea ce să fakă în kontr' a ȳinȳii oamenă armagă; a kă-
tată a se săpăne; ilă deteră josă din trășără; șrmară mar-
șinile răsășălăi, și ilă kondăseră la Teresa mila Luigi, ka-
ri lă astenta în katakombele Săntăsi-Sebastian.

— Eă bine! dar, zise kontele întorkăndăse kătre Franz,

mi se pare k̄ ast̄ istorī è tot̄ āsa de b̄n̄ ka or-kare
alta. Ce zic̄i, d̄m̄neata kare est̄ k̄nosk̄tor̄?

— Zik̄ k̄ mi s'ar̄ fi p̄r̄s̄ foarte k̄rioas̄, resp̄nse
Franz, daka s'ar̄ fi întim̄lat̄ al̄sia în lok̄s̄ biets̄l̄i Albert̄i.

— Adevr̄s̄l̄ este, zise kontele, k̄, de n̄ m̄ afl̄i
āci, era se fī o întim̄lare kare ar̄ fi kostat̄ kam sk̄m̄n̄
ne amik̄s̄l̄ d̄mitale; dar, linis̄es̄e-te, se va alēe n̄māi k̄
sp̄aina.

— Şi tot̄ mer̄em̄ s̄ l̄ k̄z̄m̄? întreb̄ Franz.

— Az̄i akolo! k̄ at̄t̄ mai m̄l̄t̄ k̄ se afl̄ într'
zn̄ lok̄ foarte nitoresk̄. K̄nos̄i katakombele S̄nt̄s̄l̄i-Se-
bastian?

— N̄, n'am intrat̄ nīi o dat̄ în ele, dar aveam a
minte a le vedea o dat̄.

— Ei bine! eat̄ okaz̄iea, vine de sine, şi ar̄ fi
grē s̄ afl̄i zna mai b̄n̄. Ūi ā tr̄s̄ra?

— N̄.

— N̄ face nimik̄; ā ob̄ic̄ēs̄l̄ a m̄ ūine zna k̄
kaī p̄ş̄i, zisa şi noantea.

— K̄ kaī p̄ş̄i?

— Da, c̄ s̄nt̄ o fīn̄ foarte kap̄icioas̄; kat̄ s̄
ūi sp̄ī k̄, sk̄z̄nd̄-m̄ k̄te o dat̄, d̄ne ce çinez̄, în
mizlok̄s̄l̄ non̄ūi, mi se face s̄ plek̄ b̄nioar̄ pentr̄ k̄tare
parte din l̄me, şi plek̄,

Kontele s̄n̄ o dat̄, valets̄l̄ sē de kamer̄ veni.

— Zi s̄ eas̄ tr̄s̄ra din şon̄ron̄, zise el̄, şi skoate
nistoalele kari s̄nt̄ în pos̄nare; n̄ è treb̄in̄ s̄ mai
skol̄i ne k̄çer̄s̄l̄, va m̄na kaī Ali.

D̄n'zn̄ min̄t̄ se az̄i sgomots̄l̄ tr̄s̄rēi kare sta
înaintea por̄ūi.

Kontele şi skoase orlōis̄l̄.

— O j̄m̄t̄a d̄ne mezis̄l̄ non̄ūi, zise el̄: am̄ fi

nr̄t̄t̄š nleka la 4in4i ore diminea4a Ńi tot̄š am̄š fi aj̄ns̄š la timn̄š; dar poate k̄b ast̄ int̄rziere ar̄š fi f̄k̄k̄š ne biets̄š amik̄š al̄š d̄smitale s̄b netreak̄b o noante x̄rit̄b, kat̄b s̄b mer-4em̄š dar̄b k̄bš mai k̄r̄ind̄š s̄b l̄š skoatem̄š din m̄binele ne- kredin4ioșilor̄š. Tot̄š est̄i ot̄r̄it̄š a m̄b inso4i?

— Mai m̄lt̄š de k̄bš or k̄nd̄š.

— E4i bine! vino dar̄b.

Franz Ńi kontele eșir̄b, x̄rma4i de Peppino.

La noart̄b, sta tr̄s̄x̄ra.

Ali era ne kap̄b.

Franz rek̄nosk̄b ne sklav̄šl̄š 4el̄š m̄lt̄š din nes4erea dela Monte-Cristo.

Franz Ńi kontele se s̄ir̄b in tr̄s̄x̄ra.

Peppino se p̄x̄se l̄nḡb Ali, Ńi plekar̄b in galon̄š.

Ali Ńi p̄riimise mai d'inainte ordinele, k̄4i l̄x̄b strada Cursului, travers̄b Campo Vaccino, s̄bi strada San Gregorio Ńi aj̄nse la noarta S̄nt̄sl̄i-Sebastian.

Akolo, portar̄sl̄š vr̄x̄ s'arate k̄te-va grex̄t̄4i, dar kontele de Monte-Cristo i inf̄4iur̄b o astorisare a ḡverna- tor̄sl̄i Romei d'a intra in oraw̄š Ńi a eși in or-kare or̄b a zilei saș a nou4ii: grana f̄x̄ p̄rin x̄rmare redikat̄b, portar̄sl̄š p̄riimi x̄n̄š l̄dovik̄š pent̄r̄ osteneala sa, Ńi 4i l̄x̄s̄b s̄b treak̄b.

Kalea 4e x̄rma tr̄s̄x̄ra era vekia kale Appian̄a, m̄r-4init̄b peste tot̄š de morminte.

Din k̄nd̄š in k̄nd̄š, se p̄rea l̄xi Franz, la l̄x̄mina l̄x̄ne4i kare in4enea s̄b resar̄b, k̄b vedea ka x̄n̄š fel̄š de sen- tinele4 kare eșia dintr'o r̄șin̄b.

Dar indat̄b, d̄x̄n̄x̄n̄š semn̄š skimbat̄š in4re Peppino Ńi ast̄b sentinela4, ea reintra in x̄mbr̄b Ńi se f̄4ea nev̄z̄at̄b.

P̄4iun̄š inaintea 4irk̄sl̄i l̄xi Caracala tr̄s̄x̄ra 4e op̄ri, Peppino veni s̄b deskiz̄b x̄s4ioara, Ńi kontele dinn̄p̄x̄n̄b k̄b Franz se deter̄b jos̄š.

— În zecă minste, zise kontele însoțitorului seș, vomă ajunce.

Pe șrmă lă pe Peppino la o parte, i dete șnă ordină închetă, mi Peppino plecă dăne ce lă o toru pe kare o skoaseră din lădița trăsre.

Çinçi minste trekă înkă, în kari Franz vıză pe pșstoră înfândăndă-se printr'o potekă în mizloksă inegalitățiloră terimăsi kare formează pămintăsi konvulsionată ală kămpie Romei, mi făkindă-se nevzătă într'acele erbe înalte mi roșatică kari seamă a koamă șpărlită de șnă leă igităntikă.

— Akăm, zise kontele, să lă șrmăș.

Franz mi kontele anșkară mi e pe acea potekă, kare, dăn'o sătă de pașă, îi kondăse printr'o klină anlekătă în fândăsi șneș vă miçi.

Îndată se vıză doș oamenă ștăndă de vorbă în șmbră.

— Să mă înaintăș? întrebă Franz pe kontele, să ș'astentăș?

— Să merșemă înainte; Peppino kătă să fi înșciințată pe sentinela despre venirea noastră.

Într'adevără, șnăș din oamenă așeia era Peppino, celă altă era șnă bandită pșș la pșndă.

Franz mi kontele ș'apropiară.

Bandităsi sală.

— Eschelingă, zise Peppino îndrentăndă-se kătre kontele, daka vreș să mă șrmeză, deskiderea katakombeloră ă la doș pașă de aci.

— Prea bine, zise kontele, merșă înainte.

Într'adevără, în dosăsi șnăș mășșinișă mi în mizloksă șnoră ștănce se vedea o deskidere prin kare abia pștea trece șnă omă.

Peppino se strekă celă d'intăș printr'aceă gașă;

dar abia fzkx kzdj-va nashj, shi trecegea sspzmnitz inchelx a se lzrdi.

Atsnchj se onri, shi aprinse lorga shi se intoarse sz vazz daka chei algi ilz xma.

Kontele intrase chelz d'intiiz intr'snz felz de gazgz, shi Franz venia dne d'nsxlz.

Terimslz se infsnda printr'o klinz xmoarg shi se lzrdia kz kzlz inainta chineva mai mxltz; dar kz toate aces-tea Franz shi kontele era inkz nevoiuj a imbla kirboviuj shi le arz fi venitlz kz grez sz treack xnzlz alztre kz chelz altz.

Maı fzkxgz inkz osstz chinchj-zechj de nashj astz-felz, apoi fgz onrijj de strigarea: — *Chine e akolo?*

Intr'achela-shi timnz vbxgz in mizlokxlz intxnerikslz lxmına torcej lorz lchindz ne deava xnej karabine.

— *Amikz!* zise Peppino. Shi inaintz singsgz shi zise kzte-va vorbe inchelz aces-tei de alz doilea sentinele, kare, ka shi cea d'intiiz, salstz fzkindz semnz visitorilorz nontxrnj kz shi nstea xma kalea.

Dne sentinelnz era o skarz kz vr'o doz-zechj de trente.

Franz shi kontele se deterz josz ne acele doz-zechj de trente, shi se aflarz intr'snz felz de respntiz mortxarg.

Chinchj drxmzri se infzujicarg inaintea lorz ka chinchj raze ale xnej stele, shi pereujj zidzrilorz, szpacj de nisce fride sspzpxse avindz forma koschigzrilorz, arzta kz intraserz akxm in katakombe.

Intr'xna din kavitzujile aces-tea, a kxrga intindere era kz nenstingz sz se kxnoaskz zixa, se vedea kzte-va res-fzrdicari de lxminz.

Kontele pxse mxna ne xmerslz lxj Franz.

— Vrei să vezi ună câmpă de bandiți la repassă?
i zise elă.

— Negreșită, respunse Franz.

— Ei bine! vino kă mine... Peppino, stințe torța.
Peppino askăltă, și Franz impresă kă kontele re-
maseră în cea mai afândă întănechime.

De kăltă, la chină-zechi de năși anroane mai 'nainte de a
mai jăka în lăngăltă zidăriloră kăte-va lăchiri romatice kari
se făkără și mai vărste de kăndă stinse Peppino torța.

Înaintără pe tăkăte, kontele kăltăssindă pe Franz nar'
k'ară fi avăltă elă năsterea de a vedea în întănerikă.

Pe ling' ațeasta, însă-șii Franz înțenea să și vără
mai lesne drămlă kă kăltă s'anronia de ațeste reflekte ce fi
kăltăssia.

Trei arkade, din kari cea de la mizlokă era ka o
poartă, le înfățășa trețerea.

Ațeste arkade ce deskidea, pe de o parte, în korido-
răltă unde se afla kontele kă Franz, și, pe de alta, într'o
kameră mare patrăț înkonjărată neste totă de firide aseme-
ne kă ațelea de kari vorbirămlă.

În mizlokăltă ațestei kamere se înfățășa patră petre
kari era o dinioară altară, prekăm arăta krățea ce inkă se
afă d'asăra loră.

O singără lampă, nășă pe ună kană de koloană, lă-
mina kă o lămină palidă și tremărătoare strania șchenă ka-
re se înfățășa înaintea okiloră țeloră doi visitori askășș
în șmbră.

Ună omă ședea, kă kotsăltă rezimată pe ațea koloană,
și țitia, kă snatele întorsă kătre arkadele prin kari se țita
ței de kărindă sosiți.

Ațesta era kanăltă bandei, Luigi Vampa.

De jără împrejărăltă lă, vr'o doză-zechi de bandiți

sta grămădiți dăne capricioși lorș, kălkauți în mantalele lorș saș rezimați de zăș felș de bankș de neatș kare domnia înprejșrăș achestă kolșmbariș.

Fiș-kare ūi avea karabina lingș măș.

În fșndș, o sentinelș tșkștș, abia vșzștș, ūi asemene znei șmbre, se preimbla de kolo nîș kolo pe din aintea zăș felș de deskidere kare se kșnosșea pșșinș pș-măi nentș-kș întșnerikăș era măi desș în partea lokăș.

Kșndș kreșș kontele kș Franz se bșkșrșse indes-tăș de așeastș vedere nitoreaskș, ūi pșșe deșităș ne bșze ka șș i rekomande tșșerea, ūi, șșindș șele trei tșente șe kondșșea dela koridorș la kolșmbariș, întrș în kamerș prin arkada dela mizlokș ūi înaintș kștre Vampa, kare era așa de așndatș în șitirea șa, înkștș n'ășzi șgomotășș pașilorș șei.

— Cine è akolo? strigș sentinela măi pșșinș pșeokșpatș, ūi kare vșzș la lșmina lampei zăș felș de șmbreș șe se mșria la șpatele kanitanășș șei.

L'ășestș strigștș, Vampa se șkăștș iște, tșșgîndș kș așeia-și ișșealș zăș nistolș de la bșșlș șei.

Întș'o klinș, toșș bandișii fșrșș ne nișioare, ūi dozș-zeciș șeve de karabinș se îndrentarș așșna kontelș.

— Eș bine! zise așesta kș linisșe, mi fșrșș ka șș i se mișșe zăș singșrșș mășkiș din obrazș; eș bine! șkșm-nășș meș Vampa, mi se pare kș fași mare keltșialș ka șș pșiimesși zăș amikș!

— Armele josș! strigș atșșniș kanitanășș fșkîndș zăș semșș imperativș k'o măș, pe kșndș skotea kș șea altș pșșria șa respektșosș.

Pe șrmș, întorkîndș-se kștre singșlarășș pșșonașș kare domina toatș șșena așeastș:

— Eartș, domșșle konte, i zise elș, dar așa de

nyinǎ m'astentam la onoarea visitei dǎmitale, inkǎtǎ nǎ te rekǎnoskǎsem.

— Se vede kǎ ai o memorie skǎrtǎ despre or ce lǎkrǎ, Vampa, zise kontele, mi nǎ nymai kǎ xigi fisionomia oamenilorǎ, dar inkǎ mi invoielele ce le ai fǎkǎtǎ kǎ dinuǎi.

— Iii ce invoiele am zitatǎ, domnyle konte? Intrebǎ banditulǎ ka nyǎ omǎ kare, dak'a fǎkǎtǎ vr'o grewealǎ, arǎ dori din sǎfletǎ a o indrenta.

— Ny ne amǎ invoitǎ, zise kontele, kǎ nǎ nymai persoana mea, ci mi a amiculorǎ mei, sǎ yǎ fiǎ sakrǎ?

— In ce am kǎlkatǎ traktatulǎ, Eschellingǎ?

— Ai rǎnitǎ, astǎ searǎ, mi ai transportatǎ aci pe vice-kontele Albertǎ de Morcerf; ei bine! xrmǎ kontele k'nyǎ tonǎ kare fǎkǎ ne Franz a se infiora, adestǎ jǎne ǎ nyǎlǎ dintre amicii mei, adestǎ jǎne lokxesyce intr'aceia—mi kasǎ kǎ mine, adestǎ jǎne a fǎkǎtǎ Corso ontǎ zile in kaleaska mea, mi kǎ toate adestea, lǎ ai adxǎ aci, mi, adaxse kontele skogindǎ skrisoarea din posnarǎ, ai cheryǎ o reskǎmpǎrare pentrx dǎnyǎlǎ ka kǎm arǎ fi fostǎ yine syie ce omǎ.

— De ce nǎ mi ayǎ snyǎǎ voi adesta? zise kapitanulǎ intorkindǎ-se kǎtre oamenii sei, kari se traserǎ toyǎ inderǎtǎ inainte kǎrtǎxrei sale; pentrx ce m' ayǎ fǎkǎtǎ sǎ mi kalkǎ kǎvintǎlǎ kǎtre nyǎ omǎ ka D. kontele? Pe snynele Cristului! dak'ayǎ fi krezǎtǎ kǎ nyǎlǎ din voi a syistǎ kǎ adestǎ jǎne era amikǎlǎ Eschellingei Sale, i ayǎ sdrobi kapǎlǎ kǎ mǎna mea!

— Ei bine! zise kontele intorkindǎ-se kǎtre Franz, yǎ am snyǎǎ kǎ s'a fǎkǎtǎ o grewalǎ in privitya sa.

— Ny estǎ singxǎrǎ? Intrebǎ Vampa kǎ neastǎmpǎrǎ.

— Sxnt kǎ persoana kǎria era adresatǎ astǎ skrisoare, mi kǎria am vryǎ sǎ probezǎ kǎ Luigi Vampa ǎ nyǎ omǎ kare mi yine kǎvintǎlǎ. Vino, Eschellingǎ, zise elǎ

Isi Franz, eată Luigi Vampa, kare ȳi va sune insă-mi kă i pare foarte reș de greshala ȳe a făktă.

Franz s'angoniă, kanitanălă făkă kăȳi-va pașă înainte își Franz.

— Bine ai venită între noi, Eschelinge, i zise elă; ai azită ȳeia ȳe a zisă kontele mi ȳeia ȳe i am respunsă; voiă adăȳi kă n'ami fi voită niȳi o dată, ka nentă ȳele pată mi de niastri la kari am otărită reskămpăgarea amikălăi dămitale, să se fi întimnată ună asemenea lăkră.

— Dar, zise Franz zătăndă-se imprejări kă neas-timpăre, unde è prisionierălă? nă lă văză.

— Kreză kă nă i s'a întimnată nimikă? întrebă kontele inkăntăndă-mi surăȳeana.

— Prisionierălă è akolo, zise Vampa arătăndă kă măna în făndătăra ne d'înainte kăria se ureimbla sentinela, mi mă dăkă să i sună insă-mi kă è liberă.

Kanitanălă înainte kătre lokălă arătată de dănsălă, mi kare era ună felă de inkisăare nentă Albertă, mi Franz ilă zămă din preșă kă kontele.

— ȳe face prisionierălă? întrebă Vampa ne sentinela.

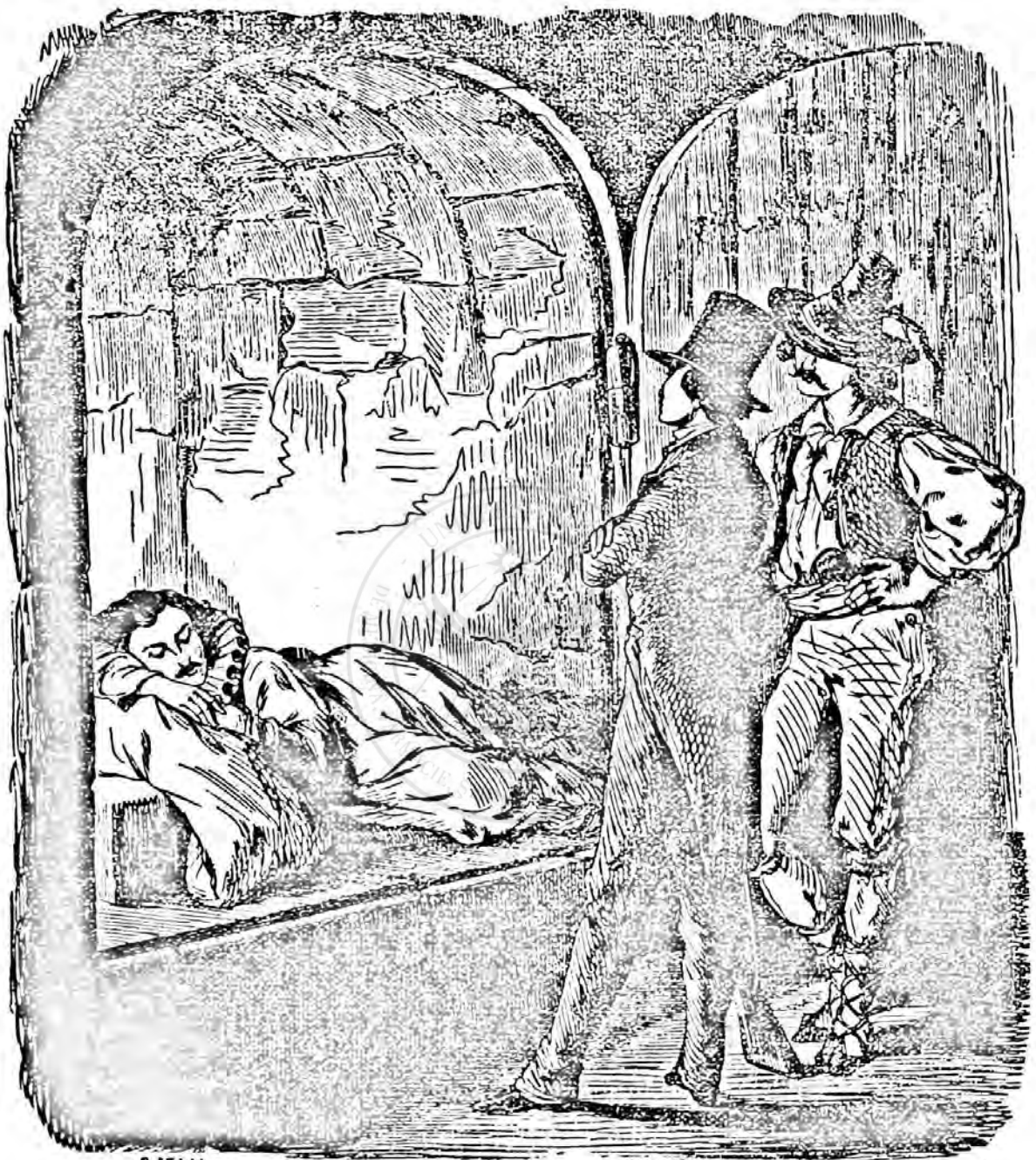
— Pre leȳea mea, kanitane, respănse aȳesta, nă ȳiă; de mai măltă d'o oră nă lă am azită miskăndă.

— Veniȳi, Eschelinge! zise Vampa.

— Kontele mi Franz zămară meante ontă trette, totă zămăndă dăne kanitanălă, kare trase o verigă mi îmninse o zășă.

Atăȳi, la lămina ună lampe asemenea kă aȳeia kare lămina kolămbarălă, nătăre vedea ne Albertă, înfășărată într'o manta ȳe i o îmnărmăstase unălă din bandiȳi, kălkată într'ună kolȳă, mi dormăndă somnălă ȳelă mai profăndă.

— Eată! zise kontele sărizăndă kă aȳelă sărisă kare era

Nu é reu pentr unu omu quare era sã fã impușcatu mãine la șapte ore.

numai alți lui, nu e reș pentru omă care era să fie împușcată înainte la șeante ore.

Vampa se zita la Albertu adormită kă oare-kare mirare.

Se vedea kă nu era nesimțitoră l'această probă de kșrațuș.

— Ai dreptate, domnule konte, zise elă, această omă kată să fie șnălă dintre amicii dămitale.

Pe șmă, s'angriă de Albertu și lă atinse pe șmeră zikindăi:

— Eschelinuș! vreți să te skoli?

Albertu întinse brațușă; își frecă pleoapele și des-kise oki.

— Ax! ax! zise elă, dămneata estă, kapitane! ce dămnezeș, trebăia să mă mai lașă să dormă; visam șnă visă foarte frămosă: visam kă danșam șnă galonă la Torgonia kă kontesa de G...

Își skoase orloșușă, pe care îlă păstrăse ka să jădăce șingăre desure tîmpușă ce era să treacă.

— O oră și jămătate dăne mezălă nouă! zise elă; dar la ce drakă mă destentați l'această oră?

— Ka să ți șnăiș kă estă liberă, Eschelinuș.

— Șkămpușă meă, respăuse Albertu kă o perfektă libertate de șpirită, ăine minte pe viitoră astă masimă a lui Napoleon celă Mare: „Desteantă număi pentru șvelele cele șrite!“ Daka mă lăsa să dormă, eram să mă termi-nă galonă, și eram să ți fiă rekșnoskătoră toată viața mea... ăi aș plătită dară rekșmușăgarea mea?

— Nu, Eschelinuș.

— Ei bine! atăncă, kăm șunt liberă?

— Oare-ăine kăria nu notă refăsa nimikă a venită să te reklame.

— Pin' aci?

— Pin'aci.

— Ax! zeș! acestă oare-cine è prea amabilă.

Albertū se zită împrejură mi vâz pe Franz.

— Ce felă! zise elă, dămneata estă, skăpnăle meă Franz, kare merăi așă departe kă devotamentăle?

— Nă sânt eă, respănse Franz, ăi vecinăle nostră, D. kontele de Monte-Cristo.

— Ax! domnăle konte, zise kă voiouă Albertū dregîndă-șă kravata șă mănăkășele, estă zăă omă într'adevără prețiosă, șă speră kă mă veă privi totă d'ășă ka îndatorată, măă întăă pentru trășăgă, pe șămă pentru astă fantă.

Șă șă întinse măna kătre konte, kare se înșoră în mîntăle kăndăida pe așă, dar kare i o dete kă toate așăstea.

Bandităle privia toată șăena așăasta k'ășă aeră în-kremenită.

Era învederată obiășăită a șă vedea prisionieră tremăndă înaintă, șă eată kă era zăăle a kășăia natăgă veselă nă șăferise ničă o skimbare.

Kăă pentru Franz, era înkăntată văzîndă pe Albertū kă ară fi șășăinșă, kiară în faăă zăă bandită, onoarea națională.

— Skăpnăle meă Albertū, i zise elă, daka vreă șă te grăbesăă, vomă avea înkă timpă a ne dăce șă terminăă noantea la Torlonia; îăă veă șăma galonăle, făr'a avea vre zăă nekasă pe domnăle Luigi, kare, în toată împrejurărea așăastă, s'a părtată, într'adevără, ka zăă omă galantă.

— Ax! într'adevără, zise elă, aă drentate, șă vomă pătea fi akolo la doză ore. Domnăle Luigi, șămă Albertū măă è vre o formalitate de împlinită ka șă ne lăămă voia de la Eschelingă Voastră?

— Niçi zna, domnșle, respnșse banditșlș, mi estı liberș ka aerșlș.

— Daka   așa, viauș bșnș mi voioaș! Venișı, domnilorș, venișı!

Și Albertu, șrmatș de Franz mi de kontele, deschınse skara mi trekș prin sala  ea mare patratș; toșı bandișı era ın nișioare mi kș pșlșriele ın mșnș.

— Peppino, zise kanitanșlș, dș-mı torșa.

— Eı bine!  e vreı  ș façı? ıntrebș kontele.

— Voiș șș vș petrekș, zise kanitanșlș; asta    ea maı mikș onoare  e notș face Eschelingeı Voastre.

Și, lșndș torșa aurinș din mșnele pșstorșlșı, merse ınaintea oasnilorș seı, nș ka șnș feciorș kare ımnlines e o fantș de servilitate, dar ka șnș reșe kare precede nișe ambasadorı.

Kșndș ajșnse la poartș, se ınklinș.

— Și akșm, domnșle konte, zise elș, ıuı renoeskș șnșsele mele, mi șperș kș nș veı avea niçı șnș resimimentș pentrș  eia  e s'a ıntimulatș?

— Nș, skșmnșlș meș Vampa, zise kontele, kștre a- easta, ıuı reskșmperi reș irice k'o manierș așa de galantș, ın kșș maı kș i vine kșiva șș ıı mșlșșmeaskș pentrș kș le aı fșkșș.

— Domnilorș! zise kanitanșlș ıntorkındș-se kștre  ei jșnı, poate kș pronșnerea nș vi se va pșrea foarte atrșștoare; dar, de veı aveա vre o datș doringa a mı face o a doza visitș, or ne șnde voiș fi, veı fi bine priimıı.

Franz mi Albertu salștarș.

Kontele emı  elș d'ıntiș, Albertu dșne dınșlș, Franz gemșnea  elș din șrmș.

— Eschelinga Voastrș are șș mı  earș  eva? zise Vampa șrșzındș.

— Da, o mърtърiseskъ, respнnse Franz; ашї fi kърї-
osъ sъ sчїѣ че skriere era асeia ne kare o чїtiaї kъ atъta
lъare аminte kъndъ амъ sositъ.

Cōmentariеle lui Cesar, zise banditъlъ,   karteа meade nrealeцere.

— Eї bine! nъ viї?  ntrebъ Albertъ?

— Viъ akъm, respнnse Franz; eatъ-mъ.

Шї ешї  mpreнъ kъ чеї алцї ne gаzгъ.

Еъkъгъ kъцї-va nашї în kъmpнъ.

— Ах! еrtагї-mъ! zise Albertъ  ntork ndъ-se  nde-
гъtъ;  mї daї voia, kapitane?

Шї шї аnрїnse цїgara la torца lъї Vаmpа.

— Akъm, domnъle konte, zise elъ, чеa maї mare
nрїnъ daka se poate; цїѣ nrea mълtъ sъ mъ dъkъ a mї ter-
mina noanteа la dъchele Bracciano.

Aflагъ еаръ tгъsгa znde o lъsaserъ; kontele zise o
singъгъ vorbъ араbъ lъї Alї, шї kaїї plekarъ în fъga mare.

Era tokmaї doзъ ore la orloцїsїlъ lъї Albertъ kъndъ
amїndoї amїcїї reintrarъ în sala de danсatъ.

 ntoarcerea lorъ fъ o minsne; dar, kъm intrагъ  m-
preнъ, toate neastїmpъrele че шї le fъkъse чїneva despre
Albertъ  nchetагъ ne klinъ.

— Doamnъ, zise vїche-kontele de Morcerf  naintъndъ
kъtre kontesa, а seаръ аї avъtъ bъnъtate а mї promise zнъ
galonъ, viъ kam tгъziѣ а mї reklama astъ nromitere gpaцї-
oasъ; dar eatъ amїkъlъ meѣ, ne kare  lъ kъnosчї kъtъ de
їzbitorъ алъ аdevъгъlъї este, шї kare te va  nkredїnцa kъ nъ
  greșeala mea.

Шї  їndъ-kъ în mїnъtъlъ асesta mъsїka da semnalъlъ
valsъlъї, Albertъ  шї netrekъ braцъlъ  mpreјгъгъlъ talїeї kon-
teseї шї despъгъ kъ dїnsa în vїrteјsїlъ danцъtorilorъ.

 n timpъlъ асesta, Franz kъцeta la singъlara înfiorare

Albertu își petrecu braçulă împrejurul taliei contesei și despăru în virtutulă danțătoriloră.

kare treks nrin totș kornalș kontelș de Monte-Cristo in mi-
nștșlș kındș fșese oare-kșm nevoitș a da mșna lș Alberũ.

CAPITULU XXXVIII.

Intilnirea.

A doza zi, skșlșndș-se, intlia vorbș a lș Albertũ fș
de a pronșne lș Franz a se dșce sș dea o visitș kontelșlș;
i maĩ mșlșxmise in ajșnș, dar inșeleșea kș znș serviciș ka
așela ne kare i lș fșkșse merita dozș mșlșxmite.

Franz, ne kare o atrașere mestekatș kș șnaimș
flș iminșea kștre kontele de Monte-Cristo, nș vrș sș lș
lase a se dșce singșrș l'așestș omș mi flș inșoșlș; amĩdoĩ
fșrș inșrodșmĩ in salonș; șinșĩ minște in șrmș, veni mi
kontele.

— Domșle konte, i zise Albertũ dșkındș-se șnre
dĩnsșlș, dș-mĩ voia sș șĩ renetș mi astșzĩ șeia șe șĩ am
zisș reș a șearș, adikș kș nș voiș șita nișĩ o datș in șe felș
de imșreșrare mi aĩ venitș inșr'ajștorș, mi kș mi voiș a-
dșce a minte totș d'așna kș șĩ șșnt datorș viaga saș șeva
așemenea.

— Skșmșnșlș meș veșinș, respnșse kontele rĩzĩndș,
șnea șĩ mșresșĩ inđatoririle kștre mine. Mĩ estĩ datorș o
mikș ekonomĩ de vr'o dozș-zeyĩ miĩ franșĩ din bșdjetslș
dșmitale de kșlștorĩ șĩ nimikș maĩ mșlș, bine vezi kș
asta nș meritș a maĩ vorbi șineva. Șĩ dșmșneata, adășse

elș, priimesce complimentele mele, ai avuț ș nș sșndre gece minșnatș și o nepșzare adorabilș.

— Ce eram sș fakș, konte! zise Albertũ; mĩ am nșșș in minte kș am avuț o ceartș kș cineva și kș a șrmatș ș nș dșelș dșn'aceasta, și am vřtș sș fakș pe acei bandișĩ sș inșeleagř ș nș lșkrș: kș in toate ġerele din lșme se batș oamenĩ, dar kș nșmaĩ Francesiĩ se batș rĩzindș. Kș toate așestea, fiindș—kș indatorirea mea kștre dșmneata nș   mai nșșinș mare, voiș sș te intrebș daka, prin mine, prin amișiĩ mei și prin kșnosșinșele mele, n'auĩ nștea sș ġĩ fiș bșnș pentru ceva. Tatșlș meș, kontele de Morcef, kare   de orișinș spaniolș, are o posișișne inaltș in Francia și in Spania; viș a mș infșșișna și eș, și toșĩ oamenĩ kari mș izbeskș, ka sș dısnși de noi.

— Eĩ bine! zise kontele, ġĩ mșrtșriseskș, domșle de Morcerf kș astentam pronșnerea dșmitale și kș o priimeskș kș toatș inima. Kiarș de mșltș aveam a minte sș ġĩ cherș ș nș mare servișiș.

— Kare?

— N'am fostș nișĩ o datș la Parisũ; nș kșnoskș Parisul...

— Adevratș! strigș Albertũ, ai nștștș trși nın'akșm řr'a vedea Parisul,   de nekreztș!

— Kș toate așestea,   așa! dar simșș, ka dșmneata, kș o lșngř nesșiınș despre kapitala lșmiĩ intelișinte   ș nș lșkrș kș nepșinșș. Nș este nșmaĩ atșlș: poate kiarș auĩ fi řkștș de mșltș astș kșltoriș neanșratș, dak'auĩ fi kșnoskștș pe cineva kare sș mș fi nștștș introdșce ințr'așea lșme șnde n'aveam nișĩ o relașișne.

— Ox! ș nș omș ka dșmneata! strigș Albertũ.

— Estĩ prea bșnș; dar fiindș—kș nș kșnoskș sș am altș meritș de kștș a nștea sș fakș kșnșrınșș ka

— Que vrei, conte! mî am pusû în minte què am avutû o cèrtă cu
quineva și què a urmatû unû duelû.

milionarș kș D. Aguado kș D. Rothschild, Ńi kș nș mș dșkș la Parisũ ka sș mș jokș kș baniĩ, astș mikș ĩmprejsrare m'a onritș. Akșm pronșnerea dșmitale mș otșrasșe. Sș vedemș, ĩmĩ promiũĩ, skșmnșlș meș domnșle de Morcerf (kontele ĩnsoũĩ așeste vorbe k'șnș sșrĩsș singșlarș) ĩmĩpromiũĩ, kșndș mș voiș dșșe ĩn Francia, a mĩ deskide șșele oamenilorș așelora șnde voiș fi așa de streinș ka șnș Huron saș ka șnș Cochinchinesũ?

— Ox! kștș nentș asta, domnșle konte, de minșne Ńi kș toatș ĩnima! respșnșe Albertũ; kș atștș maĩ bșkșrosș (skșmnșlș meș Franz, nș Ńĩ bate mșltș jokș de mine) kș sșnt kișmatș la Parisũ prĩntr'o skșrisoare șe am priimit'o kiarș azĩ dimineamș, Ńi ĩn kare ẽ vorba nentș mine de o alianșș kș o kasș foarte nșkștș Ńi kare are șele maĩbșne relaișni ĩn lșmea parisiãnș.

— Aliãnșș de kșșștorĩș? zise Franz rĩzĩndș.

— Ox! Dșmnșezelș meș, da! Astș-felș, kșndș veĩ re-veni la Parisũ, mș veĩ așla omș kș kasa mea Ńi poate kiarș Ńi tatș de familiș. Asta mĩ șșdea prea bine, mie, kare am șnș natșralș așa gravș, nș ẽ așa! Or Ńi kșm ĩnșș, konte, Ńĩ o renetș, eș Ńi kș aĩ meĩ sșntemș aĩ dșmitale kș trșnș Ńi sșfletș.

— Priimeskș, zise kontele, kșũĩ ĩũĩ jșrș kș nșmaĩ astș okasișne mĩ ĩnșia șșre a realiza nișșe proiekte ne kari le rșmegș de mșltș timnș.

Franz nș se ĩndoi niũĩ șnș minștș kș așeste proiekte era așelea dșșre kari skșpnase o vorbș kontelșĩ ĩn pesșerea din Monte-Cristo, Ńi se șĩtș la kontele, ne kșndș zĩșea așeste vorbe, șșre a șerka sș deskoperș ne fisionomia sa o lșminș dĩntr'așeste proiekte șe lș kondșșea la Parisũ: dar era foarte greș a nștrșnde ĩn sșfletșlș așestșĩ omș, maĩ virtosș kșndș ĩlș vșlșia k'șnș sșrĩsș.

— Dar sã vedemã, konte, ãrmã Albertũ, inkãntatã e a pãtea prodãce ãnã omã ka Monte-Cristo, sã nã fã vre ãnã proiectã în vintã, prekãm face cineva omiã în kãlãtorã mi kari, zidite pe nisinã, le iea cea d'întãiã sãflare a vintãlãi.

— Nã, pe onoare, zise kontele; voiã sã mã dãkã la Parisũ, katã sã mã dãkã.

— Și kãndã?

— Dar kãndã te vei dãce mi dãmneata?

— Eã, zise Albertũ, ox! Dãmnezealã meã! în çinçi-spre-zече zile saã în trei sentãmãne celã mãltã; timpãlã kare mi va trebãi spre a mã întoarce.

— Eï bine! zise kontele, çiã daã trei lãni; vezã ce largã mãsarã çiã daã.

— Și în trei lãni, strigã Albertũ kã bãkãriã, vei veni sã baçi la ãma mea?

— Vrei o întãlnire, zi kã zi, orã kã orã? zise kontele; te însçiingezã kã am o esaktitate minsnatã.

— Zi kã zi, orã kã orã, zise Albertũ; imã vine prea bine la sokotealã.

— Eï bine! fã. Întinse mãna sa kãtre ãnã kalendarã atãrnatã lingã oglindã. — Astãzi avemã, zise elã, 21 fevrãrã (imã skoase orloçilã) sãntã zече mi jãmãtate de dimineaçã. Vrei sã m'astençi la 21 maiã fiitorã, la zече ore mi jãmãtate de dimineaçã?

— Minsnatã! zise Albertũ, dejãnlã va fi gata.

— Õnde mezi?

— Strada Helder, no. 27.

— Esti singãrã, nã çiã adãkã vre o sãçãrare?

— Lokãeskã în otelãlã pãrinteskã, dar într'ãnã pavilionã din fãndãlã kãrçiã, kã totãlã dençãtatã..

— Bine.

Kontele mi lã tabletele mi skrise:

avem 21 februară; sântă dece și jumătate de dimineață.

„Strada Helder, No. 27, 21 maiș, la zece ore și jumătate de dimineață.

— Și acum, zise kontele năvălindu-se în posnară tabletele, fii liniștită, minstarăleș orloșăleș dămitale nă va fi mai esaktă de kăță mine.

— Te voiș vedea înainteă plekării mele? întrebă Albertă.

— Nă sčăiș: kăndă pleci?

— Plekă măine la činči ore seara.

— Atănci, igi zikă adio. Am o trebășingă la Neapole, și nă mă voiș întoarce înainte de sămbăță seară săă dăminikă dimineață. Și dămneata, întrebă kontele pe Franz, pleci asemenea, domăle baronă?

— Da.

Pentru Franția?

— Nă, pentru Venezia. Mai gemăiș șăă ană săă doi în Italia.

— Nă ne vomă vedea prin șgmare la Parisă?

— Mi è teamă kă nă voiș avea astă onoare.

— Așa dară, domniloră, kăltorăș bănă, zise kontele celoră doi amăci întinzându-le măna la fî-kare.

Era întia oră kăndă Franz atinșea măna ačestă omă; tresări, kăci astă mănă era îngeață ka de șăă mortă.

— Pentru čea din șgma oară, zise Albertă, s'a otărită pe kăvintăleș meă de onoare, nă è așa? strada Helder, no 27, în 21 maiș, la zece ore și jumătate de dimineață?

— În 21 maiș, la zece ore și jumătate de dimineață, strada Helder, no 27, respănse kontele.

Atănci amăndoă amăci sălătară pe kontele și emăș.

— Dar če ai? zise intrăndă în kasă Albertă lă Franz par'kă estă îngrijită de čeva.

— Da, zise Franz; și o mărțurisesc, kontele è un om singlar, și astz întilnire ce și a dat'o la Parisu m'kam neastîmpuz.

— Astz întilnire... te neastîmpuz! Așa darz vei fi nebun, skamplă meș Franz? strigă Albertu.

— Ce s'z și suniș? zise Franz; nebun nenebun așa mi pare.

— Askultz, respunse Albertu, și mi pare foarte bine că a venitș imrejzarea s'z și o suniș; dar mi ai puză totș d'asna reche că kontele, kare, din parte-mi, mi s'a puză totș d'asna un om căm se kade în privinga noastră. Ai ceva partikularș inkontra lăi?

— Poate.

— Lă ai mai vuzăș pe unde-va nîn a nă lă întilni aci?

— Da.

— Și unde?

— Îmi dai kăvintăș că nă vei skoate vorbă daka și voiș sunne?

— Își daș.

— Pe onoare?

— Pe onoare.

— Bine. Askultz daka è așa.

Și atz și Fraz sunse lă Albertu dăcherea sa la insula de Monte-Cristo, căm s'a întilniș akolo k'unș ekinașiș de kontrabandieri, și, în mizlokăș achestă ekinașiș, că doi bandiși korsikani. Apuză vorba asupra țățlorș imprejzrăilor ș ospitalitășii feerice ce i o detese kontele în pescherea sa de O Muș și sna de Nonuș.

I sunse asemenea china, xăvisăș, statșele, realitatea și visăș, și căm, la destentareu sa, nă mai remase ni-mikș, ka probz și ka adăchere a minte de toate întîmplări-

le acestea, de kztš mikšlš yacht, kare plekase pentrș Porto-Vecchio.

Dșn' ațeia trekș la Roma, la noantea de la Coliseu, la konvorbirea țe o așzise între dînsșlš și Vampa, konvorbire urivitoare la Peppino, în kare kontele și ținșe kvîntșlš de a kșpșta ertarea banditșlș, dșne kșm ținitorii nostri potș jșdeka.

În țeale din șrmș, așșse la întîmplarea din noantea trekștș, la înkșrkștșra în kare se aflase vșzîndș kș i lipsia șease saș șeante șște de piastri ka șș împlineaskș șșma țeștș; în țeaa dșne șrmș, la idea țe avșșese de a se îndrenta la kontele, ideș kare avșșese totș de o datș șnș resltștș așa de nitoreskș kșlš și de mșlșșmitorș.

Albertu askșlta ne Franz kș țeaa maî mare lșare a minte.

— Ei bine! i zise elș kșndș terminș din vorbire, țe lșkrș de miratș vezî în toate aștea? kontele è kșlștorș, kontele are o korabiș a șa, pentrș kș è înavșșitș. Dș-te la Portsmouth saș la Southampton, veî vedea portșrile pline de yachte kari șșntș ale șnorș Angli avșșî țe aș ațeia-șî fantasiș. Șure a șșî șnde șș se opreaskș în kșlștoriele șale, șșre a nș mșnka așeste bșkate tikșloase kari ne îșvenineazș, ne mine de patrș lșnî de zile, ne dșmneata de patrș anî, șșre a nș se kșlka ne așeste blestemate patrșî șnde nș poate dormi țin-va, a nșșș de i a mobilatș o lokșingș la Monte-Cristo. Dșne țe și a mobilatș lokșingș, s'a temștș ka nș kșm-va gșvernșlș toșkanș șș i dea pasportșlș și șș și nearș keltșelile, atșnșî a kșmșratș îșștla și i a lșatș nșmele. Șkșmșlș meș, skotoșesșe în min ea dșmitale și șșșne-șî kșșî oameșî ne kari î kșnosșî ieș nșmele proprietșșilorș țe nș le aș avștș nișî o datș.

— Dar, zise Franz lui Albertu, bandiții korsikani kari se află în ekinașul seș?

— Ei bine! ce lăkră de mirată vezi aci? Suii mai bine de câtă or-kare altă, nu è așa, că bandiții korsikani nu sântă fșri, dar numai uii numai nische kșrași fșgari ne kari vre o *vendetta* 'i a esilată din orășul săș din satul lorș; îi poate vedea prin șrmare čineva fșr' a se kompromite; câtă nentă mine, iui deklară că, de mă voiș dăce vre o dată în Corsica, pîn'a nu mă infășișa la gșvernă săș la prefektă, mă voiș infășișa la bandiții lui Colomba, daka kșm-va va nșlea čineva nșne măna ne dînșii; imi pară nische oameni minșnași.

— Dar Vampa uii kș čeata sa, respnșse Franz; a-čeia sântă bandiții kari onreskă ka sș fșre, nu poși zice că nu è așa, mi se pare; ce zici desne inflșingă kontelăi așupra șnorș asemene oameni?

— Voiș zice, skșmșul meș, fiindă-că, dșne kșm è de krezștă, sșnt datorș viaga ačestei inflșinge, că nu potă sș o kritikă eș prea de anșoane. Așa darș, în lokș de a i face ka dșmneata o krimă kapitală, priimesče mai bine sș lă skșșă, daka nu nentă că mi a skșpată viaga, čeia ce poate è prea mșltă, dar čelă nșșină nentă că m' a skștită de pată mii livre din moneda noastră, sșmă kș kare nu m' ară fi știmată de sigșră în Francia; čeia ce probează, adasse Albertu rizișdă, că nimini nu è profetă în țara sa.

— Ei bine! eată tokmaș așa. Din kare țară è kontele? ce limbă vorbesče? ce mizloače de trăită are elș? de unde i vine nemțșșinita sa avere? kare a fostă ačea parte d'intiș a vieșei sale misterioase uii nekșnoskate kare a respnșdită ne čea d' a doza ačelă intșnerikă uii ačea misantroniz? Eată čeia ce amș vrea sș kșnoskă, în lokșlă dșmitale.

— Skɔmpɔlɔ̃ meř Franz, respɔnse Albertũ, kɔndř aĩ vɔzɔtř, priimindř skrisoarea mea, kɔ aveam trebɔingɔ de infɔingɔ kontelsĩ, tɔ aĩ dɔsř mi i aĩ zisř: Albertũ de Morcerf, amikɔlř meř, se aflɔ intr'ɔnř perikɔlř, ajɔtɔ-mɔ sɔ lř skɔpɔmř dintr'acestř perikɔlř, nɔ ɛ aɔa?

— Da.

— Aɔɔɔɔĩ, intrebɔtɔ-te-a elř oare, ɔine este acestř Albertũ de Morcerf? de ɔnde i ɔine nɔmele? de ɔnde i ɔine avereɔ? ɔe mizloaɔe de trɔitř are elř? din kare ɔarɔ ɛ? ɔnde s'a nɔskɔtř?? intrebɔtɔ-te-a aɔeasta? sɔɔne.

— Nɔ, o mɔrtɔriseskř.

— A venitř, mi nimikř mai mɔltř. M'a skosř din mɔzinele D-lɔĩ Vampa, ɔnde, kɔ toate arɔtɔrile mele pline de nepɔsare, dɔne kɔm zĩɔĩ dɔmneata, fɔɔeam o fi-gɔrɔ prea ɔritɔ, o mɔrtɔriseskř! Eĩ bine! skɔmpɔlɔ̃ meř, kɔndř, in skimbɔlř ɔneĩ asemenea binefɔɔerĩ, imĩ ɔere sɔ fakř nentrɔ dĩnsɔlř ɔeia ɔe se fɔɔe in toate zilele nentrɔ ɔelř d'ĩntĩř nɔinɔine rɔsř sař italianř kare treɔe prin Parisũ, adikɔ de a lř nɔesinta in lɔme, vreĩ ka sɔ i refɔsř aɔeasta! Lasɔ in kolo, Franz, estĩ nebɔnř.

Katɔ sɔ sɔɔnemř kɔ, inkontra obiɔeĩsĩ, toate kɔ-vintele ɔele bɔne era astɔ datɔ in partea lɔĩ Albertũ.

— In ɔea dɔne ɔrɔmɔ, respɔnse Franz k'ɔnř sɔsɔinř, fɔ kɔm ĩɔĩ va nɔɔea, skɔmpɔlɔ̃ meř ɔice-konte; kɔɔĩ toate kɔte le aĩ vorbitř sɔnř foarte sɔeɔioase, o mɔrtɔriseskř; dar nɔ ɛ mai nɔɔinř adevɔratř kɔ kontele de Monte-Cristo ɛ ɔnř omř straniř.

— Kontele de Monte-Cristo ɛ ɔnř filantrɔnř. Nɔɔĩ sɔsř kɔ ɔe skɔnř ɔine la Parisũ. Eĩ bine! ɔine ka sɔ kon-kɔre la nɔɔɔrile Monthyon: mi, daka i va trebzi nɔmai vɔ-tɔlř meř nentrɔ ka sɔ le kapete, mi infɔingɔ aɔelɔĩ domnř aɔa de ɔritř kare le fɔɔe a se kɔpɔta, eĩ bine! i voiř da

voiașă meș și i voiașă garanta ayeastă inflăindă. Astă-felș dară, skămpășă meș Franz, să nă mai vorbimă desnră ayeasta, aideuș să ne pănemă la masă, și să făcemă apoi o visită din zrmă la San-Petru.

Se făkă dăne kăm zicea Albertū, și, a doza-zi, la činčī ore dăne őrinžă, amīndoș jăniș se părgăsiră, Albertū de Morcerf pentră ka să se întoarkă la Parisū, Franz d'Epīnay pentră ka să se dăkă să petreakă vre o činčī-snrē-zecē zile la Venezia.

Dar, înainte d'a se săi in trăsărgă, Albertū de Morcerf mai dete și briațăși dela otelă, atăță de măltă i era teamă ka nă kăm-va komeseanșă seș să lipseaskă la întilnire, o kartă pentră kontele de Monte-Cristo, ne kare era skrișă kă kondeiș de plămbă săb vorbele ayeasta: „Vičē-konte Albertū de Morcerf, “ și zrmătoarele rīndări:

21 maiș, la zece orc și jsmălate de dimineayă.

27, strada Helder.

CAPITULŪ XXIX.

COMESERII.

Înr'ayeă kasă din strada Helder, znde Albertū de Morcerf detese întilnire la Roma kontelșī de Monte-Cristo, se făcea, in dimineayă dela 21 maiș, pegrățire pentră pūimirea jănelșī.

Albertū de Morcerf loksia într'ună navilionă ce se afla în zngiăleă znei kăruī marī și în fața znei alte zidiri kare era destinată pentru komăni*.

Nămaī doxă ferestre del' achestă navilionă da ne stradă, cele alte privia, trei în kărte, și alte doxă în grădină.

Între kărte și grădină se înălța lokșința cea fașionabilă și înkăpșoare a kontelăi și kontesei de Morcerf, lokșința făkștă dăne găștăleă celă șrită ală arhitekșrei imperiale.

Pe toată lărgimea proprietății se întindea ună zidă kare da în stradă, avîndă asșnăș, din distanță în distanță, vase de flori, și era țiată la mizlokă de o mare grilă kă lănci dășrite, kare forma intrășile de pomșă; o portilă, măi liniță de lojea portarășlei, era pentru trecerea oameniloră kăruī saă a stăpîniloră kăndă intra saă eșia pe josă.

Dău' aleșerea navilonășlei în kare loksia Albertū, se nștea kănoașce prevederea cea delikată a znei măme kare, nevrîndă șă se despară de fișlă ei, înșelesese kă toate așteea kă ună jșne de seama viče-kontelăi avea nevoiă de întreaga sa libertate.

Se măi kănoașce asemenea, de altă parte, kată șă o șnănemă, egoișmlă celă înșelegștoră ală jșnelăi kășșia i nășea aștă viață liberă și trântavă, kare è viața fiiloră de familiă, și ne kare i o dășșia kă znei nășeri kolivia sa.

Printr' aște doxă ferestre kari vedea în stradă, Albertū de Morcerf nștea șă priveașkă.

Vederea din afară è atătă de trebșinșioașă jșniloră kari voră totă d'ășna șă vază lșmea trekîndă ne orizontășloră, kiară dak' așestă orizontă ară fi nămaī ală stradei! Apoi, dăne ce privia, dak' așeasă privitye pșrea kă merita o çer-

* Zidirile în kari se află kășșniele, grădșșile, șonșroanele și alte asemenea.

chetare mai mare, Albertū de Morcerf, pŕtea, ka sŕ se okŕpe de cherchetŕrile sale, sŕ easŕ pe o portiuŕ kare respŕndea intr'aceia ce o arŕtarŕmŕ lŕngŕ lojea portarŕslŕ, ŕi kare meritŕ o lsare a minte partikŕlarŕ.

Asta era o portiuŕ kam ŕitatŕ de toatŕ lsmea din zisa kŕndŕ fsese ziditŕ, ŕi pe kare arŕ ŕi kreztŕ'o ŕineva inkisŕ pentŕ totŕ d'arna, atŕŕ de diskretŕ ŕi plinŕ de plbere se pŕrea, dar a kŕria inkŕietoare ŕi ŕiŕine ŕnse ks ingrijire arŕta o praktikŕ misterioasŕ.

Astŕ portiuŕ askŕnsŕ fŕcea konkŕringŕ celorŕ alte doŕŕ ŕi ŕi bŕtea jokŕ de portarŕslŕ, de a kŕria privigere ŕi iŕidikŕisne skŕpa, deskizŕndŕ-se ka ŕsa cea faimoasŕ a pescherŕ dintr'o *Mŕs ŕi sna de Nonŕi*, ka Sesama inkŕntatŕ a lsŕ Ali-baba, prin mizlokŕslŕ ŕnorŕ kvinte kabalistice saŕ a ŕnorŕ rikŕirŕ, ks kari s'a invoitŕ ŕineva, pronŕnŕiate de glassrile cele mai dŕlŕi saŕ fŕkŕte de deŕitele cele mai sŕbŕirŕ din lsme.

La kapŕtslŕ koridorŕslŕ velŕi intinsŕ ŕi tŕkŕtŕ, ks kare komŕnika astŕ portiuŕ, ŕi kare fŕcea antikamerŕ, se deskidea in dreanta sala de mŕnkare a lsŕ Albertū kare da in kŕrte, ŕi in stŕnga mikŕslŕ seŕ salonŕ kare da in grŕdinŕ.

Tŕŕiŕe ŕi plante tŕitoare se intindea in forma ŕnei apŕŕtorŕ inaintea ferestrelorŕ, askŕnzŕndŕ de kŕrte ŕi de grŕdinŕ, interiorŕslŕ aŕestorŕ doŕŕ inkŕperŕ, kari era singŕre la planŕslŕ de josŕ, ŕi ŕnde pŕtea pŕtrŕnde kŕŕtŕŕrele indiskrete.

La intiŕslŕ planŕ, aste dŕoŕ inkŕperŕ se reneŕia, avŕndŕ ŕi ele o atreia intrare in antikamerŕ.

Aste treŕ inkŕperŕ era ŕnŕ salonŕ, o kamerŕ de kŕlkare ŕi ŕnŕ bŕdŕriŕ.

Salonŕslŕ de josŕ era ŕnŕ felŕ de divanŕ alŕerianŕ fŕkŕtŕ pentŕ ŕmŕtorŕ.

Bădorișlă din planșlă d'intiș respăndea în kamera de kălkatș și komănika kă skarā printr' o ɔɔɔɔ nevzăt.

Se vede kă toate măsărele de fereală se lăaseră.

Dasănr'ăcestăi planș d'intiș era ɔɔɔ lăkrătoriș întinșă, pe kare îlă măriseră derimăndă zidări și pereți, ɔɔ felș de *pandemonium* *pe kare artistălă îlă dispăta înfămăratslăi.

Aci se refăia și se grămădia toate kapăcișele lăi Albertū, kornările de vînătoare, basările, flăștele, o orkestră, kăci Albertū avăseșe ɔɔ minălă, nă găștălă, și fantasia măsiceș; skălășele, naletele **, năștelele ***, kăci dăne fantasia măsiceș ɔmăseră fămările niktăreș; în ɔele din ɔrmă floretele, mănășele de boxă, spădoanele și toate felșrile de batoane, kăci în ɔele din ɔrmă, dăne tradiționile jănilorș de modă ai epocăi în kare amă ajănsă, Albertū de Morcerf kăltiva, kă o stărxință mălă măi mare de kălă măsika și niktăra, ăcște treș arte kări komplektăskă kresăerea leonină, **** adikă skrimă, boxă și bastonălă, și rinimia într'ăcșastă înkăpere destinată tătlorș denrinderilorș kornăslă, pe Grisier, pe Cooks și pe Charles Lecour.

Restălă mobilelorș dintr'ăcșastă înkăpere privilețiată era nișe și nete vekī din timnălă lăi Franciscū I-ăș, și nete pline de porțelane de China, de vase de Iaponia, de faiențe de Lucca de la Robbia și de farfărie de Bernard de Palissy; fotolie antice ɔnde poate mezăseră Enricū IV săș Sully, Ludovicū XIII săș Richelieu, kăci doă din ăcște fotolie, ornate k' ɔnă skădonă skălntată ɔnde strelăcia pe ază-

* Lokălă kare se krede kă este kamitală iadăslă, și ɔnde satana ține adăarea drăcilorș.

** Skăndăgă pe kare niktăriș măi nănă văpșelele. *** Kraionă ɔe se făe din văpșele nisate și amestekate kă apă de gămī.

**** Adikă ɔeia ɔe ține de leș măi de obișeiele lăi. Se zice kă ăcștă înțelesă, sôțietate leonină, adikă o tovăgășă foarte dreantă kăm se vede, în kare, nămăi ɔnălă săș kăci-va dintr'înșăi măi împartă foloășele, iar ɔel alđi re-mănă kă băzele înflăte.

rsiș cele trei flori de krinș ale Franciei kș o koroanș regalș ne d'asșpra, era invederatș lsate din gardmobilele Luvrului, saș celș pșșinș dintr'alș vre xnsi kastelș regalș.

Pe ačeste fotolie kș fșndșrile intșnekoase mi asșre era arșnkate șna neste alta nisče stofe șșndre kș kșlori vii, vșnsite la soarele Persiei saș emite din deșitele femeielorș din Calcutta mi din Candernagor.

Pentșrș țe se afla ačeste stofe akolo, n'arș nștea șnșne țineva.

Ele astenta, desfștșndș okii, o destinare nekșnoskștș intș-mi proprietșșii sale, mi de o kam datș, ilșmina apartamentșlș kș reflektele lorș mștșsoase mi dășrite.

În lokșlș celș mai din fașș se afla șnș piano, fabrikatș de Roller mi Blanchet din lemnș de rosș, piano de talia saloanelorș noastre lilișșșiane, avindș kș toate ačestea o orkestrș în kavitatea sa țea strimț mi șșștoare, mi țe-mindș șșb greștatea kanș-d'operelorș lși Beethoven, lși Weber, lși Mozart, lși Haydn, lși Grētry mi lși Porpora.

Pe șrmș pretștindene, în lșngșlș pereșilorș, d'asșpra șșelșrș, în tavanș, șnade, pșșmale, anșere, bșsdșșane, sekșre, armatșre komplekte dășrite, damaskinate, inkrestate; erbșrie, blokșri de minerale, naseri imulște kș pșrș deskizindș pentr'șnș sborș nemiskștorș arinele lorș roșie ka para fokșlși mi țiokșlș lorș ne karenș lș inkidș niči o datș.

Se înșeleșe kș ačeastș inkșpere era inkșpereea de prealeșere a lși Albertș.

Kș toate ačestea, în zisa intșlșnirii, jșnele nostrș, în jșmștș de gștealș, iși fșkșse kartierslșș țeeneralș în mikșlș salonș din planșlș de josș.

Akolo, pe o masș inkonșșratș la oare-kare depșrtare de șnș divanș latș mi molatikș, toate tabakșrile kșnoșkște, de la tabakșlș celș galbenș alș Petșeburgulș nișș

la tabakslă uelă negră de Sinai, trékîndă prin mariland, porto-ricco și latakîe, strelșuia în oale de faienț kari plakă awa de mătă Olandesilor.

Alțare kă ele, în nisce kasete de lemnă mirositoră, era oriîndsite dăne mărimea și kalitatea loră, uigarele puros, regalia, havana și manilla.

În cea dăne șrmă, într'șnă armariă deskisă, o kolekșione de niue ȕermene, de ȕisbăce kă imamele de kixlibară, și de nargilele kă uinte de așră, kă kotoare de marokină împletite ka nisce șerni, astenta kaprișislă săș simpatia fșmătoriloră.

Albertū insnektase singșră auzerea săș mai bine desordinea simetrikă kare plăce dăne kafca komeseniloră șnăi dejșnă modernă ka sș o priveaskă printre abșrslă ce ese din gșra loră și se șrkă în tavană ka nisce spirale lășni și kaprișioase.

La zece ore făr'șnă patrară, șnă valetă de kameră intră.

Auesta era șnă mikă groom de ȕinȕi-șmre-zece ani vorbindă nșmai limba anglă și resșnzîndă la nșmele John, singșrslă feȕioră ală lăi Morcerf.

Se înceleșe foarte bine kă, în zilele ordinare, bșktarșlă otelșlăi era pe seama lăi, și kă în împreșșrșrile ȕele mari, vîntorșlă kontelșlăi era la ordinele sale.

Astă valetă de kameră, kare se nșmia Germand, și kare se bșkșra de întrega înkredere a jșnelșlă seș stănînd, uinea în mșnă șnă teankă de gazete ne kari le nșse pe o masă, și șnă paketă de skrișori ne kari le dete lăi Albertū.

Albertū arșnkă șnă okiă distraktă ne aueste misive diferite, alese doză dintr'înele kari avea șnă skrișă mai șșpire miplikșri profșmate, le deskise și le ȕiti kă oare-kară lșare a minte.

— Kým aš venitš ačeste skrisorī? întreb' elš.

— Ţna a venitš prin noştr, 4ea altz a fostš adzsz de valetşlş de kamerz alş doamnei Danglars.

— Trimate vorbz doamnei Danglars kz priimeskş lo-
kşlş 4e mī dz în lojea sa... Asteantz... ne şgmz, te veī dz4e
astz-zī la Rosa; i veī zī4e kz voiş veni, dz4e kzm mz în-
vitz, a 4ina kz dīnsa emindş dela Opera, mi i veī dz4e şea-
se bştilie de vīnzrī alese, de Cipru, de Xèrès de Malaga mi
şnş bştoiaşş de stridie dela Ostenda...; sz ieī stridiele de-
la Borel, mi şnşnei măi vīrtosş kz şşntş nentz mine.

— La 4e orz vrea domnşlş sz dejşne?

— 4e orz è akzm?

— Z4e şzr'şnş natrarş.

— Eī bine! sz şz gata nentz z4e ore mi jşmztate
nşnktş. Debray va fi nevoitş noate a se dz4e la mini-
sterşlş seş... Mi ne līngz a4easta... (Albertū se şitş la
tabletele sale), è tokmāi ora ne kare am însemnat'o kon-
telşī, la 21 maiş, la z4e ore mi jşmztate dimineaga, mi
kz toate kz nş mz prea întemeiezş ne promiterea sa, voiş
sz şiş esaktş. Dar bine kz mī adşsei a minte, ş4i daka
s' a skşlatş doamna kontesa?

— Daka domnşlş vī4e-konte o dores4e, voiş în-
treba.

— Da... i veī4ere o ladz de likorī d'ale sale, a
mea è jşmztz4itş, mi i veī zī4e kz voiş avea onoarea de
a veni la dīnsa ne la treī ore, mi i voiş 4ere voia de a i
presinta ne 4ineva.

Valetşlş emi.

Albertū se trīnti ne divanş, şşnse nlikşlş de la dozş
treī gazete, se şitş la şnektakşlī, şzrşmbş din şzrş kşndş
vzsz kz era sz se joa4e o operz iar nş şnş baletş, kztş

În demertă în însușirile de profsmărie și oniată* pentru
dingi, de kare i vorbise cineva, și arșnkă și na dăne alta
cele trei foi cele mai kăstate din Parisă, mărmarândă în
mizlokălă și kăskări prelungite.

— Într'adevăr, aste gazete aș ajansă să sîz din ce
în ce mai grăioase.

În mințelă ačesta, o trăsare șmoagă se opri înaintea
porții, și, îndată dăp' ačeia, valetelă de kameră intră spre
a anunția pe D. Lucian Debray.

Și jșne înaltă și blondă, palidă, kă okisă čenș-
și și asigurată, kă bazele sâbșiri și geți, k'șnă frakă al-
bastră kă nastri de așă sâpași, kă o kravată albă, k'șnă
Iornionă de skaliă* atîrnată de și sîră de mătase, și pe ka-
re flă ginea, kăndă și kăndă, printr' o silindă a nevrăsi sîrșn-
čenală și a nevrăsi zigomatikă**, în kavitatea okisă seș drentă,
intră sîr' a sîride, sîr' a vorbi, și k'șnă aeră semioficială.

— Bșnă zisă, Lucian, bșnă zisă, zise Albertă. Aș!
mă sneri, skăpnălă meș, kă esaktitatea dămitale! Če zikă
esaktitate! Dămneata pe kare te astentam čelă din șrmă,
vîi la zече ore sîră činči minște, kăndă era vorba să pe
strîncemă la zече și jșmătate! È de mirare! nă kăm-va
s' a restărnălă ministerălă?

— Nă, prea skăpnălă meș, zise jșnele trîntînd-se
pe divană, sîi sigră despre ačesta, de și șovăimă totă
d'ășna, dar nă kădemă niși o dată, și înčenă a kredē kă
trečemă nămai în inamovibilitate, sîr' a mai sokoti kă afa-
čerile Peninsulei ne voră konsolida de totă.

— Aș! da, este adevărată, alșngăși pe don Carlos
din Spania.

— Ba nă, prea skăpnălă meș; să nă le înkărkămă;

* Baga. ** Če se gine de șmersă obrazăsi.

Ilă dăcemă în partea cea altă a frontierei Franciei, și i dăm o ospitalitate regală la Bourges.

— La Bourges?

— Da, n'are să se plăngă, ce drakă! Bourges e capitala regelui Carol VII. Ce felă, nă ști aștea? E kănoskătă de erī în totă Parisul, și alaltă-erī aștea a transpirată la *Boursa*, kăci D. Danglars (nă ști prin ce mizlokă omăă aștea află năvelele într'acela-și timpă kă noi), kăci, D. Danglars a kăstigmată ună milionă din sșirea banknoteloră.

— Și dămneata o dekorajisne noă, dăne kăm se vede; kăci te văză kă o pandlikă albastră?

— Ei! mi aș trimisă plaka lui Carol III, respăse kă neingrijire Debray.

— Aidă, nă te face indiferintă și mărțrisesce kă ăi a făkătă plăcere priimirea așteiă lăkră.

— Pre leșea mea, da; kă ună komplementă de grăteală, o plakă prinde prea bine la ună frakă negră înkeiată : e mai elegantă.

— Și, zise Morcerf sșrăzândă, seamăăă cineva și kă prinșipele de Gales saă kă dăcele de Reichstadt.

— Eaăă dară pentru ce mă vezi așa de dimineauă, prea skămpăăă meă.

— Pentru kă ai plaka lui Carol III și vreă să mi sșăi astă năvelă bșă.

— Nă; pentru kă am petrekătă noantea espedizândă la skrisori : doăă-zeci și cinci de dispăcie* diplomatice. Kăndă m'am întorsă azi dimineauă a kasă, am vrătă să dormă, dar dărearea de kapă nă m'a lăsată, și m'am skălată kă să înkalikă la o oră. La Bulonia, mia venită ună grătă mi o foame, doă inemăi

* Депешъ.

kari kx toate aceslea s'aş xnitş în kontra mea: xñş felş de alianş karko-republikanş; şi mi am adşş a minte atşnş kş azî era o serbare la dşmneata, şi eatş-mş: mi è foame, dş-mî de mşnkare; şi se şrasşe, desşteazş-mş.

— Aceasta è datoria mea de amfitrionş, skşmşlş meş amikş, zise Albertş şşşndş şş viş valetşlş de kamerş, po kşndş Lucian şşşea şş salte, kş vîrşlş verşei sale kş mş-şişka de aşşş înkrestatş kş perşsele, gazetele desşşşrate. Germane, xñş paşarş de xèrèş şi xñş nesmete. Pîşş şna alta, skşmşlş meş Lucian, eatş şigare te' kontra-bandş, te îndatorezş a le şşsta, şi a invita pe ministrşlş dşmitale a ne vinde de felşlş acesla, în lokş de aşele foî de nşkş nekari kondamşş pe şetşşeniî şei bşni a le şşma.

— La drakş! eş xñşlş, nş le aşî şşma. Din minştlş kşndş şî aşş veni de la şşvernş, nş le mai vreî şi şî aşş pşrea foarte şşite. Kştre aceslea nş se atîşş de ministrşlş din întrş, se atîşş de ministrşlş finanşelorş: adreseazş-te la D. Humann, sekşişnea kontrîşşirilorş indirekte, koridorşlş A, No 26.

— Într'adevşşş, zise Albertş, mş faşî a vş mira kş întinşele dşmitale kşnosşîşş. Dar iea o datş o şigarkş!

— Ax! skşmşlş meş konte, zise Lucian anrinşîndş o manillş la o lşminare roşş, kare ardea într'xñş lşminarş de arşintş şşflatş kş aşşş, şi restorşşndş-se pe divanş, ax! skşmşlş meş konte, şe ferîşe estî kş n'aî nimikş de şşkştlş! într'adevşşş, nş şî kşnosşî ferîşirea!

— Şi şe ai faşe darş, skşmşlş meş împşşişitorş de regate, resşşşse Morcerf kş o ironîş şşoarkş, daka n'aî faşe nimikş? Kşm! sekretarş partîkşlarş alş xñşî ministrş, lşşndş sborşlş totş de o datş în marea kabalş evropeanş şi în întrîşele şele mişî ale Parisulş, avîndş reşî, şi mai mşltş de kştlş atştlş, reşîşne de protektatş, partîde de xnitş, aleşeri

de dirigiată; fãkîndã mãi mãltã din kabinetãlã dãmitalã, kã pana ãi kã telegrafãlã dãmitalã, de kãlã Napoleon din kãm-pãrile sale de bãrbãlã kã snada ãi kã viktorile sale; avîndã doxã-zeyã ãi çinçã de miã livre venitã, afarã de lokãlã dãmitalã, ãnã kalã pentrã kare Chateau-Renaud çã a datã patrã sãte ludovicã, ãi n'ãi vrãlã sã ìlã vinzã; ãnã kroitorã kare nã çã greșesçe niçã o datã pantalonã; avîndã Opera, Jockey-Club ãi teatrãlã Varietãtilor, nã aãi ìn toate acestea kã çe sã çã petreçã? Eã bine! fã, te voiã face eã sã petreçã.

— ãi kãm?

— Fãkîndã-çã o noxã kãnosçinçã.

— De bãrbãlã saã de femeã?

— De bãrbãlã.

— Ox! kãnoskã o mãlçime!

— Dar nã kãnosçã niçã ãnãlã ka auela de kare çã vorbeskã eã.

— De ãnde vine darã? de la mãrçinea lãmiã?

— De mãi departe poate.

— Ax! drãçe! kreã kã n'adãçe elã dejãnlã nostrã?

— Nã, fã linisçitã, dejãnlã nostrã se face ìn bã-kãrbãiele pãrintesçã. Dar çã è foame?

— Da, o mãrtãriseskã, or kãlã de çmilitorã lãkrã arã fi acesã de zisã. Dar am pãnzitã erã la D. de Villefort; ãi, aã observã adesea acesã, skãmnãlã meã amikã? çineva pãnzesçe foarte çritã la toçã acesã oa-ãi jãdekãtorielorã; arã zice çineva kã aã tolã d'ããna remãskãrã.

— Ax! çe Dãmnezeã! sã desnpãçesçã mesele altora kãndã la ministriã dãmneavoãtrã mãnãnkã çineva prea bine!

— Da, ìnsã noi nã invitãmã oamenãkãm se kade, çelã pãçinã; ãi daka nã eramã nevoiçã a face onorile meselorã.

noastre xnorǝ kokingi* kari kxmetǝ bine űi mai vĭrtosǝ vo-
teaǝ bine, n'amǝ mai nrĭnzi niĉi o datǝ a kasǝ, te rogǝ a
o krede.

— Atxncĭ, skxmpnlǝ meǝ, mai iea xnlǝ paħarǝ de
xerès űi xnlǝ nesmete.

— Bxkxrosǝ, vĭnǝlǝ dxmitale de Spania é minxnatǝ:
vezĭ bine kǝ amǝ avxtǝ nrea mxltǝ kxvĭntǝ sǝ ĩmpxĉizimǝ
astǝ ĉarǝ.

— Aħa è, dar don Carlos?

— Eĭ bine! don Carlos va bea vĭnǝ de Bordeaux,
űi ĩn zecĉe anĭ ĩnsxrtǝmǝ ne fiĭlǝ seǝ kx reĉina ĉea mikǝ.

— ĉeia ĉe te va faĉe sǝ kanexĭ Tunsura-de-Aur,
daka veĭ mai fi la ministerǝ.

— Krezǝ, Albertǝ, kǝ aĭ lǝatǝ o sistemǝ astǝ-zĭ a
mǝ nrĭri kǝ fsmǝ.

— Eĭ! asta desfĭteazǝ űi mai mxltǝ stomakǝlǝ, xne-
sĉe-te; dar, eatǝ, tokmai, azǝ glasǝlǝ lxi Beauchamp ĩn
antĭmaterǝ, vǝ veĉĭ disnata, asta vǝ va faĉe sǝ fiĉĭ mai
rǝbdxtori.

— De ĉe sǝ ne disnxtǝmǝ?

— ĩn prĭvĭnĉa gazetelorǝ.

— Ox! skxmpnlǝ meǝ amikǝ, zise Lucian k'xnlǝ ma-
re despreĉǝ, nǝ kxm-va ĉiteskǝ eǝ gazetele!

— Kǝ atǝlǝ mai mxltǝ, atxncĭ, vǝ veĉĭ disnata űi
mai reǝ.

— D. Beauchamp! zise valetǝlǝ de kamerǝ.

— ĩnrǝ, ĩnrǝ! nanǝ snxĭmintǝtoare, zise Albertǝ
skxlnǝndx-se űi dxkĭndx-se ĩnaintea jxnelxi; eatǝ Debray ka-
re n'are okĭ sǝ te vazǝ fǝrǝ ka sǝ te ĉiteaskǝ, ĉelǝ nxĉĭnǝ
dxpe kxm zĭĉe.

* Croquant, se nxmia ĉeraniĭ kari se revoltaserǝ ĩn timnǝlǝ lxi Enricǝ IV űi
Ludovicǝ XIII.

— Are drentate, zise Beauchamp, ama fakš mi eš, ilš kritikš fęrę ka sę sčič ęe faęe. Bęnę zisa, komandorsle.

— Ax! ai mi aflatš aęeasta? resnęnse sekretaršlš partikslarš skimbęndš kę jęrnalistšlš o męnę mi ęnš sęrisš.

— ęe Dęmnezeš! zise Beauchamp.

— Ši ęe zięe lšmea?

— Kare lšme? Avemš męlte lšmi in anšlš gra-
ziei 1838.

— Ei! in lšmea kritiko-politikę, kęčī dęmneata estī ęnšlš din ea.

— Dar se zięe kę é ęnš lškrę foarte drentš, mi kę semenī męllš rouš ka sę resarę nęęinš albastrę.

— Nę é reš, zise Lucian; de ęe nę estī ęnšlš din-
tr'ai nostri, skęmnšlš meš Beauchamp? avindš ęnš sniritš
prekšm ilš ai, veī faęe stare in trei patrę anī.

— Ši cš, astentš nęmaī ęnš lškrę ka sę fakš kęm
mę invęęi. Astentš ęnš ministerš kare. sę ģiř mease lšni.
Akšm o singęrę vorbę, skęmnšlš meš Albertū, kęčī totš
trebę sę lasš ne bietšlš Lucian sę maī resšfle nęęinš. De-
jęnšmš saš ģrinzimš? Am Camerā astę-zī. In meseria noa-
strę, nę se męninkę totš ęe sboarę, prekšm vezī.

— Vomš dejšna nęmaī; maī astentšmš inkę doęę
persoane, mi ne vomš nęne la masę indatę ęe vorš sosi.

— Ši ęe felš de persoane astenęi la dejšnš? zise
Beauchamp.

— Šnš ģintilomš mi ęnš diplomatš, resnęnse Albertū.

— Atšnčī è o intęrziere de doęę ore mičī pentř
ģintilomšlš mi de doęę ore marī pentř diplomatšlš. Voiš
reveni la desertš. Ĥęstreazę-mī fraęi, kafea mi ģigare. Voiš
męnka o kostięę la Camerā.

— Sę nę faęi asta, Beauchamp, kęčī ģintilomšlš;

kândă ară fi kiară ză Montmorency și diplomatul ză Metternich, vomă dejăna la ză-spre-zecă ore pănktă; de o kam dată, fă ka Debray, găstă din xeresul meă și din pesmeji meă.

— Ei bine, fă, remăă. Kată negreșită să mă desfăteză astă-ză.

— Băă! eată-te ka Debray! Mi se părea kă toate ačestea kă, ne kândă ministrulă è tristă, opozițiunea kată să fă voioasă.

— Ax! veză, skămpăă meă amikă, kă nă sčii če ne ameninčă. Voiă azăi astă-ză ză diskărsă ală D-lăi Dangler la Camera deputăiloră, și, astă seară, la nevastă-să, o tračediă a zăi pairă de Francia. Drakă să iea ne găvernăă konstităională! Ili, fiindă-kă aveamă alečerea, prekăm se zice, kăm amă alesă ne ačela?

— Înpelegă, ai trebăinčă să faci proviziune de ilaritate.

— Nă vorbi reă de diskărsăle D-lăi Dangler, zise Debray: elă votează nentă dămneata, și face opozițiune

— Eată, pre lečea mea, kare è reăă! așă astentă și eă să lă trimiteă a face diskărsă la Luseburg ka să riză din toată inima.

— Skămpăă meă, zise Albertă lăi Beauchamp, se vede prea bine kă afăcherile Spaniei sântă năse ne kale, astă-ză kăză čearta kă lăminărea. Adă-ă a minte kă kronika parisiăă vorbesče de o kăștoră între mine și dămăčela Eugenia Dangler. Nă notă prin șmare, în konșăinčă, a te lăsa să vorbesčă reă de elokăinčă zăi omă kare kată să mă zikă într'o zi: „Domăle viče-konte, sčii kă dăă doză milioane fiei meă.”

— Ia lasă! zise Beauchamp, astă kăștoră nă se va face ničă o dată. Rečele a pătă să lă fakă baronă, va pătea să lă fakă pairă, dar nă lă va face ničă o dată țin-

tilomă, și kontele de Morcerf è o spadă prea aristokratikă ka sã konsimă la o asemenea aliană nepotrivită, pentră doxă biete milioane. Viče-kontele de Morcerf kată sã iea o markisă.

— Doxă milioane! kă toate ačestea è o sãmă frămoasă, respånse Morcerf.

— E kapitalistă socială ală ună teatră de bșlevardă sãă ală ună drãmă de feră de la Grădina Plantelor nînă la Rărea.

— Lasă-lă sã zikă, Morcerf, respånse Debray, și însoară-te. Te kãznî kă etiketa ună sakă, nă è apa? eî bine! ăe ăi nasă! măi bine è atșnăi sã sîz pe ačeastă etiketă ună blasonă măi nșuină și ună zero măi mltă; ai șeante merlete* în armele dșmitale, veî da trei neveste! și ăi voră măi remșnea înkă patră. E șna măi mltă dekătă la D. de Guise, kare era sã sîz reșe ală Francieî, și ală kãrșia vșră întiîș era impperatoră ală Germanieî.

— Pre leșea mea, kreșă kă ai drentate, Lucian, respånse Albertă kam distraktă.

— Și, negreșită! kãtre ačestea or ăe milionară è nobilă ka ună bastardă, adikă poate sã se fakă.

— St! nă zice ačeastă, Debray, respånse rîzîndă Beauchamp, kăăi eată Château-Renaud, kare ăi va netreče prin pãntече șpada lăi Renaud de Montauban, ștrebșnăș seș, ka sã te vindeče de mania pe kare o ai de a vorbi asemenea paradose.

— Ară face o neroziă atșnăi, respånse Lucian, kăăi șnt arșșgosă, prea arșșgosă.

— Bine! strigă Beauchamp, eată ministersă kãp-tândă din Bèranger, șnde merșemă, Dșmnezexle!

* Пасеро микă fșră nișioare și fșră ăiokă.

— Domnășă de Château-Renaud! domnășă Masimilian Morrel! zise valetășă de cameră anșnciândă doî komesenî noșî.

— Atșncî, șntemășă komplekșî! zise Beauchamp, șî vomăș deșna; kșçî, daka nș mș închelă, nșmaî ne așeste doză persoane așentaî, Albertū?

— Morrel! mșrmșră Albertū kș mirare; Morrel! çine sș fiș așesta?

Dar, pîn' a nș șî termina vorba, D. de Château-Renaud, șnă șșne frămosă de treî-șeçî de anî, çintilomăș din kanăș nînș în niçioare, adikș kș figșra șnăș Guiche șî kș șpiritășă șnăș Mortemart, lșase ne Albertū de mșnș.

— Dș-mî voia, șkșmșnășă meș, i zise elă, a çî preșinta ne D. kanitanășă de șnaxî Masimilian Morrel, amikășă meș, șî ne lingăș asta, șî mșntșitorășă meș. Kștre așeștea, omășă se preșintăș deștășă de bine prin șine. Șalștăș ne eroășă meș, viçe-konte.

Șî se dete la o parte șnre a deșmaska ne așeșă șșne mare șî nobilă, kș frăntea lată, kș okiășă pștrșnșțtorășă, kș mșșțșçile negre, ne kare șî lă adăkă a minte çititorî noștri kș lă aș vșzștăș la Marsilia într'o împreșșrare deștășă de dramatikă poate ka sș lă fi çitatăș vre o dată.

O șniformăș mșndră, semi-françeșă, semi-orientășă, minșnatăș pșrtatăș, fșçea sș i preççiaskăș pentășă çelăș largăș dekoratăș kș kșççea Legiunî de onoare șî sș reșarăș maî bine înkovoitșra talieî șale.

Șșnele ofiçerăș se înklinăș kș o politeçe pînș de elegançăș; Morrel era graçiosăș în toate mîșkșrile șale, pentră kș era tare.

— Domnșle, zise Albertū kș o kșrtenîș afektșoasăș, D. baronăș de Château-Renaud șçia maî d'înainte toatăș pșççerea çe era sș mî fakăș prin kșnosçingă dșmitale; eștî șnășă din amîçîî șeî, domnșle, fiî șî dintr'ăî noștri.

— Prea bine, zise Château-Renaud, mi doresce, scumpulă meş vîc-konte, ka, la întîmplare, sî fakî mi pentru dîmneata cheia ço a fîkîş pentru mine.

— Şi ce a fîkîş? întrebî Albertû.

— O! zise Morrel, asta nu meritî sî o vorbeaskî çineva, mi domnilă vrea sî le mîreaskî.

— Ce felă! zise Château-Renaud, asta nu meritî sî o vorbeaskî çineva!... Într'adevîră, prea è filosofikă cheia ce zîçî, scumpulă meş domnule Morrel... È bună pentru dîmneata, kare çî perikîlezî viaça în toate zilele, dar pentru mine kare o perikîlezî o datî din întîmplare...

— Cheia ce mi se pare mai lîmîrită în astea toate, baroane, è kî D. kapitană Morrel çî a skîpată viaça.

— O! Dîmnezeală meş! da, tokmaî aşa, respîse Château-Renaud.

— Şi în ce împrejurare? întrebî Beauchamp.

— Beauchamp, amikăş meş, sçî kî morş de foame, zise Debray, nu mai încene kî istoriele.

— Eî bine! dar, zise Beauchamp, nu opreskă pe ni-minî d'a se pîne la masî... Château-Renaud ne va spîne astî întîmplare la masî.

— Domniloră, zise Morcerf, abia sîntă zeye mi şîş natrară, lîçî bine a minte, mi astentîmă ne çelă din şîmî komeseană.

— Ax! prea adevîrată, şîş diplomată, respîse Debray.

— Şîş diplomată, saş altă çeva, nu sçîş; cheia ce sçîş, è kî, pentru mine, lă am însîrçinată kî o ambasadî, ne kare a terminat'o aşa de bine dîne mîşçîmîrea mea kî, daka eram reçe, îş fîçeam kiar ne datî kavaleră ală tîşloră ordîniloră mele, kîndă aşı dîspîne kiară de Tunsura de Aur mi de Iarretiera.

— Атачї, fiindǎ-kъ нъ не пѣнемъ инкъ la masъ, zise Debray, toarnъ-ne знѣ пахарѣ de xeres, kъm амѣ фѣктѣ, шї суѣне-ne ачеаста, бароане.

— Счиї тої къ мї venise idea a мъ дѣче in Africa.

— E o kale ne kare џї аѣ insemnat'o strebъnїї џ-mitale, skъmnъlǎ meѣ Chateau-Renaud, resnъnse kъ galanterїѣ Morcerf.

— Da, insъ mъ indoieskǎ kъ аѣ фѣкт'o sure a libera mormintъlǎ lъї Cristu.

— Шї аї drentate, Beauchamp, zise jъnele aristokratǎ; asta era нъмаї шї нъмаї ka sъ mъ batǎ kъ nistolъlǎ ka amatorǎ. Dъelъlǎ нъ мї playe, prekъm sчиї, de kъndǎ doї martorї, ne kari її alesesem sure a пъне la kale o afacere m'aѣ nevoitǎ a sfъrgъma braуъlǎ знъia din чеї маї бънї amicї аї меї... ox! Dъmnezele! bietslǎ Franz d'Epınay, ne kare ilǎ kъnoasчеїї тої.

— Ax da!   adevъratǎ, zise Debray, v'аїї бѣтѣтѣ o datъ... Шї pentrъ че?

— Sъ mъ iea drakъ daka мї adъkǎ a minte! zise Chateau-Renaud; dar чеia че мї adъkǎ преа bine a minte,   kъ fiindъ-mї rъшине a lъsa sъ doarmъ знѣ talentǎ ka alǎ meѣ, am vrъtǎ sъ черkǎ asъnr' Arabilor nisче nistoale nose ne kari le am de darǎ. Prin зrmare, mъ imbarкаї pentrъ Oran; de la Oran mъ дъсеї la Constantina, шї а-jъnseї tokмаї ka sъ vъzǎ redikarea inkonjъrgъїї. Mъ пъсеї la retiradъ шї еѣ ka шї чеї аїї. Ёn patrъ-zechї шї ontǎ de ore sъferїї destъlǎ de bine zїxa ploaia, шї noantea ninsoarea; in чеle din зrmъ, in a treia dimїneаџъ, kalъlǎ meѣ mъri de frigǎ. Bietslǎ animalǎ! invъцатǎ kъ koperitъrele шї kъ soba din grajdǎ... знѣ kalǎ arabǎ kare нъмаї kъ s'a aflatǎ in-

tr'zně lokě kam depěrtatě de ɥara sa, xnde a intilnitě zeye grade de frigě in Arabia.

— Eatě pentrě ɥe vrei sě kxmperi kalxlě meě ɥelě anglě, zise Debray; presxpi kě va sxferi mai bine frigxlě de kxtě arabxlě dsmitale.

— Te inɥeli, kɥi m'am jxratě sě ně mě mai in-torkě in Africa.

— Axa darě ɥi a fostě mxltě teamě? întrebě Beauchamp.

— Pre leɥea mea, da, o mxtxriseskě, respnxse Château-Renaud; mi aveam mi drentate sě mi fiě teamě! kalxlě meě mxrise prin xrmare; imi fɥeam retirada pe josě, wease Arabi venirě in galoně ka sě mi taie kanxlě, trintiĩ doĩ kě doxě dxtxtxre de pxukě, doĩ kě pistoalele; dar mai reměnea inkě doĩ, mi eram desarmatě. Ťnxlě mě lxě de pxrě, pentrě aɥeia ilě portě skxrtě akxm, ně sɥie ɥineva ɥe poate sě se întimnle; ɥelě altě imi năse iataganxlě la gĩtă, mi simɥiam reɥeala ferxlă, kxndě domnxlě pe kare ilě vedęi, trase mi elě asxpra lorě, ɥɥise k'o lovixrě de pistolě pe aɥela kare mě ɥinea de pxrě, mi spintekě kanxlě ɥelăi ɥe se pnegxtia a mi retezi gĩtlě kě sabia sa. Domnxlě iwi detese insxrxinarea a skɥna xñě omě in zixa aɥeia, întimnplarea a vxrtě ka sě fiě eě; kxndě mě voiě inavxgi, voiě năne pe Klagmann saě pe Marochetti sě fakě o stată İntimplării.

— Da, zise srxizindě Morrel; era 5 sentembre, a-dikě aniversarea xnei zile in kare tatxlě meě fx skɥpatě ka prin minxne; astě-felě, pe kxtě imi stě prin nătingě, serbezě in tođi aniĩ zixa aɥeasta prin vre o fantě...

— Eroikě, nă è axa? întrexnxse Château-Renaud; in skxrtě, eě fxĩ alesxlě; dar nă è nămai atxtě: Dxne ɥe m'a skɥpatě de ferě, mě skɥpě mi de frigě, dăndă-mi, nă jxmxtatea mantalei sale, kxm fɥeaa sxtxlě Martin, dar dăn-

da-mi-o întreagă; pe șrmă, de foame, împrumindă kă mine gîciți ce?

— Șnă pastelă de la Felice? întrebă Beauchamp.

— Ba nă; kălăș seă, din kare mănkarămă fi-kare kăte o bskatz kă celă mai mare apetită: era asnră.

— Kălăș? întrebă rîzîndă Morcerf.

— Nă sakrifichisă, respnse Château-Renaud. Întreabă pe Debray daka uî ară sakrifika elă kălăș seă celă anglă pentr'șnă streină?

— Pentr'șnă streină nă, zise Debray, dar pentr'șnă amikă poate.

— Simții kă eraî să te faci ală meă, domnsle konte, zise Morrel; kătre ačestea, am avșă onoarea a uî o șnșne, saă ka eroismă, or ka sakrifichă, eram datoră în-zisa ačeia să fakă čeva pentră soartea čea rea drentă resplată pentră favoarea če ne făkăse o dinioară čea bșnă.

— Astă istorie, la kare va să fakă alșșione D. Morrel, șrmă Château-Renaud, ă o istorie minșnată pe kare are să v'ă șnșie într' o zi, kăndă veți face mai mlăte kănosčingă kă dînsălă; kălăș pentră astă-ză, să ne grăimă stomakălă iar nă memoria. La če oră dejșnă, Albertă.

— La zече uî jșmătate.

— Pșnkă? întrebă Debray skoșindă-uî orloșisălă.

— Oș! șnt sigșră kă mă veți akorda čele činčă minște de grașie, zise Morcerf; kăčă uî ăș astentă șnă mănșitoră.

— Ală kăi?

— Ală meă! respnse Morcerf. Kredeți dară kă nă poate čineva să mă skane uî pe mine ka pe altă uî kă nșmaî Arabii taie kapetele oameniloră? Dejșnălă noștră ă șnă dejșnă filantronikă, uî vomă avea la masa noștră, celă pșșină așă șperă, doî binefăkători ai omenirii.

— Kăm să facemă? zise Debray; avemă nșmaî șnă premisă Monthyon?

— Ei bine! dar ilă vomă da știa kare nă va fi făkătă nimikă șpre a lă avea, zise Beauchamp. Kam așia face Academia ka să skane de inkărkășră.

— Șii de unde vine elă? întrebă Debray; eartă-mi sț-răirea; șciă bine kă ai mai respnsă l'această întrebarea, dar fiindă-kă respnsă lă a fostă kam neingelesă, te mai întrebă inkă o dată.

— Într'adevără, zise Albertă, nă șciă de lokă. Kăndă lă am invitată, șantă doșă lăni de atșni, era la Roma; dar, dintr'acea zi, cine mai poate șșne ce drămă va fi lătată?

— Șii kreză kă è în stare să șii ăiț kăvintă lă? întrebă Debray.

— Kreză kă è în stare să fakă totă, respnsă Morcerf.

— Iea a minte kă kă cele ăinči minste de graă nă avemă mai mătă de kă lă zăce minste.

— Ei bine! voiă profita de ele ka să vă șșiă o vorbă despre komeseană lă meă.

— Mă eartă, zise Beauchamp, è materiă pentr'șnă foiletonă în ăeia ăe ai să ne șși?

— Da, negreșită, zise Morcerf, șii din ăele mai kă-rioase materie kiară.

— Șșne atșni, kă ăi văză bine kă voiă perde Camera; kată să mi skogă din kapete.

— Eram la Roma în ăelă din șrmă karnavală.

— Asta o șcimă șii noi, zise Beauchamp.

— Da, însă ăeia ăe nă șciă é k'am fostă rănită de nisă bandiă.

— Nă se așă bandiă, zise Debray.

— Ba da, se așă, șii inkă prea șciă, adikă minș-năă, kă ăi mi s'ăă părtă de șșaimă frămowă.

— Să vedemă, skămnă lă meă Albertă, zise Debray, mărțrisesă kă băktară lă dămitale a întăziată kă băkatele, kă stridiele n'ăă șșită inkă de la Marene șăă din

— Аша! dar è зн Hercule omorîndă ne Cacus dom-
nîlă aчesta, знă Perseu liberîndă ne Andromeda?

— Nă, é знă omă kam de talia mea.

— Armată nînz in dingi?

— N'avea niči măkară o zndrea kă dînsălă.

— Dar se învoi pentru reskămpărgarea dămitale?

— Săsse doză vorbe la zrekia kapitansălă, mi făi
liberă.

— I mai чегă mi ertăчisne pentru kă lă a arestată,
zise Beauchamp.

— Tokmaï, zise Morcerf.

— Аша! era dară знă Ariostă, omălă aчesta?

— Nă, era nămaï kontele de Monte-Cristo.

— Nă se poate nămi чineva kontele de Monte-Cris-
to, zise Debray.

— Nă kreză niči eă, adăsse Château - Renaud
kă zăncele чelă reče ală zălă omă kare kănoasče ne vîr-
fălă deuiteloră nobiliarsă seă ezropeană; чine kănoasče in
vre o parte a lămii знă konte de Monte-Cristo?

— Vine poate de la Săntul-Pămintă, zise Beau-
champ; zălă din stremowi seă va fi posedată Calvariul
ka Mortemartii marea Moartă.

— Mă eartă, zise Masimilian, dar kreză kă vă voiă
skoate dintr'ăчeastă înkărkătză, domniloră: Monte-Cristo
è o mikă insălă de kare am азită adesea vorbindă ne
marinariі чe 'i avea tatălă meă in servičiălă seă; знă grăznte
de nisină in mizlokălă Mediteranei, знă atomă in nemărginire.

— E tokmaï аша, domnăle zise Albertă. Eă, bine! neste
ăчestă grăznte de nisină, neste ачestă atomă, è domnă mi
reče ачела de kare vă vorbeskă; va fi kămpărată astă
diplomă de konte dela чineva din Toscana.

— Este dară înăvăgită, kontele dămitale?

— Pre lecea mea, așă krež.

— Dar asta katъ sъ se vazъ, mi se pare?

— Eatъ че te închealъ, Debray.

— Nъ te mai încheleg.

— Ai cititъ o *Miș mi sna de Nomî?*

— Așzî akolo! frsmoasъ întrebare.

— Eî bine! sçii darъ daka oamenii che'i vede çine-va akolo sântъ înavçiiçii saș neavçiiçii? daka boabele lorș de grăș nъ sântъ rșbine saș diamante? seamțnț a nișce peskarî tikłowî, nъ è řașa? îi tratezi ka astș-felș, mi de o datъ deskidș vre o pesçere misterioasъ, çnde affi çnș te-sașrș kș kare poçii kșmpțra India.

— Pe çrmț?

— Pe çrmț? kontele meș de Monte-Cristo è çnșlș dintr'açei peskarî. Kiarș mi nșmele seș o aratș, kșçii se nșmesçe Simbad Marinarșlș, mi are o pesçere plinș de așrș.

— Șii aî vșzștș astș pesçere, Morçerç? întrebș Beauchamp.

— Nș eș, Franz. Dar, tșçere! nș se kșvine sș sniç niçii o vorbș dintr'asta înaintea lșii. Franz a intratș intr'açea pesçere kș okii legaçii, mi a fostș servitș de mșçii mi de femeii, pe lingș kari, dșne kșm se vede, Cleopatra nș era de kștș o papinș. Dekștș despre femeii nș prea è sigșrș, fiindș-kș aș intratș dșne çe a mșnkatș elș çaçișș! astș-felș inkșlș s'arș nștea prea bine ka çeia çe i s'a pșrștș lșii kș sântș femeii sș fi fostș nșmai çnș kadrilș de statșe.

Amîndoii çniçii se çitarș la Morçerç k'çnș okiș kare vrea sș zikș :

— Așa! skșmpșlș meș, aî neçșnitș, saș vreii sș rizi de noi?

— Într'adevșrș, zise Morrel kșçetșndș, am mai așzitș

zikîndă pe zîș marinarș bîrînlă a nșme Penelon ȕeva ase-
mene kș ȕeia ȕe sîșne D. de Morcerf.

— Ax! zise Albertŭ, bine kș D. Morrel mș ajștș. Nș
é așa kș nș vș vine bine vșzîndș-lș kș arșnkș zîș gemș
de așș în labirintlș meș?

— Mș eartș, skșmne amiȕe, zise Debray, dar ne sîș
nisȕe lșkrșrî de nekrezștș...

— Ax! eat' akșm! nentș kș ambasadoriŭ űi konsșliŭ
dșmneavoastș nș vș vorbeskș asemene; n'aș timșș, katș sș
skoașș sșșletsłș komnatrioșilorș lorș ȕe kșșșloreskș.

— Eak' așa! vezi kșm te sșnerŭ, űi te leșŭ de bieșŭ
nostri așenșŭ. Eŭ! Dșmnezșlș meș! kș ȕe vșeșŭ sș vș pro-
tektșiasșkș? Camera le imșșșineazș ne toate zilele leașa; așș-
felș inkșlș nș se maŭ aflș. Vșeŭ sș űi ambasadorș, Albertŭ,
voiș mizloȕi sș te trimișș la Constantinopole.

— Ba nș! ka la ȕea d'intiș demonstrare ȕe voiș faȕe
în favoarea lșŭ Mehemet-Ali sș mi se trimișș kordonșlș űi
sekretariŭ meŭ sș mș sșșșșme.

— Vezi bine, zise Debray.

— Da, însș toate aȕestea nș opreskș ne kontele
meș de Monte-Cristo d'a esista!

— Așșŭ vorbș! toatș lșmea esistș, ȕe minșne mare!

— Toatș lșmea esistș fșrș indoialș, dar nș în nisȕe ase-
mene kondișionŭ. Toatș lșmea n'are sklavi negri, galerie
de prinȕine, arme ka la Casauba, kaŭ de mease űi franȕi
zîșlș, amante greȕe.

— Aŭ vșșt'o, ne amanta lșŭ ȕea greakș?

— Da, am vșșt'o űi așșŭ. Am vșșt'o la tea-
trșlș Valle, am așșŭ intr'o zi kșndș am deșșnatș la
kontele.

— Așa darș mșninkș, omșlș dșșmitale ȕelș eștraor-
dinarș?

— Pre lecea mea, mi daka məninkə, dar ama de pəşinə inkətə nə è niçı de vorbitə.

— Veçı vedea kə è xən strigoiş.

— Rizi daka vreı. Ačeasta era pərgerea konteseı de G..., kare, sıçı, a kənoskətə ne lorbə Ruthwen.

— Ax! frəmosə! zise Beauchamp, eatə nentr'xənə omə kare nə è jərnalistə soçia faiməssəlı wearne de mare din *Constitutionalul*; xən strigoiş, è de minəne.

— Okiş roşatikə a kərxia pəşnelə se miksoreazə mi se lədesçə dəne voiz, zise Debray; xngişə façialə desvoltatə, frənte minənatə, façə vınətə, barbə neagrə, dinçı albı mi askəçıçı, o politeçie mi jəmətate.

— Eı bine! è tokmaı ama, Lucian, zise Morcerf, mi semnele səntə kiarə ačeastə. Da, politice askəçıtə mi tıoasə. Oməlı ačesta m'a fəktə adesea a mə inşora, mi o datə, între altele, kəndə ne xitamə impregnə la o esekətare, am krezətə kə era sə mı vič reş maı məltə vızındə-lə kə vorbia kə revealə desure toate pedensele din ləme dekətə vızındə ne gidele kəm mi implinea datoria mi azzındə strigətele paçientəlı.

— Nə te a kondəşə în rəinele Coliseului ka sə çı səgə sənçele, Morcerf? întrebə Beauchamp.

— Saş, dəne çə te a skəpatə, nə te a fəktə a səbsemna vre o xəritə roşitə ka para fokəlı, prin kare sə i vınzı sşfletəlı, ka Esau drentəlı seş de intıış nəskətə?

— Rıdeçı, rıdeçı kətə veçı voi, domnilorə, zise Morcerf kam atinsə. Kəndə mə xitə la frəmoşıı vostri Parisianı, nelinsıçıı bəlevardəlı de Gand, pəimblətorıı pədxrıı Bulonıeı, mi mı adskə a minte mi de ačestə omə, eı bine! mi se pare kə nə səntemə de ačela-mı felə.

— Mə lingəşeskə! zise Beauchamp.

— Kə toate ačeastə, adaxse Château-Renaud, kon-

tele dsmitale de Monte-Cristo    n  om  galant  in minx-tele sale perdsate, afar  ins  de oare-kari mici ingelezeri k  bandigii italiani.

— Ei! dar n  se află bandigii italianii, zise Debray.

— Nici strigoii! adasse Beauchamp.

— Nici konte de Monte-Cristo, adasse Debray. Eat , sk mnsl  me  Albertu, s nt  zech ore mi jsm tate. M r-igrisesche k  ai av t   n  kosemar *, mi aideii s  dejn m .

Dar s netsl  orloqisli n  inchetase ink  k nd  zsa se deskise, mi German anxniri :

— Eschelina Sa kontele de Monte-Cristo!

— Toii auditorii f k r  fără voia lor   n  saltă kare ar ta k t  de p ok naji ii f k se Morcerf k  cheia che le sn se. Ins -mi Albertu n  se n ts onri de o miskare f r  veste. N  se arzise nici tr s r  in strad , nici vre  n  pas  in antikamer ; kiar  zua se deskisese f r  sgomot .

Kontele se arătă pe pragsl  xsei, intr' n  port  chel  mai simplu, ink t  chel  mai pretentios  n'ară fi av t  nimik  de kirlit  in privinga g telei sale. Totsl  era de  n  g st  ales , totsl  emia din chele mai elegante magazine, xaine, p lziri mi r fe.

Se părea ka de vre o trei-zeci mi chinii de ani a-bia, mi, cheia che n se pe toată lzmea in mirare, era marea sa asemnare k  ritratl  pe kare l  f k se Debray despre dinsl .

Kontele inaint  srizind  in mizloksl  salonsli, mi veni drent  la Albertu kare, emindsi inainte, i dete p na k  g rbire.

— Esaktitatea, zise Monte-Cristo,   politegea revii-

*  n  demon  che se kredo k  apaz  pentsl  zpor  oameni k nd  dormă mi ii fak  de visează vise  rite.

lorș, kșm a pretinsș, mi se pare, șnșlș din șveraniș dșm-neavoastrș. Dar or kare arș fi bșna lorș voingș, nș è tolș d'ășna mi a kșltorilorș. Kș toate așteea, șperș, skșmpșlș meș viche-konte, kș veș skșsa, în favoarea bșnei mele voingș, șele dozș trei sekșnde de întșrziere ka sș viș la lokșlș nostrș de întșlnire. Činči ște de lege nș se fakș fșrș oare-kare pedikș, mai vșrtosș în Francia, șnde este o-șritș, dșne kșm se vede, de a bate čineva postalionșlș.

— Domșle konte, respșnse Albertș, înșčiinșasem desșre visita dșmitale pe șniș din amičii meș pe kari 'i am adșnatș kș okasișnea pșomiterii če ai binc-voitș a mi face, mi pe kari am onoare a čii pșesinta. Șantș DD. kontele de Chateau-Renaud, a kșrșia nobleșe se șrkș la doi-șnre-zere pairesi, mi ai kșrșia ștremouș mi aș avștș lokșlș la Masa-Rotundă; D Lucian Debray, sekretarș partikșlarș alș ministrșlși din întrș; D. Beauchamp, jșrnaliștșlș șnșimintștorș, șnaima gșvernșlși frančesș, dar desșre kare poate, kș toatș renșmirea sa načionalș, n'ai așzilș niči o datș vorbindș-se în Italia, fiindș-kș jșrnalișlș seș nș întrș akolo; în čele din șgmș D. Masimilian Morrel, kanitanș de șnaxii.

L'ačestș nșme, kontele, kare șalștase nın'ači kș kșrtenitș, dar kș rečealș mi o nepșsare kș totșlș anglș, fșkș fșrș voitși șnș pasș înainte, mi o gșmenealș șșoarș trekș ka șnș fșlčerș pe fača sa čea palidș.

— Domșlș poartș șniforma noșilorș viingștorș frančesi, zise elș; frșmoasș șniformș.

•N'arș fi pștștș șușne čineva kare era simtimentșlș kare da glasșlși kontelși șnș șșneiș așna de pșofșndș mi kare fșčea sș ștelčeaskș, ka fșrș voitși, okișlș seș atștș de frșmosș, atștș de linisčitș mi atștș de limpede, kșndș n'avea vre șnș kșvintș ka sș lș vșlčiasșkș.

— Nă vâzâsemî ničí o dată pe Africaniî nostri, domnule? zise Albertû.

— Ničí o dată, respânse kontele, alinându-se kă totălă.

— Eî bine! domnule, sâb ayeastă uniformă bate sâna din inimele chele mai brave şî chele mai nobile din armată.

— Oх! domnule konte, întreprânse Morrel.

— Lasă-mă să vorbeskă, kapitane... Şî am aflată, şgmă Albertû, despre domnălă o trăsăre aşa de eroică, înkăţă, de şî lă am vâzătă astă-zî pentru înlîia oargă, reklamă de la dînsălă favoarea de a şîlă presinta ka şnă amikă ală meă.

Şî dău' ačeste vorbe, se mai vâză la Monte-Cristo ačea kăştăţăre aşa de aşintată, ačea rămeneală fş-pilivă şî ačea şşoargă tremărare a pleoneî kari la dînsălă deskoperia ţărbărarea.

— Ах! domnălă are o inimă nobilă, zise kontele, atăţă mai bine!

Felălă ačesta de aklamare kare respândea la propria kăştătare a kontelsî mai mălă de kăţă la čeia če zisese Albertû, năse ne toată lămea în mirare, şî mai vîrtosă pe Morrel, kare se şită kă okiî marî la Monte-Cristo. Dar într'achelă-şî timnă întonarea era aşa de dăłče şî ka să zikă mai bine aşa de şăvă, înkăţă, or kăţă de kărioasă î se părgă astă vorbă, nă pătea să se şăpere ničí de kăm.

— De če să se îndoiaskă dară? zise Beauchamp lăi Château-Renaud.

— Într' adevărgă, respânse ačesta, kare, kă învăpălă seă despre ale lămîi şî kă arănkăţăra sa de okiă aristokratikă, pătrănsese totă če nălea fi de pătrănsă în Monte-Cristo, într'adevărgă, Albertû nă ne a închelăţă, şî kontele è şnă omă singlară; če zičî, Morrel?

Ah! domnulă are o inimă nobilă, țise contele, atât mai bine.

— Pre leŕea mea, zise aŕeasta, are ŕnŕ okiŕ fran-
kŕ ŕi ŕnŕ glasŕ simpatikŕ, inkŕtŕ imi plache, kŕ toatŕ kŕpe-
tarea ŕea kŕrioasŕ ŕe a fŕkŕt'o in privinga mea.

— Domnilorŕ, zise Albertŕ, German mŕ insŕiindeazŕ
kŕ masa e gata. Skŕmnŕlŕ meŕ konte, dŕ-mi voiz a dŕi a-
rŕta drŕmnŕlŕ.

Trekŕrŕ ne tŕkŕte in sala de mŕnkare. Fiŕ-kare
ŕi lŕŕ lokŕlŕ.

— Domnilorŕ, zise kontele mezinď, ertagi-mi o mŕrtŕrisi-
re karŕ va fi skŕsa mea pentŕ toate nekŕviingele ŕe aŕi pŕtea
faye: sŕnt streinŕ nŕnŕ intr'arestŕ pŕnkŕŕ, inkŕtŕ pentŕ intŕia
oarg viŕ la Parisŕ. Viaga francesŕ mi este prin ŕrmare kŕ to-
tŕlŕ nekŕnoskŕtŕ, ŕi nŕn'akŕm am trŕitŕ nŕmaŕ viaga orientŕlŕ,
ŕea maŕ antipatikŕ la bŕnele tradiŕiŕniŕ parisiane. Vŕ rogŕ da-
rŕ a mŕ skŕsa, daka veŕi afla in mine vre ŕnŕ ŕe foarte tŕr-
ŕeskŕ, foarte neapolitianŕ saŕ foarte arabŕ. Aŕa zikŕndŕ,
domnilorŕ, sŕ deŕŕnŕmŕ.

— Kŕm sŕne aŕeasta! mŕrmŕrŕ Beauchamp: fŕrŕ
indoiŕlŕ katŕ sŕ fiŕ ŕnŕ domnŕ mare.

— ŕnŕ domnŕ mare streinŕ, adasse Debray.

— ŕnŕ domnŕ mare din toate ŕerele, domnŕle De-
bray, zise Chŕteau-Renaud.

CAPITULU XL.

DOMNUL.

Kontele, dŕne kŕm ŕi adŕŕe ŕineva a minte, era ŕnŕ
komeseanŕ nosomorŕlŕ.

Fernandü

ITAL

Edinburgh

Albertù fčk̄ ayeast̄ insemnare m̄rt̄risind̄ temerea ka n̄ k̄m-va, kiar̄ dela inçen̄t̄, viaça parisian̄ s̄ desnlak̄ ayeast̄i k̄l̄tor̄ in nrivinça n̄r̄iī sale chelei maī materiale, dar tot̄ de o dat̄ cea maī treb̄inçioas̄.

— Sk̄m̄n̄sl̄ mē konte, zise el̄, m̄ vezi konrins̄ de o temere, ka n̄ k̄m-va b̄k̄t̄ria din strada Helder s̄ n̄ ç̄i plak̄ awa de m̄lt̄ ka ayeia din piaçã Spaniei. S'ar̄ fi k̄z̄t̄ s̄ ç̄i întreb̄ ḡst̄sl̄ mi s̄ n̄ī s̄ ç̄i ḡteask̄ k̄te-va b̄k̄ate d̄ne fantasia d̄mitale.

— Daka m̄ k̄noscheaī maī m̄lt̄, domn̄le, resp̄nse kontele s̄r̄iz̄nd̄, n̄ eraī s̄ te nreok̄ni de o grije kam smilitoare nentr'̄n̄ k̄l̄tor̄ ka mine, kare a tr̄it̄ k̄nd̄ k̄ makaroganele Neapolei, k̄nd̄ k̄ polenta* Milanul̄i, açi k̄ olla podrida a Valenciei, alt̄ dat̄ k̄ nilaf̄l̄ Constantino-
polei, çne ori k̄ kapik̄sl̄ Indiei, mi alte ori k̄ k̄ib̄rile de rond̄nele ale Chinei. N̄ se afl̄ b̄k̄t̄rī nentr'̄ n̄ī kos-
monolit̄ ka mine. M̄n̄nk̄ din toate mi nret̄st̄ndene, de k̄ī m̄n̄nk̄ n̄ç̄in̄; mi ast̄-z̄i, k̄nd̄ zic̄i k̄ s̄nt̄ k̄m-
pl̄tat̄, m'̄ afl̄ in zica mea de anetit̄; k̄ç̄i, de er̄i dimi-
neaur̄, n'am m̄nkat̄ nimik̄.

— K̄m, de er̄i dimineaur̄! strigar̄ komeseni; n'a m̄nkat̄ de doz̄ - zec̄i mi patr̄ de ore?

— N̄, resp̄nse Monte-Cristo; f̄sesem nevoit̄ a m̄ den̄rta din kalea mea mi a cere inform̄r̄i n̄n̄rejs̄r̄sl̄ ora-
șl̄i Nimes, ast̄-fel̄ in̄k̄t̄ am înt̄rziat̄ mi n'am vr̄st̄ s̄ m̄ opresk̄.

— Mi ai m̄nkat̄ in tr̄s̄ra d̄mitale? întreb̄ Morcerf.

— N̄, am dormit̄, k̄m mi se înt̄mpl̄ k̄nd̄ mi se çrasche f̄r'a avea k̄raç̄īl̄ a mi petreche k̄ ceva, sā k̄nd̄ mi è foame f̄r'a avea dorinç̄ de a m̄nka.

* Çn̄ fel̄ de m̄m̄l̄iḡ.

— Dar komanzî somnălxî, domnule? întrebă Morrel.

— Кам аша.

— Aî vre o rechetă pentră asta?

— Kare nă grășasche niçî o dată.

— Eală ce ară fi de minune pentră noi Africaniî, kari n'avemă totă d'ăna ce mănka, Ńi kari avemă rară ce bea, zise Morrel.

— Dar, zise Monte-Cristo; din nefericire, rechetă mea, minunată nentr'ăni omă ka mine kare trăeskă o viață kă totălx eschençională, ară fi foarte perikuloasă întrebănuț de o armie, ce nă s'ară nătea destenta kăndă ară avea çineva trebănuț de ea.

— Шii поцi сь не снаi че felă de rechetă é ayeasta? întrebă Debray.

— Ox! Dămnezălx meă, da, zise Monte-Cristo, nă o çii sekretă: é niă amestikă minunată de oniam * ne kare m'am dășă singură de lă am lăată dela Canton, ka să fiă sigură kă é kărată, Ńi de çelă mai bănă çăçisă kare se rekoltează în Orientă, adikă între Tigrul Ńi Eufraț; se amestikă aste două lăkrări în năruț egale, Ńi se fakă çanșri ne kari le Ńngite çineva în minștlă kăndă are trebănuț. Dăne zece minște efektlă se vede. Întrebați ne D. baronă Franz d'Épinay; kreță kă a grătată o dată.

— Da, respăuse Morcerf, mi a snășă çeva, Ńi inkă i a remasă o adçere a minște foarte năkătlă.

— Dar, zise Beauchamp, kare, în kalitatea sa de jărnalistă, era foarte nekrezăroră, porçî totă d'ăna asăna dămitale açeste çanșri?

— Totă d'ăna, respăuse Monte-Cristo.

— Ară fi oare indiskretă daka çî amă çere să le ve-

* Afionă.

demă și noi? zgom. Beauchamp, krezîndă kă era sã prinză ne streinălă.

— Nă, domnșle, respnșse kontele.

Și skoase din posșnară o kătiș minșnată, sãpată într'șnă singșră smaraldă și inkisă kă șnă ȃimbșrșș de așră, kare dăne țe se deskidea, lșsa sã treakă o bobicș verdăiș de mșrimea șnei mazeri.

Astă bobicș avea șnă miroșă akrișiosă și iste; se afla vre o patră ȃinș asemeșe în kătiș, în kare nștea sã inkapă vre o doză-sșre-zече.

Kălia făkă okolălă mesei, dar komeseni o treșea din mșnș în mșnș mai multă kă sã i admire smaraldălă de kălă kă sã vază și sã i miroasă șanșrile.

— Și bșkătarălă dămitale ȃi face așestă regală *? întrebă Beauchamp.

— Ba nă, domnșle! zise Monte-Cristo, nă lasă niș o dată în mșiniș neprișenște nișe asemeșe lșkrșri din kari mi tragă bșkăriele mele. Șnt destălă de bșnă ximistă, și mi nșregșteskă singșră șanșrile.

— Eată țe frșmosă smaraldă, și niș k'am vșzătă mai mare de kălă așesta, de și mșmă-meș are kăte-va skșle de familiș destălă de însemnate, zise Château-Renaud.

— Aveam trei asemeșe, respnșse Monte-Cristo am dată șnălă Marelui Senior, kare a nșș de i lă a legată la sabia sa; ȃelă altă sșntălăi nostră nșrinte nana kare lă a dată de ilă a legată ne liara** sa, în faga șnăi smaraldă mai asemeșe, dar mai nșșină frșmosă kă toate așestea, kare fșsese dată predeșesorălă seș Piu VII, de imneratorălă Napoleon; am nșstrată ne ală treilea nșnș mine, și lă am dată sã mi lă șape, ȃeia țe lă a făkălă

* Se nșmesșe o bșkată kare plăeșe mai multă.

** Mitra nanel.

sъ nearzъ jsmъtate din pregъlъ seș, dar lъ a fъkstъ mai komodъ nentrъ întrebșingarea ce voiam sъ fakъ dintr'inslș.

Fiъ-kare se șita la Monte-Cristo kъ mirare.

Vorbia kъ atъta simnlitate, inkъtș era învederâtș kъ zicea adevrșrșlș saș kъ era nebșnș.

Kъ toate ačestea smaraldșlș kare remșsesse între mșbinele sale fъcea pe or-ține sъ fiъ mai natșralș nentrъ intșia șșnosidșșne.

— Și ce și aș datș ačestî doî șșveranî în skimbșlș ačestșî darș minșnatș? întrebș Debray.

— Marele Senior, libertatea șnei femeî, respșnșse kontele; șntșlș nostrș nșrintele pașa, viașa șnșî omș. Astș-felș inkъtș o datș în viașa mea am fostș așa de pș-tinte ka kșm m' arș fi fъkșlș Dșmnezeș sș mș naskș pe trentele șnșî tronș.

— Și Peppino è ačela ne kare lș ai skșpatș, nș è așa, zise Morcerf, lșî ai anlikatș drentșlș dșmitale de grașiz?

— Poate, zise Monte-Cristo șșrizindș.

— Domșșle koute, nș și fačî ideș despre nlъcherea ce simșș azșindș-te vorbindș astș-felș, zise Morcerf. Te anșnciasem mai dinainte amicilorș meîka șnș omș fabșlosș, ka șnș inkъntștorș din *O Mișș mi șna de Nonșș*, ka șnș fermekștorș din evșlș de mizlokș! dar Parisianii șșntș nișce oamenî așa de finî în nrivingșa paradoselorș, inkъtș ieaș drentș kapșicș ale imașinșrșii adevrșșrșile čele mai nekonștestabile, kșndș ačeste adevrșșrșî nș intrș în toate kondișionile esistînceî lorș din toate zilele. De eșemnlș, eaș Debray kare čitesče și Beauchamp kare tipșresče în toate zilele kъ s'a arestatș și kъ s'a jefșitș pe bșlevardș șnș membrș din Jockey-Club kare întșrziase; kъ s'aș omoritș natș persoane în strada Saint-Denis saș șșbșrbîșlș Saint-Germain, kъ s'aș arestatș zęče, činčî-spre-zęče, dōșz-zęčî de fșrî, saș în kafeneaoa dela bșlevar-

dsăŝ Templului, or în Termele Isă Julian, mi kari kontestă esistența bandiților din Maremma, din kampania Romei saș din bătăliile Pontine. Săne-le dară singură, te rogă, domnule konte, kă am fostă prinsă de bandiți, mi kă fără ȳeneroasa dămitale mizlocire, eram s'astentă, dănc kăm è de kreztă, astăzi, învierea eternă în katakombele Sântuluă-Sebastian, înlokă de a le da să prânzeaskă în kășcioara mea din strada Helder.

— Ba! zise Monte-Cristo, înă detemă kăvintă kă nă mi veă vorbi ničă o dată de ayeastă bagatelă.

— Nă eă, domnule konte, strigă Morcerf, poate vre ză altă kărgia veă fi făktă ayla-mă serviciă kă mi mie, mi ne kare tă veă fi înkăkată kă mine. Din kontra, să vorbimă desne ayeasta, te rogă, kăci, daka te veă otră a vorbi despre ayeastă împrejărare, nă nămaă kă mi veă mă săne năgină din ȳeia ȳe săiă, dar poate înkă mălte din kăte nă săiă.

— Dar, mi se pare, zise sărizindă kontele, kă ai jăkată în toată împrejărarea ayeastă ză rolă destălă de însemntoră kă să săiă totă ama de bine kă mi mine ȳeia ȳe s'a întimnată.

— Vreă să mi promiă, daka voiă săne totă ȳe săiă, zise Morcerf, kă veă săne mi dămneata totă ȳeia ȳe nă săiă?

— E prea drentă, respănsă Monte-Cristo.

— Eă bine, zise Morcerf, kiară de ară săferi amorălă meă propriă, m'am kreztă trei zile întreă obiekălă măgliriloră zăiă masȳe ne kare o lăam de vr'o strenoată a Tulliei saș a Popreeă, de oare ȳe eram nămaă mi nămaă obiekălă măgliriloră zăiă kontadine*: mi observaă kă zikă kontadină kă să nă zikă ȳerană. ȳeia ȳe săiă, este kă, mă nerodă de ktă ayla de kare vorbiam adineaoră,

* Săteanz.

a m lăsată dreptă așteptare pe zăne bandiți de cinci-sprezece să șeai-spre-zecă anī, sursă, kă talia srbire, kare, în mințată kândă voiam să depăș o sursare pe șmerșă seș, mī a nșă nistolșă în pentă, mī, kă ajstorșă a vre o șeapte ontă inșogitorī d'ai seī, m'a kondșșă să mă bine m'a țirță în fșndșă katakombelorș Sântului-Sebastian, șnde am aflată ză kanitană de bandiți foarte literată, pre leșea mea, kare țină *Commentariile lui Cesar*, mī kare s'a inșosită a întrecșne ținerea sa spre a mī zice kă dak'a doșă-zi la șease ore de dimineată nș vșrsam patrș mī de skșde în kasa sa de banī, a doșă-zi la șease ore mī ză patrăș eram să înșeteză din viată. Skrisoarea se aște în fiingă, ă în mșinele lă Franz, șemnată de mine, k'ză *post-scriptum* alș mesterșă Luigi Vampa. Daka vș inșoiș, skriș lă Franz, kare va face a se legalisa șemnatșrele. Eată țină țe șiș domnilorș. Akșm țină țe nș șiș, ă kșm ai nștată, domșle konte, a țrșni k'ză respektă așă de mare pe bandiți romanī, kari respektă așă de nșșine lăkrșrī. Ūș mșțrșiseskă kă Franz mī ăș amă fostă koprinuș de mirare.

— Nimikă mă șimulă, domșle, resnșse kontele, kșnosșeam pe faimosșă Vampa de mă mșltă de zecă anī. Kândă era inkă șne de totă mī nșstoră, într'o zi, kândă i detoi nș ūș mīte țe monedă de așă pentă kă mī arștase kalea, imī dete, șne a nș avea nimikă dela mine, ză nșmală skșlntată de dīnșă mī pe kare kată să lă fi vșzșă în kolekșșnea mea de arme. Mă țrșziș, săș pentă kă șitase așestă skimbă de darșrī mīș kare s'ară fi kșvenită a întrecșne amișia între noi, săș kă nș mș rekșnosșeam, se țină să m'areșteze; dar lă am nșnșă ăș, din kontra, kă vr'o doi-spre-zecă din oamenī lă. Pșteam să lă daș dreptășii romane, kare ă espeditivă, mī kare s'ară fi grăbită în favoa-

rea sa; dar nã o fãkã. Îlã trimisei înderãtã dinnreãzã kã oamenii lãi.

— Kã tokmealã ka sã nã mãi nesãiasã, zise jãrnalistãlã rizîndã. Vãzã kã plãcere kã mã a gîniã kãvîntãlã kã skrãnslositate.

— Nã, domnãle, respãnse Monte-Cristo, çi nã mãi kã tokmealã ka sã mã respekte totã d'ãrna pe mine mãi pe aĩ meĩ. Poate kã cheia ce am a vã spãne vi se va pãrea kãriosã, dãmneavoastrã, domnilorã socialisti, progresivi mãi ãmanitari; dar nã mã okãpã niçi o datã a apãra societatea kãre nã mã apãrã pe mine, mã mãi mãltã, kãre, îñ ãenere, se okãpã de mine nã mãi ka sã mã vãtame, mã, sãurimãndã societatea mã pe apãroapele meã îñ stima mea mã pãzîndã neãtralitatea îñ privingã lorã, totã ei mãi sãntã datorĩ mie.

— Prea bine! strigã Chateau-Renaud, eatã întiãlã omã kãraiosã pe kãre îlã aãzã predikãndã kã lealitate mã kã brãtalitate egoismãlã, è urea frãmosã, asta! bravo, domnãle konte!

— E frankã, çelã pãgînã, zise Morrel; dar sãnt sigãrã kã domnãlã konte nã mã a lãatã seama kã a linsitã o datã la prîncipiele pe kari ni le a esãnsã kã toate aãesteã îñtr'ãnã modã ama de absolutã?

— Çe felã am linsitã l'ããeste prîncipie, domnãle? întrebã Monte-Cristo, kãre din kãndã îñ kãndã nã se pãtea onri d'a prîvi pe Masimilian kã aãta lãare a minte, îñkãtã, de doãzã trei ori, kãteãrtãrãlã jãne mã plekãse okiĩ îñaintea kãããããrãi kãrate mã limpede a kontelãi.

— Dar mi se pare, zise Morrel, kã liberãndã pe D. de Morcerf, pe kãre nã lã kãnosãeã, serviaĩ pe apãroapele dãmitale mã societatea.

— A kãria è çea mãi frãmoãzã podoãbã, zise Beau-

dar astă-zî, o vezî kă okî şî kă spîrîcene, kă è zîş adevîrş kăratş la kare katş sş te sşnî, daka nă vreî sş şî kalçî kăvîntşlş.

— Şî lş voiş şine, zise Morcerf; dar mî è teamă prea mîltş sş nă şî foarte desamşîitş, dămneata, kare esî învîmatş kă lokşrile acidentate, kă întîmplîrile nitoresce, kă orizontele fantastice. La noi nă se aştă celş mai mikş episodş de felşlş aelora la kari te a învîmatş viaăa dămitale aventşroaş. Cimborazzul nostră, è Montmartre; Himalaya noastră, è muntele Valerian; Marele-Desertş la noi, è kămpia Grenelei, ba înkă se mai face şî zîş năşş artesianş ka sş aştă apă karavanele ce trekş printr'însa. Avemş şîrî, ba înkă prea mîşş, de şî n'avemş pe kăşt se zice; dar astî şîrîse temş mai mîltş de celş mai mikş spîonş de kăşt de celş mai mare domnş; înr'zîş kăvîntş, Francia è o şară aştă de prosaikă, şî Parisul zîş oraşş aştă de mîltş çivilisatş, înkăşt nă veî aştă, kăştîndş în cele ontş-zeci şî çinçî departamente ale noastre, zikş ontş-zeci şî çinçî, kăçî se îngelece, skazş Corsica din Francia, kă nă veî aştă în cele ontş-zeci şî çinçî departamente ale noastre, celş mai mikş munte pe kare sş nă şî vre zîş telegrafş, şî cea mai mikă pescere kam neagră în kare sş nă şî năşş zîş komisarş de poliçie vre zîş fanarş de gazş. Aştă dară nămai zîş serviciş potş sş şî fakş, skămnşlş meş konte, şî nentş aştă, sşnt la ordinele dămitale: a te presîntă pretşîndene, saş a însăçîna pe amîçî mei sş te presîntă, aştă se îngelece. Kătre aştă, n'ai trebşîngş de nimîni nentş aştă; kă nămele dămitale, kă starea şî kă spîritşlş ce ai (Monte-Cristo se înkîlî k'zîş sşrîşş năşînş kam batjokoritörş) se presîntă çineva singrş pretşîndene. În realitate dară, nămai nentş zîş singrş lăkrş şî potş şî bşnş: daka vre zîş obîçeiş alş vieçei parisiene, vre o esnerîîngş despre lăkrşrile cele komfortabile, vre o kănosçîngş despre bazarele noastre, mă potş rekomanda la dămneata, sşnt la ordinele

dămitale ka s'z p'i află o kas'z kăviiŋcioas'z. Nă kătez'z a p'i prônăne ka s'z împărg'i ast'z lok'zind'z kă mine kăm am împărg'it'z e'z kă dămneata pe a'ceia kare ai av'xt'o la Roma, e'z kare nă profesez'z egoism'z, dar kare sânt egoist'z kă deosebire, k'z'ci, la mine, afar'z din mine n'ar'z mai p'ine o z'mbr'z, f'z'z nămai dak'a'ceast'z z'mbr'z ar'z fi a z'nei feme'i.

— Ax! zise kontele, eat'z o rezerv'z kă tot'z'z konj'gal'z. Într'adev'z'z, domn'le, mi ai s'ns'z la Roma 'ceva în pr'ivînga z'nei k'z'storie 'ce era n'z'z la kale; kăvine-se oare s'z te felicit'z pentr'z fiitoarea dămitale ferivire?

— Lskr'z'z se afl'z înk'z în stare de proiect'z, domn'le konte.

— P'i 'cine zice proiect'z, zise Debray, va s'z zik'z event'salitate.

— Ba nă! resnănse Morcerf, tat'z'z me'z p'ine la asta, mi s'ner'z n'ca m'lt'z kă neste p'ugin'z v'z voi'z presinta, daka nă ne konsoarta mea, 'cel'z p'ugin'z pe fiitoarea mea, damic'ela Eugenia Danglars.

— Eugenia Danglars! zise Monte-Cristo, ia asten-tăg'i; tat'z'z se'z nă è D. Baron'z Danglars?

— Da, resnănse Morcerf; dar baron'z de o kreare nob'z.

— Ox! 'ce face asta! zise Monte-Cristo, dak'a f'z-k'z'z serv'cie stat's'ci ka s'z merite ast'z distink'c'ione.

— Foarte mari, zise Beauchamp. Kă toat'z liberalitatea s'flet'z'z se'z, a konplektat'z la 1829 o împr'z'mstare de mease milioane pentr'z r'c'ele Carol X, kare l'z a f'z'k'z'z baron'z mi kavaler'z al'z Legiunii de onoare, ast'z-fel'z înk'z'z poartz mandlika, nă la pos'nar'z'z jilete'i sale, kăm ar'z n'ztea krede 'cineva, dar tokmai la kiotoarea frak's'ci se'z.

— Ax! zise Morcerf rizind'z, Beauchamp, Beauchamp,

păstrează aचेasta pentru *Corsarul și Charivari*; dar, de fa-
cț kă mine, skătesचे ne fitorălē meș sokră.

Pe șrmă, întorkînd-se kătre Monte-Cristo:

— Dar adiniorī i ai sursă nămele ka ună omă kară
ară kănoasचे ne baronălē? zise elă.

— Nălē kănoskă, zise kă neingrijire Monte-Cristo;
dar è de krezătă kă nă voiă întărzia de ai face kănoschinga,
fîndă-kă am ună kredită deskisă la dînsălē prin kasa Richard
și Blount din Londra, Arstein și Eskeles din Viena, și
Thomson și French din Roma.

Și, zikîndă aste din șrmă doză kăvinte, Monte-Cri-
sto se zită kă koadă okisăi la Masimilian Morrel

Daka astentase streinălē a prodăचे ună efektă asnra
lăi Masimilian Morrel, nă se închelase: Masimilian treseri ka
kăm ară fi priimită o sğădăire elektrikă.

— Thomson și French, zise elă, kănosची aचेastă kasă,
domnăle?

— Aचेstia sântă bankerii mei în kapitula lămii kre-
stine, respănsse kă linisचे kontele; nătea-voiă oare să ți fîă
bănă la चेवा ne lingă ei?

— Ox! domnăle konte, ai nătea poate să ne ajăți
în kărtăgile noastre kari nîn'akăm aă fostă nefrăktăoase; a-
चेastă kasă a făktă altă dată ună mare servičiă l'a noastră,
și n'a vrătă să mărtăriseaskă ničī o dată, nă sचीă pentru चे,
kă ne a făktă aचेstă servičiă.

— La ordinele dămitale domnăle, respănsse Monte-
Cristo inklinănd-se.

— Dar, zise Morcerf, ne amă depărtătă foarte măltă,
în nrivinga lăi Danglars, din săbiektălē konvorbirii noastre.
Era vorba de a afla o lokăingă kăviinčioasă kontelăi de
Monte-Cristo: să vedemă, domniloră, aidegi să ne dămă fă-

kare kŭte o ideŭ. Ūnde sŭ aflŭmŭ o lokŭingŭ pentrŭ aĉestŭ oasne noŭ alŭ mareleŭ Parisŭ ?

— În sŭbrŭbiŭleŭ Saint-Germain, zise Château-Renaud: domnŭleŭ va afla akolo ŭnŭ mikŭ otelŭ minŭnatŭ între kŭrte ŭi grŭdinŭ.

— Ba! Château-Renaud, zise Debray, nŭ kŭnosŭi mai mlŭtŭ de kŭtŭ aĉestŭ tristŭ ŭi ŭrŭciosŭ sŭbrŭbiŭ din Saint-Germain; nŭ lŭ askŭlta, domnŭle konte, aflŭ-ŭi o lokŭingŭ la Chaussée-d'Antin: aĉesta   adevŭratŭleŭ ĉentŭrŭ alŭ Parisului.

— La bŭlevardŭleŭ Opereŭ, zise Beauchamp, la planŭleŭ d' ntiŭŭ, o kasŭ kŭ balkonŭ; D. konte ŭi va adŭce niŭĉe perine de firŭ albŭ, ŭi va vedea, fŭmŭndŭ-ŭi ĉiŭbŭkŭleŭ saŭ ingiŭindŭ-ŭi xanŭrile, trekindŭ toatŭ kapitala sŭb okiŭseŭ.

— Dar domnŭle, Morrel, n' i ni'ŭ o ideŭ, zise Château-Renaud, de nŭ pronŭŭi nimikŭ ?

— Bada, zise ŭrŭzindŭ jŭnele; din kontra, am ŭna, dar lŭsam ne domnŭleŭ sŭ se indŭnleĉe la vre ŭna din pronŭnerile ĉele streŭĉite ĉe i aŭi fŭkŭtŭ. Akŭm, fiindŭ-kŭ n' a resnŭnsŭŭ, kreĉŭ kŭ amŭi nŭtea a i oferi ŭnŭ mikŭ apartamentŭ  tr'ŭnŭ otelŭ foarte frŭmosŭ, foarte Pompadour, ne kare lŭ a  nkiriatŭ sorŭ-mea de ŭnŭ anŭ în strada Meslay.

— Aŭ o sorŭ ?  ntrebŭ Monte-Cristo

— Da, domnŭle, o sorŭ minŭnatŭ.

— Mŭritatŭ ?

— De vr'o noŭrŭ lŭnŭ anŭoane.

— Feriĉitŭ ?  ntrebŭ kontele din noŭ.

— Ama de ferĉitŭ ne kŭtŭ este ertatŭ ŭneŭ fiingŭ omenesŭi de a fi, resnŭnse Masimilian: a lŭatŭ ŭnŭ bŭrbatŭ ne kare îlŭ izbŭia, aĉela kare remŭsese kredinĉiosŭ în nefeŭriĉirea noastrŭ: Emanuel Herbaut.

Monte-Cristo ŭrŭise ne nesimŭite.

— Lokŭeskŭ akolo în timnŭleŭ semestrŭleŭi meŭ, ŭrŭmŭ Masimilian, ŭi voiŭ fi din nreŭnŭ kŭ kŭmnatŭleŭ meŭ Ema-

puel la dispoziția D-lui konte pentru toate însemnămintele de kari va avea trebuință.

— Știi mințit! strigă Albertu nin'a nu avea timp să Monte-Cristo a răspunde, iea semna la cheia ce faci, domnule Morrel, vei întemnița și călător, ne Simbad Marinariș, în viața de familie; și omă care a venit să vază Parisul, vreți să lă faci patriarhă.

— O! nu, răspunde Morrel scrizînd, sora-mea e de douăzeci și cinci de ani, cămnașă mea e de trei-zeci; sunt și juri, voi și fericiți; către acestea, D. konte va fi a căsăla dînsă, și va întilni oasneții numai căndă i va plăcea să'i vază.

— Mășmeskă, domnule, mășmeskă, zise Monte-Cristo, mă voiș mășmi a fi înțușat de dămneata la sora și la cămnașă dămitale, daka voiesci a mi face astă onoare; dar n' am priimită propunera nici șiia din domniăștia, fiindcă mă am lokșingă pegrătită.

— Cămi strigă Morcerf, vei lokși dară într și otel? Asta va fi prea șirită pentru dămneata.

— Eram dară aua de reș la Roma? întrebă Monte-Cristo.

— Așzi akolo! la Roma zise Morcerf, ai keltăit și cinci-zeci mi de niastri supe a și mobila și apartament, dar presunșă că nu estă disușă a renoi în toate zilele o asemenea keltăială?

— Nu m'a onrită aceasta, răspunde Monte-Cristo, dar eram otărită a avea căsa mea la Paris; am trimis și mai d'înainte ne valetăș meș de kameră, și akam kată să fi cămpărată această căsă și să fi mobilat'o.

— Dar șune-ne că ai și valetă de kameră care cănoasce Parisul! strigă Beauchamp.

— Și elă vine, ka și mine, pentru întia oară

în Franca; el   negru mi nu vorbeste, zise Monte-Cristo.

— Atunci   Ali! intreb  Albertu în mizlocul mi-grii tatoru.

— Da, domnule,   insu-mi Ali, Nubianul meu, matru meu nu kare ila ai vazu la Roma, mi se pare.

— Da, negreuitu, respanse Morcerf, mi adu a min-te prea bine. Dar km ai insuvinatu nu nu Nubian a u kmpu o kasu la Parisu mi nu nu matru a u o mobila? Va fi faktu toate lkrile nu dosu, bielu nefericitu!

— Desampesce-te, domnule; sut sigru, din kon-tra, ku va fi alesu toate lkrile dne gsu meu; kcu nu   k'alu tatoru oameniloru. A sositu de ontu zile, va fi alergatu prin totu oraulu ku avelu instinktu ce aru ntea avea nu kine bunu vintoru vintu singru; elu mi knoasce kapriciele, fanteziele, trebuiele: va fi organizatu toate dne plaku meu. Svia ku eram su sosesku astu-zu la zece ore; dela noa ore, m'astenta la bariera de la Fontainebleau; mi a datu astu xrtu; asta   noa mea adreu; eatu, vitesce-o.

Si Monte-Cristo dete e xrtu lu Albertu.

— Campiele-Elisee, 30, viti Morcerf.

— Ax! eatu ce   adevratu originalu! nu se nu onri de a striga Beauchamp.

— Si   principiaru, adase Chateau-Renaud.

— Km! nu u knoscu kasa? intreb  Debray.

— Nu, zise Monte-Cristo. V'am mai nu ku nu vream su gresku ora. Mi am faktu gteala în trsu, mi m'am datu josu la poarta vce-kontelu.

Jnu se xtaru nu la altu; nu svia daku nu era o komidu jkatu de Monte-Cristo; dar totu ceia ce emia din gru adestu omu avea, ku totu karakteru se originalu, o astu-felu de simplitate, inktu nu ntea prespane cineva ku minia. Ktre acestea, de ce era su minu?

— Va trebăi dară sã ne mslușmimă, zise Beauchamp, de a face domnslăi konte toate serviciile ȳele miȳi kari sãntă în nãterea noastră. Eă, în kalitatea mea de jãrnalistă, i deskiză toate teatrele din Parisă.

— Mslușmeskă, domnșle, zise sãrızîndă Monte-Cristo; intendentșlă meă are ordinșlă de a mai ĩnkiria o loje la fiș-kare din aȳeste teatre.

— Și intendentșlă dămitale ȳ asemenea Nubian și mătă? ĩntrebă Debray.

— Nă, domnșle, ȳ nșmaĳ șnă komnatriotă ală dăm-neavoastră, daka kșm-va șnă Corsican ȳ patriotșlă kșiva: dar ĩlă kșnosăi, domnșle ne Morcerf.

— Șă fiș oare bravșlă sinioră Bertuccio, kare se priȳene așa de bine la ĩnkiriarea ferestreloră?

— Tokmaĳ, și lă ai vșzștă la mine ĩn zĳa kșndă am avștă onoarea de a te priimi la dejșnă. E șnă omă foarte bravă, kare a fostă nșșină soldată, nșșină kontrabandieră, nșșină din toate ȳe poate fi ȳineva k'șnă kșvintă. N'ăși jșra kă nș va fi avștă ȳeva de ĩmpșșșită kș poligia nentș o sekșșșșș, ȳeva bșșnioară ka o lovĳșșș de kșșșită.

— Și ai alesă ne aȳestă ȳetșșșșș onestă ală lș-miĳ ka intendentă ală dămitale, domnșle konte; kștă ĩși fșșșșș ne ană?

— Eĳ bine! ne onoare, zise kontele, nș mai mșltă de kștă altă, sșnt sigșșă; dar face totă ȳe voiă, nș kș-noașȳe ĩmposibilitatea, și d'ȳeĳa ĩlă ųiă.

— Atșșșș, zise Chateau-Renaud, eate-te kș o kășș dikisĳș; ai șnă otelă la Cămpĳe-Elisee, domestĳș, intendentă; nș ųi ĩnsesȳe de kștă o amantă.

Albertă sșrĳșe: mi adășe a minte de Grėca ȳea frș-moașș ne kare o vșzșșe ĩn lojea kontelăi la teatrălă Valle și la teatrălă Argentina.

— Am cheva mai bxnă de kxtă o amantă, zise Monte-Cristo; am o sklavă; dămneavoastră inkiriagi amantele la teatrul de la Operă, la teatrul de Vaudeville, la teatrul de Varietăți; eă am kămpărată ne a mea la Constantinopole; m'a kostată mai skămpă; dar, săb raportală acesta, nă mai am trebăingă a mă neastămpăra despre nimikă.

— Dar xigi, zise rızindă Debray, kă sântemă, dăne kăm a zisă rețele Carol, kărağı de năme, kărağı de natăre; kă indată ce ăi ai năssă ničiorulă ne pămintălă Franciei, sklava dămitale a devenită liberă?

— Cine i o va sursne? întrebă Monte-Cristo.

— Dar, azăi akolo! celă d'intiă venită.

— Nă vorbesce altă limbă afară de cea romaikă.

— Atăncă è altă cheva.

— Dar o vomă vedea celă păgină? întrebă Beauchamp, săă, avindă znă mătă, ai mi eăncă?

— Pre leuea mea, nă, zise Monte-Cristo, nă mergă kă orientalismălă năn' akolo: toğı chei ce mă inkonjoară sântă liberă a mă lăsa, mi, lăzândă-mă, nă voră mai avea nevoiă de mine ničă de nimini; eată pentă ce nă mă lasă poate.

De mătă ajnseseră la desertă mi la ăigare.

— Skămpălă meă, zise Debray skălândă-se, sântă doză ore mi jămătate; komeseanlă dămitale è de minăne, dar de mătă ori čineva è nevoită a părsă o kompaniă bxnă pentă zna xită: kată să mă întorkă la ministrălă meă. Voiă vorbi despre kontele ministrălă, mi va kăta să sčimă čine este.

— Iea a minte, zise Morcerf, chei mai restăčiomă aă renănciată l'aceasta.

— Ba; avemă trei milioane pentă poligia noastră; este adevărată kă s'ăă keltăită măi totă d'asna înainte; dar

ce ne pasă, va remănea totă d'acna vre o cinci-zeți de mi
de franți spre aचेastă întrebăingare.

— Ши kăndă veți ști cine este, mi veți spune?

— Îți promit. La revedere, Albertă; domnilor, sânt smilităle dămneavoastră.

Ши ewindă Debray strigă prea tare în antikameră:

— Zi să tragă.

— Bine, zise Beauchamp lăi Morcerf, nă mă voiă dăce la Cameră; dar am să dăă ăititoriloră mei ăeva măi bănă de kătă ună diskărsă ală D-lăi Danglars.

— Te rogă, Beauchamp, zise Albertă, niči o vorbă măi măltă; nă mi lăa merităle de a lă presinta mi a lă esplikă. Nă ă așa kă este kăriosă?

— E măi măltă de kătă atăle, resănsse Château-Renaud, mi ă într'adevără unăle din oamenii ăei măi estăordinari din kăuă am văzătă în viăăa mea: Viă, Morrel?

— Timnăle de a da karta mea D-lăi konte, kare binevoiesăe a mi promise de a veni să ne fakă o mikă visită, strada Meslay, 14.

— Fii sigără kă nă voiă linsi, domnăle, zise konte-le inklinăndă-se.

Ши Masimilian Morrel ewi kă baronăle de Château-Renaud, lăăndă ne Monte-Cristo singără kă Morcerf.

CAPITULU XLI.

PRESINTAREA.

Kăndă Albertă remase singără kă Monte-Cristo:

— Domnăle konte, i zise elă, dă-mi voia de a în-

— AI o amantă frumoasă, vice-conte.

чепе кх дѣмнеата месериа mea de *cicerone* дѣндѣ-дї проба хнѣи апартаментѣ де фѣкѣѣ. Пентрѣ дѣмнеата, каре естї обичї-нѣитѣ кх palatele din Italia, va si хнѣ стѣдїѣ де фѣкѣтѣ kalkѣ-лѣндѣ ин кѣте пїчїоаре патрате poate трѣи хнѣлѣ din jхнїї Parisulї kare нѣ treчe ka хнѣлѣ чe are o lokѣingѣ хрїтѣ. Tre-кїндѣ din kamerѣ in kamerѣ, vomѣ deskide ferestrele ka сѣ resѣfli

Monte-Cristo кхносчeа sala de мѣнкare шї salонлѣ din planлѣ de josѣ.

Albertї илѣ kondѣse mai иntїиѣ la lѣkrѣtorїлѣ seѣ.

Дѣне кхм шї адѣче чїне-va a minte, asta era инкѣ-пerea sa de преалецере.

Monte-Cristo era хнѣ бхнѣ anреѣsitorѣ de toate lѣkrѣ-гїle ne kari le грѣмѣdїse Albertї иnr'аеа инкѣпere: si-пete vekї, porcelane de Iaponia, stofe de Orientї, stiklerie de Venezia, arme din toate цerele lѣmїї, toate i era famї-лїare, шї, la чeа d'иntїиѣ арѣнкѣтѣрѣ de okїѣ, rekхносчeа se-кѣлѣлѣ, цара шї oriцїna.

Morcerf kreзѣse кѣ era esnlikatorлѣ, шї кѣндѣ kolo elѣ фѣчeа, сѣb direкцїинеа kontelїї, хнѣ кѣрсѣ de архeоло-цїѣ, de mineraloцїѣ шї de istoria natѣralѣ.

Albertї иntrodѣse ne oasnele seѣ in salонѣ.

Ачестѣ salонѣ era тапїцатѣ кх lѣkrѣгїle пїкторилорѣ modernї.

Era нїсчe пeїсацe de Duprѣ, кх trestie лѣнцїї, кх арбѣгї resѣгїцїї, кх vache мѣцїnde шї кх чeрѣгї мїнѣnate.

Era нїсчe kavalerї arabї de Delacroix, кх бхрнѣse marї шї лѣнцїї, кх цїнгѣторї strelѣчїte, кх arme damaskinate, аї кѣрoга каї чe мѣска кх тѣрbare, de oare-чe oamenїї se sfѣшїa кх мѣчїѣчe de ferѣ.

Aкѣarele(*) de Boulanger, иnfлїцїшѣндѣ ne *Notre-Dame*

(*) Desemnѣ кх тѣмѣ din China, кх venѣse sunгїгїї шї transparente.

de-Paris kx ayea vigoare kare faye ne niktorslǝ a fi rivalǝ kx poetslǝ.

Era nisye nınze de Diaz, kare faye flori mai fr̄moase de k̄tǝ florile, soarele mai fr̄mosǝ de k̄tǝ soarele.

Desemne d'ale lǝi Decamps totǝ aya de k̄lorate k'ale lǝi Salvator Rosa, dar mai poetice.

Pastele d'ale lǝi Giraud mi Müller, inf̄ȳiș̄ndǝ kōnii kx kanete de in̄yerǝ, femeī kx tr̄șșre de fechioare.

Ad̄șbririle skoase din alb̄șmlǝ de k̄l̄toriz la Orientǝ alǝ lǝi Dauzats, kari f̄șeser̄ kraionate in k̄te-va sek̄nde pe șeaoa șneī k̄mile saǝ ne țrla șneī moskee; in țele din șrm̄, totǝ țe poate da arta modern̄ in skimbǝ mi in des̄șșbire nent̄ș arta per̄d̄ș mi sb̄rat̄ kx sek̄lii trek̄șș.

Albertǝ s'astenta s'arate, țelǝ n̄șinǝ ast̄ dat̄, țe-va noǝ k̄l̄torșlǝi țel̄ș straniș; dar, nent̄ș marea sa mirare, ațesta, fr̄'a ayea treb̄șin̄ș șz k̄ate sem̄n̄șrele, din kari șnele era șșmaī nisye inițiale, anlik̄ kiarǝ indat̄ș n̄șmele fiș-k̄r̄'ol aștorǝ la l̄krarea sa, așș-felǝ ink̄tǝ era lesne de v̄z̄șlǝ k̄, n̄ș n̄șmaī fiș-kare din ațeste n̄șme i era k̄șnoșk̄șlǝ, dar ink̄ k̄ fiș-kare din ațeste talente f̄șese anprețiat̄ mi șșdiat̄ de d̄nșlǝ.

Din salonǝ trek̄șș in kamera de k̄lkare.

Ațeasta era totǝ de o dat̄ș șnǝ modelǝ de eleganț̄ș mi de ḡșșț̄ as̄n̄ș: akolo, șnǝ sinḡșrǝ ritratǝ, dar semnatǝ Léopold Robert, ștelșșia intr'o kadr̄ de așrǝ matǝ. ○

Ațeșț ritratǝ atrase mai int̄ișș n̄șvirile kontelși de Monte-Cristo, k̄șși f̄k̄ș treī n̄șși renezi in kamer̄ș mi se onri de odat̄ș inainteī.

Așț ritratǝ inf̄ȳiș̄șa o femeic̄ de doșș-țeț mi ținț n̄șn̄ la doșș-țeț mi mease de anī, kx fața br̄șn̄, kx k̄șșț̄șșra de fok̄, v̄lșit̄ș șșb o pleon̄ l̄n̄țed̄ș.

Ła n̄șrta kost̄șmlǝ nitoreskǝ alǝ nes̄k̄șșgelorǝ kata-

lane kx korsetslǝ seǝ ʧelǝ roʃx ʃi negrǝ ʃi kx aʧe de a-
zrǝ prinse in nǝrǝ.

Se ʒita la mare, ʃi ʒmbra sa se desemna ne in-
doitslǝ azrǝ alǝ ʧerǝlǝi ʃi alǝ valsrilorǝ.

Era intǝnerikǝ in kamerǝ, de ʒnde nǝ, Albertǝ arǝ
fi nǝtǝlǝ sǝ vazǝ paloarea vǝnǝlǝ kare se intinse ne obrazii
kontelǝi, ʃi a sǝnrinde infiorearea ʧea nervoasǝ kare tre-
kx ne ʒmerii ʃi ne nentǝlǝ seǝ.

Se fǝkk ʒnǝ minstǝ de tǝʧere, in kare Monte-Cristo
remase kx okislǝ aǝintǝlǝ asǝnra niktǝrei aʧeleia.

— Aǝ o frǝmoasǝ amantǝ vǝʧe-konte, zise Monte-
Cristo k'ʒnǝ glasǝ de totǝ linisʧitǝ; ʃi aʧestǝ kostǝmǝ, kost-
tǝmǝ de balǝ fǝrǝ inoialǝ, o prinde intr'adevǝrǝ de minǝne.

— ʒx! domnǝle, zise Albertǝ, eatǝ o amǝpire ne ka-
re nǝ ʃi aʃi erta-o, dak' alǝtǝre kx aʧestǝ ritratǝ, aǝ fi vǝ-
zǝtǝ alǝtǝlǝ. Nǝ kǝnosʧi ne mǝmǝ-meǝ, domnǝle; ne ea o
vezǝ intr'astǝ kadrǝ; a nǝsǝ s'o penelese astǝ-felǝ, akǝm
ʃease saǝ ontǝ anǝ. Aʧestǝ kostǝmǝ ǝ ʒnǝ kostǝmǝ de fan-
tǝsǝ, dǝne kǝm se vede, ʃi asemǝnarea ǝ aʃa de marǝ, in-
kǝlǝ mi se pare kǝ vǝzǝ inkǝ ne mǝmǝ-meǝ astǝ-felǝ pre-
kǝm era la 1830. Kontesa nǝse sǝ i fakǝ aʧestǝ ritratǝ ne
kǝndǝ linsia o datǝ kontele. Fǝrǝ inoialǝ ea kredea sǝ
pregǝteaskǝ o sǝnrise grǝʧioasǝ nentǝr inoarcerea sa; dar,
lǝkrǝ kǝriosǝ, aʧestǝ ritratǝ desnǝkkǝ tatǝlǝi meǝ; ʃi valoǝ-
rea niktǝrei, kare ǝ, dǝne kǝm vezǝ, ʒna din frǝmoasele
nǝnze ale lǝi L  opold Robert, n'a nǝtǝlǝ sǝ lǝ fakǝ a i treʧe
antǝnatia ʧe o prinsele nentǝr bielǝlǝ ritratǝ. Este adevǝr-
ratǝ sǝ o sǝnǝiǝ inǝre noi, skǝmnǝlǝ meǝ konte, kǝ D. de
Morcerf ǝ ʒnǝlǝ din nǝirii ʧei mai stredǝitorǝ aǝ Lusembur-
guluǝ, ʒnǝ ʧeneralǝ renǝmitǝ nentǝr teorǝ, dar ʒnǝ amatorǝ
de artǝ din ʧei mai de mǝzlokǝ; mǝmǝ-meǝ nǝ ǝ aʃa, kare
peneleazǝ de minǝne, ʃi kare, stimǝndǝ prea mǝlǝ o lǝ-

Contesa de Morcerf.

Primiia pronunțarea fuză entuziasmă și fuză puzeră de reș, ka zna din ksviungele de societate kare è datoria or kuză omă ksm se kade.

Albertū kizmă pe valetălă seș de kameră și i ordonă a se dăce să însuungeze pe D. și doamna de Morcerf despre venirea kontelă de Monte-Cristo.

Albertū îl șrmă dinnreșnă kă kontele.

Ajșngindă în antikamera kontelă, se vedea d'asșnra șneī ce respunde în salonă șnă skșdonă kare, prin ornamentalsă seș celă mândră și armonia sa kă împodobirea înkșneriū, arșta importanța ce pșnea proprietarșlă otelșlă pe așestă blasonă(*).

Monte-Cristo se ouri înaintea așestă blasonă, pe kare îl șerșetă kă lzare a miute.

— De azșră kă șeante merlete de azșră pșse în bandă. E fuză indoială skșdonșlă familieī dșmitale, domnșle? întrebă elă. Afară de kșnosșința puziloră blasonșlă kare mī nermite a lă desșifra, șnt foarte nekșnoskștoră în materia eraldikă, eș, konte din întimnlare, fabrikată de Toscana kă ajștorșlă șneī komanderie de San-Stefan, și kare m'ară fi fuzălă să mī treakă gșștălă de a fi domnă mare daka nș mī ară fi zisă șineva de mșlte ori kă, nentș celă ce kuztoresce mșlă, è șnă lșkră foarte neapșrată. Kuzi în cele din șrmă, kiară nentș vamăși, ka să nș te măș vizi-teze, kată s'aibă șineva șeva pe tșbliele tuzșreī sale. Ear-tă-mă dară daka mī fakă o asemene întrebare.

— Și nș è de lokă indiskretă, domnșle, zise Morcerf kă simplitatea konvinșeriū, și aī nemerită drentă: așestea șntă armele noastre, adikă șnt ale tată-lă meș; dar șntă, nekșm vezi, linate la șnă altă skșdonă, kare è rouș k'șnă tșrnă de arșintă, și kare è a

(*) Markă, arșșră.

frumoasă kșloare brșnș pe kare o admiram așua de mlștș pe fața nobilei Catalane.

S'arș fi kșvenitș sș fiș Oedipe saș însș-mi sșidele snre a gici ironia kare însogise vorbele kontelși intinșrite în anarinqș kș cea mai mare politege.

Astș-felș Morcerf i mlșgșmi k'șnș sșrșsș, mi, tre-kindș celș d'intiitș ka sș i arate drșmșlș, imnise șua kare se deskidea dedesșbtșlș acestorș arme, mi kare, dșne kșm amș snșsș, da în salonș.

În lokșlș celș mai în fațș alș salonșlși se vedea asemene șnș ritralș.

Acesta era ritratșlș șnși omș de trei-zeci mi çinqi nșnș la trei-zeci mi ontș de anș, nșrtșndș o șuniformș de ofișerș ġeneralș, kș o îndoitș șualetș kș çiskșrș întorși, semnș alș gradelorș șșnerioare, nandlika Legiunii d'onoare la gitș, çeia çe arșta kș era komandorș, mi ne nentș la dreanta, plaka de ofișerș mare alș Ordinului Mântuitorului, mi la ștșnga marea-kșșçe a lși Carol III, çeia çe arșta kș persoana în-țșișmatș în avelș ritratș katș sș fi fșkșlș resbelele Greciei mi Spaniei, saș, çeia çe è totș șna în privingș kordoanelorș, kș a imlnitș vre o misișne diplomatikș în ambele ġere.

Monte-Cristo era okșpatș a privi kș de amșnșntșlș așestș ritratș, mi kș o îngrijire nș mai nșșinqș de kștș intia oarș, kșndș o șuș lateralș se deskise, mi se aflș fațș în fațș kș kontele de Morcerf însș-mi.

Acesta era șnș omș de patrș-zeci mi çinqi nșnș la patrș-zeci mi șease de anș, dar kare se arșta celș nșșinqș de çinqi-zeci, mi a kșșșia mșștașț mi snșnșçene negre kontrasta prea kșrișș kș nșrșlș seș mai albș țiatș skșrtș dșne moda militarș.

Era imbrșkatș într'șnș kostșmș bșrșeșș mi nșrta la

kiotoarea sa o pandlikă ale kăria marșini diferite arăta diferitele ordini kă kare era dekorată.

Acestă omă intră k'ănă pasă destăle de nobilă și k'ănă felă de grăbire.

Monte-Cristo ilă văză venindă la dănsăle făr' a face ănă sigără pasă.

Ară fi zisă cineva kă nițioarele lăi era lănite de paretăle kă okiă lăi ne obrazată kontelăi de Morcerf.

— Tată, zise jănele, am onoare a ăi presinta pe D. kontele de Monte-Cristo, ne avelă amikă ăenerosă pe kare am avată ferăcirea de ală intălni în îmurejărăile cele grele pe kari le șăi.

— Domnăle bine a venită între noi, zise kontele de Morcerf, salătăndă pe Monte-Cristo k'ănă șărisă, și, skăpăndă viaăă ănikăle nostră mostenitoră, a făkată kasei noastre ănă servăiă kare va avea drentă nentă totă d'ăna la rekănoșăinăă noastră.

Și, zikăndă ačeste vorbe, kontele de Morcerf arăta ănă fotolăle lăi Monte-Cristo, intr' ačela-șă timpă pe kăndă elă se pănea să șează în faăă ferestrei.

Kăle nentă Monte-Cristo, lăle fotolălele pe kare i lă arătase kontelă de Morcerf și se așeză astă-felă kă să fă așkănsă în ămbra perdeleloră celoră mară de katifea, și să ăiteaskă de akolo pe trășărele intăpărite de osteneală și de griă ale kontelăi toată istoria dăreriloră sekrete în fă-kare șăiăitărele ăe i venise fără timpă.

— Doamna kontesa, zise Morcerf, își făăea găteala kăndă a însăinăat' o văă-kontele despre visita ăe era să aibă ferăcirea a o priimi; o astentă, și, în zăă minăte, va fi în salonă.

— E măle onoare nentă mine, zise Monte-Cristo, sa kiară din zăă sosiriă mele la Parisă, s'am afăăe k'ănă omă

ală kърzia merită egalează repstația și pentru kare soartea, fiindă o dată dreaptă, n'a fьkstă greșală; dar n'are ea oare în kьmniele dela Mitidja saă în mьnșii Atlasului șiă bastonă de mareșală a ții oferi?

— Oх! respnse Morcerf roșindă șișină, am pь-răsită serviciulă, domnșle. Nămită pairă sьb Restaurare, eram din kampania d'intiă, și serviam saă ordinile mareșalăși de Bourmont; nsteam pretinde dară o komandă sьperioară, și ține știe țe era să se întimpe daka partea intiă-păskășiloră remănea pe tronă! Dar Revoluțiunea din isliă era, dăne kəm se vade, destălă de glorioasă ka să poată fi ingrată, ea fь astă-felă pentru or țe serviciă kь data din perioda imperială; imi detei nrin șrmare demisiașnea; kьți, kьndă a kьpătată țineva șpaletele sale pe kьmniăș bătăliei, nș știe de lokă să manoperese pe terimăș țelă alănekoșă ală saloaneloră; am lăsată șabia, m'am arănkată în politikă, mă daș la indăstriă, ștdieză artele folositoare. În ței doșțezei și ținți de ani în kari remăsesem în serviciă, aveam prea măltă astă doringă, dar n'aveam de lokă timă.

— Nisțe asemene idee întregină sьperioritatea națiunii dămitale asșna țeloră alte țere, domnșle, respnse Monte-Cristo; țintilomă emiă dintr'o kasă mare, avindă o avere frămoasă, ai konsimșilă mai intiă a kьpăta intiele grade ka soldată obskără, è șiă țe foarte rară; pe șrmă, ajănsă țenerală, pairă de Francia, komandoră ală Legiunii d'onoare, konsimșii a reințene o a doza învățățăr, fьr'altă șperanță, fьr'altă resulată de kьță ațeia de a fi o dată folositoră semeniloră dămitale... Ax! domnșle, asta è într'adevără foarte frămosă; voiă ție și mai măltă, asta è într'adevără șăblimă!

Albertū nrvia și askelta pe Monte-Cristo kь mira-

re; nă era obișnuită a lă vedea înțelegându-se la niște asemenea idee de entuziasm.

— Vai! zmiște streinul, furtă îndoială că skonș de a resini norșlă celș srbpire ce lă făksere vorbele lăi sș treakă pe fruntea lăi Morcerf, noi nă facemș astă-felș în Italia, noi kreschemș dăne stirnea noastră mi dăne felșlă nostră, mi pșstrămș acela-mi frânzetș, acela-mi talitș mi adesea kiarș acela-mi nefolosingș toatș viața noastră.

— Dar, domnșle, respnșse kontele de Morcerf, pentr' șnș omș de meritșlă dămitale Italia nă ă o patriș, mi Francia mi întinde bragele; respnșde la kizmareș sa, Francia nă va fi poate ingratș pentrș toatș lămea; ea mi trateazș reș koniș; dar are obiceișlă o priimi bine pe streinș.

— E! tatș, zise Albertū k'șnș șrșisș, se vede bine că nă kșnosși pe D. kontele de Monte-Cristo. Mășșmirile sale nă se aflș într'astș lăme; n'aspirș la onorș, mi iea nă-măi kște inkăș într'șnș pasportș.

— Eatș, în nrivinga mea, espresșșnea cea măi dreaptș pe kare am șzit' o vre o datș, respnșse streinșlă.

— Dămnșlă a fostș stăninș alș viitorșlă seș, zise kontele de Morcerf k'șnș șșșn.ș, mi a alesș kalea de florș.

— Tokmăș, domnșle, respnșse Monte-Cristo k'șnș șrșisș dintr'acele ce nă va pștea niș o datș șnș niktorș a le penela, mi pe kari șnș fizioloșistș se va desnera totș d'ășna d'ă le analiza.

— De nă m'ăși teme sș osteneskș pe domnșlă konte, zise ģeneralșlă kare era inkăntatș de manierele lăi Monte-Cristo, lă aș dăce la Cameră, astș-zī ă o sedingș kșrioasș pentrș cine nă kșnoasșe pe senatoriș nostri ceș modernș.

— Îmi voiș fi foarte rekșnosșkștorș, domnșle, daka bine-voiesși a mi renoi astș pronșnere altș datș; dar, astș-

zî, mî lingşmirz speranşa kă voiş fi p̄sintată la doamna kontesa, şî voiş astenta.

— Ax! eatz şî mîmz-me! zise vice-kontele.

Într' adevzră, Monte-Cristo, întorkîndz-se iste, vîzr ne doamna de Morcerf la intrarea salonşlî, în pragşlă şmei onşse kă avela ne şnde intrase hîrbatşlă eî: nemiskatz şî palidz, kîndă Monte-Cristo se întoarse şure dînsa, ea şî lăş şz î kazz braşlă, kare, nă se şvie pentră ce, se rezimase de înkădrarea aşritz; ea se afla akolo de kăte-va sekunde, şî aşzise cele din şrmz vorbe ne kari le şşesese visitato-rşlă de neste mîşşî.

Acesta se skălă şî salţz nînz josă ne kontesa, kare se înklină şî ea, mîtz şî ceremonioaşz.

— Eî Dămnezesh meş, doamnă, întrebă kontele, ce ai? te a şşpratz poate kăldzra din salonă de nă te şimşî bine?

— Şşferî, doamnă? zise vice-kontele venîndă iste înaintea Mercedesî.

Ea le mşşşmî l'amîndoî k'şnă şşşş.

— Nă, zise ea, dar am şerkatz o lărbzrare vîzîndă pentră întîia oarz ne avela fîrz intervenirea kăşzia amă fi în mînzşlă acesta în lakreme şî în doliş. Domnşle, şrmă kontesa înaintîndă kă maiestatea şneî reşine, şî şnt datoare viadz şîşşî meş, şî, pentră astz binefăcere, te binekşvînteză. Akşm şî mşşşmeskă pentră năşcereă ce mî faşî de a mî prokşra okazşnea ka şz şî arzşlă aveaşz mşşşmîre p̄ekşm te binekşvînteză, adîkz din fşndşlă inîmeî.

Kontele se înklină înkă o datz, dar şî maî mşlă de kălă întîia oarz; era şî maî palidă de kălă Mercedes.

— Doamnă, zise elă, D. kontele şî dămneata mă resnşşşîşî foarte şeneroşă pentră o fantz p̄ea şimşz. A skăpa şnă omă, a skăşî ne şnă p̄rinte de o dşgere, a kăş-

Nemișcată și palidă, ea și lasă să i cadă braciul.

da simyibilitatea unei femei, nă va să zikă a face cineva o fantă bșnă, ăi va să zikă a face ună aktă de șmanitate.

L'ăceste vorbe, zise kă o dslăeagă mi o politege rare, doamna de Morcerf respănse k'șnă glasă profăndă:

— E o mare ferichire pentru fiulă meă, domnăle, a te avea de amikă, mi măldămeskă lăi Dămnezeă kare a fă-kășă lăkrășile astă-felă.

Și Mercédès mi redikă okiă ăei frămomi la ăeră k'o gratitșdine ama de nemărginită, în kășă kontele krează kă tremăragă doăă lakreme în ei.

D. de Morcerf șăngomiă de ea.

— Doamnă, zise elă, am mai răgată ne D. konte a mă erta pentru kă șnt nevoită a lă părgăsi, mi i veă renoi mi dămneata aăeasta, te rogă. Ședină se deskide la doăă ore, akșm șntă trei, mi am să vorbeskă.

— Dă-te, domnăle, mă voiă sili să fakă ne ôasșele nostră a șita linsa dămitale, zise kontesa kă ačela-mi glasă de simyibilitate. Domnălă konte, șrmă ea întorkindă-se kă-tre Monte-Cristo, ne va face graăia de a remănea să ne-treakă restălă zileă împreășă kă noi?

— Măldămeskă, doamnă, mi te rogă a mă krede kă șnt ăelă mai rekănoskătoră pentru pronșnerea dămitale, dar am desăinsă ază dimiăeagă la noarta dămitale din trășșra mea de kăłtoră. ăe felă șnt instalată la Parisă, nă șăiă, șnde șnt așezată, abia o șăiă. E ună mikă ne-astămpărgă, o șăiă, dar kă toate aăeștea kreăă kă è de a-pregăită.

— Vomă avea astă plăcere altă dată ăelă nășină, ne o promiăi? întrebă kontesa.

Monte-Cristo se inklină făr' a respănde, dar ăes-tălă nășea treăe ka o priimire din parteă.

— Atășăi, nă te mai ăiă, domnăle, zise kontesa,

kъчї nъ voiș sъ mъ fakš indiskretъ saș sъnpъrtoare kъ re-
kъnosчingа mea.

— Skъmnъlš meș konte, zise Albertū, daka bine-
voiesчї, mъ voiș черка a џї їnapoia la Parisū politegea чеa
gratioasъ ne kare mї aї fъkst'o la Roma, mї sъ џї daș kъ-
neplš meș їn disposiцїsne nїnъ kъndъ veї avea timпъ a џї
fache ekipaцele.

— Џї mъlyxmeskš de o miș de orї nentъ indato-
rїrea dъmitale, vїche-konte, zїche Monte-Cristo, dar krezš kъ
D. Bertuccio va fi їntrebъingatš kъyїnciosš чеle natъ ore
mї jъmъtate че i am lъsatš, mї kъ voiș afa la poartъ vre
o trъsъrъ ppegъitъ.

Albertū era obiцїnsїtš kъ aчеa nъrtare din partea
kontelșї, svїa kъ era ka Neron їntъ kъxtarea imposibilъlșї,
mї. nъ. se maї mira de nimikš, dekъtš vrea sъ jъdeче prin
sine че felš aș fostš nъse їn lъkrare ordinele sale; їlš їn-
soцї darъ nїnъ la poarta otelșlșї.

• Monte-Cristo nъ se їnchelase: їndatъ че їntъ їn anti-
kamera kontelșї de Morcerf, xнš feriorš, totš aчela kare, la
Roma, venise s'adъkъ karta kontelșї чelorš doї jъnї mї sъ
ї vesteaskъ desnre visita sa, ewise reuede afarъ din pe-
ristїlš, astš-felš їnkъtš ajъngїndš їn kaplš skъrїї strelъчїtлš
kъlъtorš afa kъ adevъratš trъsъra sa kare їlš astenta.

Astъ trъsъrъ era xнš kъneș ewїtš din lъkrъtorїele lșї
Keller, mї xнš xamъtš nentъ kare Drake refъsase kiarš їn
ajъnš ontš-snre-zече mїї de franчї.

- Domnъle, zise kontele lșї Albertū, nъ џї nponъїš a
mъ їnsoцї nїn' a kasъ la mine, n'awї nъtea sъ џї arъtš de
kъtš o kasъ їmprovїsatъ, mї, їn nрїvїngа їmprovїzъrїlorš, svїї
bine kъ am sъ mї kъyъš renъtaцїsnea. Akoardъ-mї o zi
mї dъ mї voia atъnчї a te їnvїta. Voiș fi maї sigъrš kъ
nъ voiș lїnsї la lъpїle ospitalїtъџїї.

— Daka mī cherī o zi, domnșle konte, șunt linșvitiș kșvī nș mī veī arșta o kasș, či șnș palatiș. Negreșitiș ai la mșntș vre șnș Ńeniș.

— Pre leșea mea, lasș-lș sș kreasș, zise Monte-Cristo nșnīndș—șī nișiorșlș ne trentele garnite kș katifea ale strelșviteī sale trșșre, asta mī va face oare-kare bine ne lșngș dame.

Și s'asvīrli īn trșșrș, kare se īnkise dșne dīnsșlș, și plekī īn galonș, dar nș așa de repede īnkșlș sș nș zș-reaskș kontele miskarea Ńea abia simșitș kare fșkș sș tre-mșre perdeaoa salonșlș īnde lșsase ne doamna de Morcerf.

Kșndș intrș Albertū la mșmș-sa, allī ne kontesa īn bșdoriș, șezīndș ne șnș fotoliș mare de katifea; toatș kamera, īnekatș īn șmbrș, abia lșsa sș se vazș kște șnș flș-trășiș skinteitorș nșșș ne vre șnș tabloș saș īn șngișlș vre șneī cadre de arș.

Albertū nș nșș vedea obrazșlș konteseī perdsșlș īnr' șnș norș de gazș kș kare șī legase nșrșlș de jșrș īmpre-jșrș ka o arșeolș de abșrș; dar ī se nșrș kș glasșlș eī era skimbatiș; vșzș asemene, pșntre profșmele roselorș Ńi ale eliotronelorș florșrieī, șrma Ńea asprș Ńi mșskștoare a șrșrșilorș de oșeīș; ne șna din kșnele sșnate ale kșminșlș, o stikșșș a konteseī, șkoasș din kștia sa de pele, atrase lșarea a minte Ńea plīnș de neastīmpșrș a jșnelș.

— Ūī ē reș, mamș, īntrebș elș intrșndș, Ńi nș Ńī a fostș bine ne kșndș linșeam eș?

— Eș? ba nș, Albertū; dar, īnșeleș: aste rose, aste tșberose Ńi aste flori de nortokalș daș nșșe profșme așia de tari īn timșlș kșldșreilorș d'īntīiș, kș kari nș ē obișnșitiș Ńineva...

— Atșnș, mamș, zise Morcerf nșnīndș mșna ne klonogelș, sș le stremște īn antikamera dșmitale. Estī kș

adevărata indispoziție; kiară adineaori kândă ai intrată, erați foarte palidă.

— Zică că eram palidă, Albertu?

— Aveai o paloare kare ți ședea bine, mamă, dar kare ne a speriată kă toate ačestea, și ne tatălă meș și ne mine.

— Tatălă dămitale ți a vorbită čeva despre ačesta? întrebă kă vioicișne Mērcēdēs.

— Nă, doamnă, dar, adă-ți a minte kă dămitale ți a făkătă ačestă observare.

— Nă mi adăkă a minte, zise kontesa.

Șnă valetă intră: elă venia la șgomotălē klonouelălē trasă de Albertu.

— Dă aste florī în antikameră saș în kabinetălē de găteală, zise viče-kontele: șnătră ne doamna kontesa.

Valetălē askăltă.

Se făkă o tăčere destălē de mare, și kare țină kătă timuș se făkă mătarea floriloră.

— Če năme ă asta ală lăi Monte-Cristo, întrebă kontesa kândă a emiță fečiorălē kă čelă din șrmă vasă de florī, ă șnă năme de familă, șnă năme de momiă, o titlă simlă?

— Mi se pare kă o titlă, mamă, nimikă mai mătă. Kontele a kămpărată o insălē în arxinelagălē toskană, și, dăne kăm zičea însă-și azī dimineață, a fondată o komandară. Șciī kă așă se face ačesta pentră Șăntălē-Stefan ală Florenzei, pentră șăntălē-Grigoriū-Constantinian ală Parmei, și kiară pentră ordinălē Maltei. Kătre ačestea, n'are ničī o pretin-dere la noblețe și se nămesče șnă konte din întămplare, de și părerea čenerală a Romei ă kă kontele ă șnă domnă mare.

— Manierele lăi șăntă minănate, zise kontesa, čelă nășină dăne čeia če am nătătă jădeka în șkărtele minste în kari a stată ači.

— Oș! perfekte, mamă, așă de perfekte kiară, inkătă

întrekă kă măltă totă țe am kănoskăiă mai aristokratikă în țeale trei nobilei țeale mai măndre din Europa, adikă noblețea anglă, noblețea spaniolă și noblețea germană.

Kontesa kășetă șiă minăiă, apoi, dăș' așeastă indoiăiă skărtă, zise :

— Ai văzătă, skămpăiă meă Albertă... și fakă o întrebare de mămă, înțeleși, ai văzătă ne D. kontele de Monte-Cristo în interiorăiă seă; ai destăiă nărsăndere, ai învăpăiă lămiă, mai măltă taktă de kăiă alșii kari sântă de șama dămitale; krezi kă kontele ă țeia țe se arată a fi ?

— Și kăm s'arată ?

— Ai șăș' o singăriă adineaori, șiă domăă mare.

— Și am șășă, mamă, kă astă-felă ilă krede lămea.

— Dar dămitale, kăm și se nare, Albertă ?

— Și mărtășiseskă kă n'am înkă o păgere otărită desne dănsăiă, krezi kă ă șiă Maltesă.

— Nă te întrebă desne orișina șa: te întrebă așăpra persoanei.

— Ax! desne persoana șa, ă altă țeva; și am văzătă atălea lăkrăiă streine la dănsăiă, înkăiă, daka vreă șă șiă șăiă țe kășetă, voiă respănde kă ilă așă privi băkășosă ka ne șiă omă d'ai lăi Biron, ne kare nefericărea ilă a înșemnată k'șiă sișiliă fatală; vre șiă Mamfred, vre șiă Lara, vre șiă Werner; ka ne șna din așeste șășășășăre dătr'o familiă vekă, kari, desmostenite de ștarea loră părinteășă, aă aflată alta prin năștarea șeniăiă loră aventășosă, kare le a nășă ne d'ășăpra leșiloră șocietăiă.

— Zici...

— Zikă kă Monte-Cristo ă o înșăiă în mizlokăiă Mediteranei, șășă lokăitori, șășă garnisonă, lokășă de kontra-bandieri din toate nășășănișă, de nășășă din toate șerele. Șine

schie dak' acesli bñi industrialii nñ plžteskñ domnñli lorñ vre. znñ drentñ de asilñ?

— E kñ nñlingñ, zise kontesa.

— Dar nñ face nimikñ, zgmñ jñnele, kontra-bandierñ sañ nñ, te veĩ znñ kñ asta, mamñ, kñçi ilñ ai vñzñtñ, De kontele de Monte-Cristo è znñ omñ insemnatñ mi kare va avea cele mai mari sñchese in saloanele Parisului. Mi eatñ, azi dimineazñ kiarñ, la mine, a inçenstñ intrarca sa in lñme fñkindñ ne insñ-mi Château-Renaud a remñnea in-kremenitñ de mirare.

— Mi de kñçi anĩ poate fi kontele? întrebñ Mercèdès, nñnindñ fñrñ inoialñ o mare importançñ l'aceastñ întrebare.

— De vr'o trei-zeci mi çinçi, trei-zeci mi sease de anĩ, mamñ.

— Aua de jñne! è kñ nenñlingñ, zise Mercèdès res-nñnzindñ totñ de o datñ la çeia çe zichea Albertũ mi la çeia çe i zichea pronria sa kñçetare.

— Este adevñrñlñ, kñ toate aceslea. De trei patrñ ori mi a zisñ, mi de sigñrñ fñrñ prekñçetare: La kñtare epo-kñ eram de çinçi anĩ, la kñtare eram de zeçe anĩ, la kñtare earñ de doi-sñre-zeçe; eñ, ne kare kñriositatea mñ çinea destentñ asñnr' aceslorñ amñzñnte, anroniam datele, mi niçi o datñ nñ ilñ am aflatñ grevitñ. Etatea acesli omñ singlarñ, kare n'are niçi o etate, este darñ, sñnt sigñrñ, de trei-zeci mi çinçi de anĩ; kñtre aceslea, adñ-çi a minte, mamñ, kñtñ de viñ è okiñlñ señ, kñtñ de negrñ è nñrñlñ señ mi kñtñ de nesbirçitñ è frñntea sa, de mi è naliðñ; è o nactñrñ, nñ nñmaĩ viçñroasñ, dar inçñ mi jñnñ.

Kontesa mi plekñ kanñlñ sñb znñ valñ foarte greñ de kñçetñri amare.

— Mi acesli omñ a prinsñ amiçiñ pentrñ dñmneata, Albertũ? întrebñ ea k'o inñiorare nervoasñ.

— Аша kreză, doamnă.

— Ши dămneata... ilă iăbesçı asemene?

— Мі plache, doamnă, or че ară ziche Franz d'Epri-
nay, kare voia a ilă face să treakă în okii mei ka zănlă kare
re venia din lămea чеa altă.

Kontesa făkă o miskare de snaimă.

— Albertă, zise ea k'ănlă glasă skimbată, te am fe-
rită totă d'ăna de noxele kănosințe. Akăm esti bărbată,
și ai nștea să mă invenți kiară ne mine; kă toate aștea,
șii voiă reneti: fi kă minte, Albertă.

— Ши аша să fiă, skămpă mamă, s'ară kăveni să
schiă mai d'inainte de че să mă fereskă, ka să mi fiă astă
invășțită folositoare. Kontele nă joakă kărușii ničii o dată,
kontele bea nșmai ană dășrită de o nikăștă de vină de Spania,
kontele s'a anășiată așa de înășuită, inkășă n'ară nștea să se
imprăște hană dela mine, făgă ka să riză de elă: de че
vreă dăgă să mă temă din partea kontelăi?

— Ai drentate, zise kontesa, și snaimele mele sântă
nebăne, avăndă drentă obiectă mai vīrtosă zănlă omă kare șii
a skăpată viața. Dar че vream să te întrebă, Albertă, ta-
tă-teă ilă a priimită bine? ă de trebășință să fimă mai mltă
de kășă konvenabilă în privingă kontelăi. D. de Morcerf ă
zăne-oră okăpată. afacherile lăi ilă fakă plină de grijă, și s'ară
nștea kă, făgă să vrea...

— Tatășă meă a fostă perfektă, doamnă, intrerășne
Albertă; voiă ziche și mai mltă: s'a pășită foarte lingășită
de doăș trei komplimente din chele mai îndemănatice chei a stre-
kărată kontele kă atăta ferichire și nemereală, ka kăm ilă ară
fi kănoskășă de trei-zechi de ană. Fiă-kare din michele sale
șășete lășăroase kată se fi plăkășă tatășă meă, adășse
Albertă rizăndă, astă-felă inkășă s'ăș pășită ka chei mai

bunî amici din lume, mi D. de Morcerf voia kiarş s'îlş dăkă la Camera spre a îlş face s'asze diskursulş seş.

Kontesa nă respânse nimikă; era absorbită într'o visare profândă, înkăţ okii ei se inkiseră năgină kăte năgină.

Jănele, în ničioare înaintea ei, o privia kă avelă amorş de fiş mai tînră şi mai afektuosă la kopii ale kăroga năme sântă jāne şi frămoase inkă; ne şrmă, dăne ce i vâză okii inkimă, o askăţ şă minăţ resflîndă în dăchea sa nemiskare, şi, vâzînd'o adormită, se denţrtă ne vîrfăş deşitelorş, îmningîndă kă fereală şua kameră unde lăsa ne mămă-sa.

— Astă diavolă de omă, mărmară elă klătîndă din kană, bine i am prezisă eă kolo kă va face sensaşione în lume; măsoră efekţăş seă k'şnă termometră kare nă mă minte. Mămă-meă îlă a însemnată, aşua dară kată s'îlş de însemnată.

Şi se dele josă la grajdările lăi, nă făr' şă nekăşă sekretă, pentru kă, făr'a i trece kiarş prin minte, kontele de Monte-Cristo năseşe măna ne nişce jşgană kari trimatea ne mărşii seî la nămărsăş 2 în snirităşă kănoskătoriloră.

— De sigără, zise elă, oamenii nă sântă egală, kată s'îlş rogă ne tatăşă meă a desvolta astă teoremă la Camera înaltă.

CAPITULŪ XLII.

DOMNULU BERTUCCIO.

Într'astă timpă kontele ajănsese a kasă la dînsăş; avea mease minşte ka s'îlş faktă astă kale.

Aste mease minşte ajănseseră ka s'îlş vâzăţ de doş-zeci de jāni, kari, kănoskîndă preşăş jşganiloră ce i năţseră kămpăra ei, şi năseseră kaiî în galonă ka s'îlş vază

Domnul Bertuccio.

pe streșcuitslă domnă kare și kșmșra kaī de kște 10,000 franči șnlă.

Kasa aleasă de Ali, și kare era sș fș residinș de orăș a lăi Monte-Cristo, se afla în dreanta șrkșndș-se șineva pe Cămpiele-Elisee, așezatș între kșrte și grșdinș; șnș pometș foarte șșfosș, kare se înșșa în mizlokșlă kșșșii, maska o parte a fașadei; imnreșrșlă astăi pometș înainta, ka doș alee kari, întinzindș-se în dreanta și în șșnga, adșcea, dela grile, trșșrele la șnș indoitș kanș de skarș șnde zșcea pe fș-kare treantș șnș vasș de porșelanș plinș de flori.

Astș kasș, singșratikș în mizlokșlă șnși șnășiș largș, mai avea, afarș de intrarea prinșinalș, inkș o intrare kare da în strada Ponthieu.

Înainte kiarș de a striga kșșerșlă pe portarșlă, grila masivș se întoarșe pe șșșinele ei.

Vșșșerș ne kontete venindș, și la Parisș ka și la Roma, ka și pretșindene, era servitș kș renezimea fșșe-șlă.

Kșșerșlă întră darș, merșe mai înșetș, și grila șe inkisese earș kșndș roatele șșna inkș pe nisinșlă aleei.

La șșnga skșșii, trșșra se onri; doī oamenī se apropiarș de șșșoarș: șnlă era Ali, kare șșrise șșșinșlă seș kș o nekrezștș kșșșiș de bșkșșiș, și kare se krezș plștitș kș o singșrș kșștșșrș a lăi Monte-Cristo.

Șelș altș salștș kș șmilinș și și dete brașșlă kontelăi ka sș lă aște a se da josh din trșșrș.

— Mșșșmeskș, domșle Bertuccio, zise kontele șșrindș șșorș neste șele trei trepte; și notarșlă?

— E în salonșlă șelș mikș, Esșelinqș, respșșse Bertuccio.

— Și kartele de vizită ce ții am zisă sî năi sî mî sane îndatî ce veî avea nămărglă kasei?

— Domnsle konte, sîntă gata; am fostă la ȳelă mai bșnă sșpătoră din Palatul-Regal, kare le a esekstată înaintea mea; ȳea d'întîiă kartă trasă am dăș'o îndatî kiară, dăne ordînsă dămitale, la M. baronă Danglars, denstată, pe strada Chaussée-d'Antin, No. 7; ȳele alte sîntă pe kă-minărlă din kamera de kălkare a Eschelingei Voastre.

— Bine, kăte ore sîntă?

— Patru ore.

Monte-Cristo și ȳete mănsmele, părgia și bastonărlă aȳelăia-șii lakeă franȳesă kare se renezise afară din anti-kamera kontelăi de Morcerf kă sî kăme trăsăra; pe șrmă trekă în salonsărlă ȳelă mikă, kondășă de Bertuccio, kare i arătlă kălea.

— ȳe păkătoase marmăre într'astă antikameră, zise Monte-Cristo, kreză kă se voră redika d'ăci.

Bertuccio se înklină.

Dăne kăm sășse intendentărlă, notarsărlă astenta în salonsărlă ȳelă mikă.

Aȳesă omă aveă o figărlă onestă de ală doilea klerikă de Parisă, înșlăată la demnitătea de tabelionă(*) ală okră-gărlă, demnităte nește kare nă mai năștea treȳe înaintea.

— Domnsărlă ȳ notarsărlă kare ȳ însărginată a vinde kasa de kamaniă ce voiă sî o kămpărlă? întrebă Monte-Cristo.

— Da, domnsle konte, respănsse notarsărlă.

— Gata ȳ aktărlă de vînzare?

— Da, domnsle konte.

— Îlă ai adășă?

— Eată-lă.

Prea bine. Și șnde se află astă kasă pe kare o

(*) Astă-felă se nășmia greșieră și sekretariă jădektorieloră ȳeloră mișă.

kəmpepɔ? întrebă Monte-Cristo kə peingrijire, îndrentəndə-se pe jəmɔtate la Bertuccio mi pe jəmɔtate la notarș.

Intendentșlș fəks ənș ɔestș kare însemna: Nə sviș.

Notarșlș se xitș la Monte-Cristo kə mirare.

— Țe felș? zise elș, domnșlș konte nə sviɔe unde se aflș kasa pe kare o kəmpepɔ?

— Nə, pre leɔea mea, zise kontele.

— Domnșlș kontele nə o kənoasɔe?

— Și kəm drakə s'o kənoskș? viș dela Cadice azi dimineapɔ, n'am mai venitș niɔi o datș la Parisũ, pentrə în-tiia oarɔ pəiș niɔiorșlș în Francia.

— Atəni, è altș ɔeva, respəuse notarșlș, kasa pe kare o kəmpepɔ domnșlș konte se aflș la Auteuil.

L'əveste vorbe, Bertuccio se pəli pe vɔzɔte.

— Și unde è Auteuil? întrebă Monte-Cristo.

— Doi pamș denarte de aɔi, domnșle konte, zise notarșlș, pəginș dəne Passy, într'ənș lokș minənatș, în miz-lokșlș pədrėii Buloniei.

— Aua de apɔoane? zise Monte-Cristo; dar nə è la ɔarɔ. Kəm drakə te ai dəsș sɔ mi aleɔi okasɔ la poarta Parisului, domnșle Bertuccio?

— Eș! zise intendentșlș kə o grɔbire nesnəș; nə, fɔrɔ indoialɔ, nə m' a însɔrɔinatș pe mine domnșlș konte s'aləgș astɔ kasɔ; bine-voiasɔkɔ domnșlș konte a mi adəɔe a minte, a kɔsta în memoria sa, a întreba sɔvenirile sale.

— Ax! ai drentate, zise Monte-Cristo; akəm mi adəkș a minte: am ɔititș astɔ însɔiingare într' o gazetɔ, mi m'am învelatș de aɔeastɔ titlɔ: *Kasɔ de kampaniə*.

— Mai è timnș, zise kə isɔealɔ Bertuccio: mi daka Eșɔelinda Voastrə vrea sɔ mɔ însɔrɔineze de a kɔsta într' altɔ parte, i voiș afla totș ɔe va fi mai bənș, saș la Enghien, saș la Fontenay-aux-Roses, or la Bellevue.

Notarulă se uită la Monte-Cristo cu mirare.

— Nă, pre legea mea, zise că neingrijire Monte-Cristo; fiindă-
că am pe aचेasta, o voiș omri.

— Și domnăle are drentate, zise că vioicisne notarăle, kare se temea să nă și nearză onorarele: è o proprietate minșnată: ane kargătoare, pădări stăfoase, lokșinuz komfortabilă, de și părsită de mătă; făr'a mai vorbi de mobile, kari, or kăță de vekī să fiț, totă aș preuș, alesă astă-zī kăndă se kășă antikăriele. Kă ertăcisne, dar kreză că domnăle are găstăle epocăi sale.

— Zi mereș, respănse Monte-Cristo; aua dară è kă-viincioasă?

— Ax! domnăle, è și mai mătă de kăță atăta, è minșnată!

— La drakă! să nă skăpămă o asemene okăcisne, zise Monte-Cristo; kontraktăle, te rogă, domnăle notară.

Și semnă, reneđe, dăpe țe arănkă o kășățșă în partea aktăle unde era arătată sitășășnea kasei și nă-mele pronpietariloră.

— Bertuccio, zise elă, dă țină-zeă și țină miă frană domnăle.

Intendentăle emi k'șă pasă kam nesigăș și se întoarse k'șă paketă de bilete de bankă ne kari notarăle le sokoti kă șă omă țe era obiășită a nă și primi banii înainte șnei desinotekări legale.

— Și akăm, întrebă kontele, imlinită-s'ăș toate formalitășile?

— Toate, domnăle konte.

— Ai keile?

— Șăntă în mănele portarăle kare păzesă kasa; dar eată ordinăle țe i am dată de a instala ne domnăle în noșă sa pronpietate.

— Foarte bine.

— *Și Monte-Cristo fâkx notarxlxi xnx semnx din kanx kare vrea sâ zikx:*

— *Ns mai am trebxingx de dxmneata, dx-te.*

— *Dar, se ckerkx a zice onestxlx tabelionx, domnxlx konte s'a inxclatlx, mi se pare; trebxia sâ mi dea nxmai cinxix-zexi mi de franxi, neste totx.*

— *Și onogarele dxmitale?*

— *Sxntx konpinse intr' acxastx sxmx, domnxle konte.*

— *Dar n'ai venitx dela Auteuil axi?*

— *Da, fârx inxoiatlx.*

— *Ei bine! katx sâ xi nlxteskx kx xi ai datx astx sxpxrage, zise kontele.*

— *Și i fâkx semnx sâ plece.*

— *Notarxlx ewi dxndx-se inderxlx xi salxtxndx ninx la pxmintlx.*

— *Pentrx inlxia oargx inlxmninase elx xnx asemene omx, din zixa in kare se fâkxse notarx.*

— *Kondx ne domnxlx, zise kontele lxî Bertuccio.*

— *Și inxendentxlx ewi dxne notarx.*

— *Abia remase kontele singxrx, xi skoase din posxnarx xnx portfoliix ce se inkidea, ne kare ilx deskise kx o keiix ce o pxrta la gîlx fârx'a o pxrxsi nixi o datx.*

— *Dxne ce kxrlx xnx minxlx, se onri la o foaix ne kare era insemnate kxte-va note, konfrxntx aste note kx aktxlx de vinxare ce era denxșx ne masx, xi stringîndx-xi mingile:*

— *Auteuil, strada Fontanei, no 28; prea bine, zise; akxm kxvine-se oare a mx raporta la o mxrlxrisire smxlx prin snaima relixiuasx saș prin snaima fisikx? celx pxxinș, intr'o orgx voiș afla totx.*

— *Bertuccio! strigx elx lovindx k'xnx xiokxnelx kx koadx kare se inxoiia ne xnx timbrx ce skoase xnx sxnetx askxnsx xi prelxnxiłx. Bertuccio!*

Intendentslă se arăta pe pragulă șhei.

— Domnule Bertuccio! zise kontele, nu mi ai spusă o dinioară că ai mai călătorit în Franția?

— În câte-va părți ale Franției, da, Eschelinț.

— Cunoschi lokurile dănimprejurslă Parisului, făr în-
doială?

— Nu, Eschelinț, nu, respunse intendentslă k'șnă felă de tremurătură neruoasă pe care Monte-Cristo, ka șnă kșnoskător în privința emoșniloră, o atribui kș drentă kșvintă la șnă viș ncășimnă.

— Îmi pare rău, zise elă, că n'ai vizitată lokurile dănimprejurslă Parisului, kșci voiș să mă dăkă kiară astz seară să mă vără prouielatea cea noară, mi, venindă kș mine, mi ai fi dată făr în-
doială câte-va șciințe bune.

— La Auteuil! strigă Bertuccio, a kșria făr ara-
mină se făr mai vintă. Eă să mă dăkă la Auteuil!

— Eă bine! ce lăkră de mirare è daka vei veni la Auteuil, te întrebă? Voiș ședea la Auteuil, va trebă să vi kș mine, fiindă-kă faci parte din kasă.

Bertuccio mi lăsfă kăslă în josă înaintea kșștăreș imperioase a kontelă, mi remase în nemiskare mi făr res-
punsă.

— Așa! dar ce ai s'a întimplă? Vei să mă faci să șnă klopoșlă a doza oară pentru trăsără? zise Monte-Cristo kș tonlă kș care pronunță Ludovică XIV faimoslă: „Angoane eram s'asentă!”

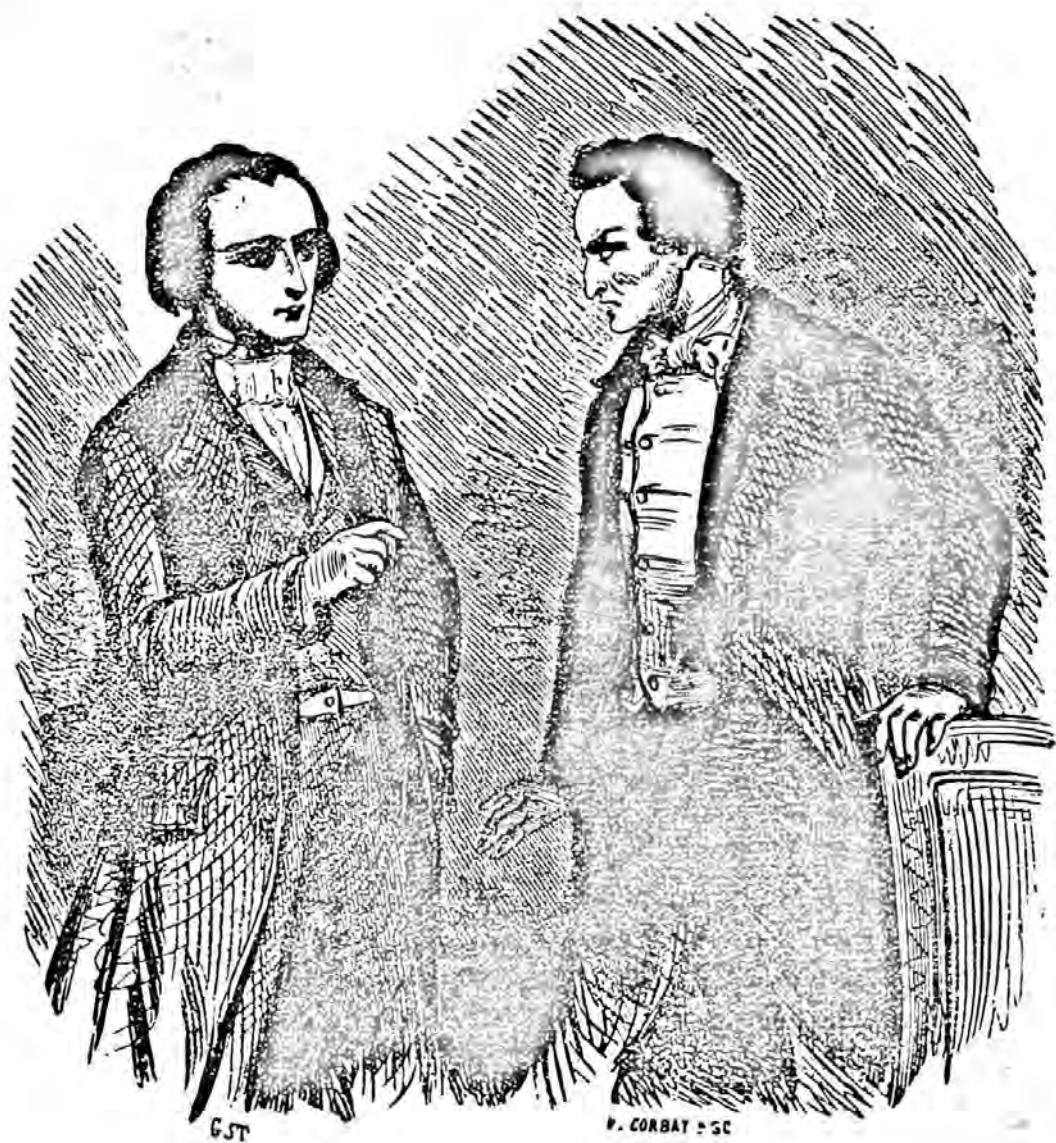
Bertuccio făr nămai o șritără din mikslă salonă nină în antikameră, mi strigă k'șnă glasă regșuită:

— Kai Eschelinței Sale!

Monte-Cristo skrise doză trei skrisoră.

Pe kșndă mi șișila skrisorile, intendentslă intră eară.

— Trăsăra Eschelinței Sale è la poartă, zise elă.

— La Auteuill. strigă Bertuccio, a quârnia façiã araminã se făcu vinçtã.

— Eî bine! ica-ți mănșele și pîlăria, zise Monte-Cristo.

— Mergă și eș kă domnșlă kontele? întrebă Bertuccio.

— Fîră îndoială, kată să ți dai ordinele, fiindă-kă am a minte să lokșeskă într' acea kasă.

Nă era esemnlă ka să fi întorsă ține-va vorba kontelăi.

Astă-felă intendentslă, făr' a face ničî o obiekcione, șrmă kontelăi, kare se șrkă în trășșră și i făkă semnă a ilă șrma.

Intendentslă șmeză kă respektă pe banketa din ainte.

CASA DE LA AUTEUIL.

Monte-Cristo observase kă dîndă-se josă pe skară Bertuccio și făkăse kășchea dăne felslă kă kare o fakă Corsicanii, adikă țîndă aerălă în kășche kă deșitlă țelă mare, și kă lăndă-șî lokălă în trășșră morgăise înțelă o rășș șkășră.

Or kare altă afară de șnă omă kăriosă ară fi avăță îndărare de nenățherea țe o arășase demnșlă intendentsă pen-țră preimblarea țe kășeta s' o fakă kontele afară din orașă; dar kăm se vede, ațesta era prea kăriosă, înkălă nă vră să skășeaskă pe Bertuccio de ațeastă kăștorică mikă.

În doză-zeci de minste ajunse la Auteuil.

Trăsurarea intendentului krescea din ce în ce mai mult.

Intrând în sat, Bertuccio, încolțit în zngiul trăsreii, închipu a chereta k'nu neastimptă februsă fi-kare kas pe d'înaintea kria tretea.

— Să zici să stea în strada Fontanei, la no 28, zise kontele înfingându-și kăstăra kă neîndărare în intendentul, kria da astă ordin.

Sădoarea akoneri fața lui Bertuccio, și kă toate a-vestea se sursse, și, skouîndă kănușă afară din trăsurg, strigă kăcherului:

— Strada Fontanei no 28.

Acestă no 28 se află la marginea satului.

În timpul kătoric, noantea sosise, să mai bine nu noră negru încrkată de elektricitate da avelă întărikă prematură anariga și solemnitătea unei episode dramatice.

Trăsura se opri, feriorul se repezi la șchioară și o deskise.

— Ei bine! zise kontele, nu te dai josă, domnle Bertuccio? vreă dară să remă în trăsurg? Dar unde drakă și sntă mințile astă seară?

Bertuccio sri din trăsurg și și dete șmersul kotelă, kare, astă dată, se srijini de el și deschinse șna kăte șna cele trei treste ale trăsreii.

— Bate la poartă, zise kontele, și anșchă-mă.

Bertuccio băt în poartă, kare se deskise și portarul se înfășur.

— Ce este? întrebă el.

— E noșă dămitale stănă, bravul meș, zise feriorul.

— **Ши азтѣ портарѣлѣ билетѣлѣ де рекѣноасчере датѣ де кѣтре нотарѣ.**

— **Аша дарѣ каса ѣ вѣндѣтѣ? ѣнтребѣ портарѣлѣ, ши домнѣлѣ вине с'о локѣиаскѣ?**

— **Да, амикѣлѣ меѣ, зисе контеле, ши мѣ voiѣ sili sѣ te fakѣ a нѣ џѣ пѣгеа реѣ де векислѣ дѣмитале стѣнѣнѣ.**

— **Ох! домнѣле, зисе портарѣлѣ, н'ам пентрѣ че сѣ мѣ пгеа парѣ реѣ, кѣчѣ илѣ вѣзѣлѣ foarte rarѣ; сѣнтѣ маѣ мѣлѣ де чѣнчѣ анѣ де кѣндѣ нѣ илѣ ам маѣ вѣзѣлѣ венѣндѣ ачѣ, ши, пре леѣеа mea! а фѣкѣлѣ bine де а вѣндѣлѣ каса din kare нѣ се folosia nimikѣ.**

— **Ши кѣм се нѣмѣа ѣнтѣлѣ дѣмитале стѣнѣнѣ? ѣнтребѣ Monte-Cristo.**

— **D. markisѣ de San-Mѣran. Ax! нѣ ши а вѣндѣлѣ каса кѣтѣ илѣ а kostatѣ, сѣнт sigѣrѣ.**

— **Markisѣлѣ de San-Mѣran! зисе Monte-Cristo, dar mi се pare кѣ ачестѣ нѣме нѣ мѣ este nekѣnoskѣтѣ, зисе контеле; markisѣлѣ de San-Mѣran...**

Ши пѣрѣ кѣ кѣдетѣ.

— **Ѣнѣ џѣнтѣломѣ бѣтрѣнѣ, зѣмѣ портарѣлѣ, знѣ kre-dinчiosѣ алѣ Bourbonilor; avea o fatѣ зникѣ ne kare o мѣ-ritase кѣ D. de Villefort, kare а fostѣ прокѣрорѣ алѣ ре-челѣ la Nѣmes ши ne зѣмѣ la Versalie.**

— **Monte-Cristo азнѣкѣ о кѣстѣтѣрѣ kare ѣнтѣлѣ ne Ber-tuccio маѣ вѣнѣлѣ де кѣтѣ zidѣлѣ де kare era rezimatѣ ka sѣ нѣ kazѣ.**

— **Ши астѣ fatѣ н'а мѣритѣ? ѣнтребѣ Monte-Cristo; пар' k'ам азѣтѣ zikѣндѣ ачѣаста.**

— **Да, домнѣле, сѣнтѣ дозѣ-зѣчѣ ши знѣлѣ де анѣ, ши, де атѣнчѣ, н'ам маѣ вѣзѣлѣ де треѣ орѣ ne биѣтѣлѣ markisѣ.**

— **Мѣлѣзѣмескѣ, мѣлѣзѣмескѣ, зисе Monte-Cristo, jѣ-dekѣндѣ дѣне smѣчѣinarea intendentѣлѣ кѣ нѣ маѣ нѣтеа ѣн-**

Dar acela către care era îndreptate aste vorbe se afla amețit, inkremenit, nimitit.

Okii lui rețuiau căsca împrejuri armele și trekstă spăimintător, și că minele și grădile semăna ca căm ară și cerkai a respințe nisce săveniri spăimoase.

— Ei bine! stăruți kontele.

— Nu! nu! strigă Bertuccio nșindă fararșă ne șngișă zidăși din afară; nu, domșle, nu mă voiș dăce mă denarte, ă că nenșingă!

— Ce va să zică asta? întrebă Monte-Cristo k'șnș glasă la care nu se pștea onșne čineva.

— Dar bine vezi, domșle, strigă intendentsă, că asta nu ă natsrală; că avindă o kasă de kșmpșrată la Parisă, ai kșmpșrat'ă tokmă la Auteuil, și că kșmpșrând'ă la Auteuil, ai nemerit'ă tokmă la no 28 din strada Fontanei. Ax! nentș ce nu ă am șșșș asta măi dinainte, monsiniore? N'ai fi stărită fșră indoială că să viș și ă. Kredeam că nu va fi tokmăi asta kasă ne care a kșmpșrat'ă D. konte. Par'că n'ară măi fi fostă altă kasă la Auteuil de kștă kasă omorăși!

— Ox! ox! zise Monte-Cristo onșindă-se de o dată, ce vorbă șrită ă a eșită din gșră! Ală đrakăși omă! Corsican imnelișă! toț d'ășna mistere să șșnerștișni! ș vedemă, iea fanarșă și aideșă ș vedemă grădina; că mine, n'ai să te temă de nimikă, așă kreșă!

Bertuccio lă fanarșă și se șșșș.

Kșndă se deskise poarta, se vșz șnă čeră albicioșă în care lșna se lșnta în-demertă în kontra șnei mșri de nori ce o akoneria că valșrile loră întșnekoase ne kari le lșmi-na șnă minăș, și kari se dăcea în șrmtă a se nerde, și măi întșnekoase inkă, în afșndimile nemșrșinităși.

Intendentsă vș s'ă iea la stșnga.

— Nə așa, domnșle zise Monte-Cristo, la ce sȃ mai xrmȃmș aleele? eatȃ o erbiste frșmoașȃ, aideuș drentș înainte.

Bertuccio sterse șadoarea kare i kșrșea de pe frșnte, dar se șșșșș.

Kș toate așeștea elș xma mereș la șșșga.

Monte-Cristo, din kontra, trșșea la dreapta, și, a-jșngindș ling' șnș țșșșș de arbșrș, se onri.

Intendentșlș nș mai nșș șșferi.

— Depșrteazȃ-te! domnșle, ștrigș elș, depșrteazȃ-te, te rogș! te așș tokmaș l'așelș lokș!

— La kare lokș?

— La kiarș lokșlș șnde a kșșșș.

— Șkșșșș meș Bertuccio, zise Monte-Cristo rizindș, vino-și în șimșiri, te rogș; nș ne așșșș la Sartena șaș la Corte. Așta ȃ nșmaș o șimșlș grșdinș anglș reș șinșș, nș șneskș, dar pe kare nș se kșvine a o defșima pentru așeșta.

— Domnșle, nș șta akolo, nș șta akolo, te rogș!

— Mi se pare k'ai nebșnitș, mestere Bertuccio, zise kș reșealș kontele; đaka este așa, șșșș-mi, ka șș te inkizș în vre o kasș de șșșșate nın' a nș se întimșla vre o neferișire.

— Vaș! Eșșelingș, zise Bertuccio kșșindș din kanș mi șmpreșșșșș-și mșșinele k' o atitșdine ȃe arș și șșșșș șș rizș kontele đaka nișșe kșșșșș de șnș interesș mai mare nș ilș arș și kaptivatș în minșșlș așeșta mi nș ilș arș și șșșșș șoarte kș lșare a minșe la ȃele mai miși eșșșșșș ale așeștei kōșșșșșș șșșșșș, vaș! Eșșelingș, neferișirea ș'a întimșlatș.

— Domnșle Bertuccio, zise kontele, mi pare șoarte bine kș potș a și zice kș, totș șșșșșșșș, și șșșșșșșșșșșșșș, și și întorși okiș nar' k'ai aveș ne drakș kare nș

— Domnule, nu sta acolo, nu sta acolo, te rog!

vrea sã easã; aua darã, am observatã mãi totã d'asna kã drakãlã celã mãi îndrãcitã întrã a remãnea la postãlã seã, è unã sekretã. Te sciam Corsican, te sciam întãnekosã wi gãme-gãndã totã d'asna kãte o istoriã vekiã de *vendetta*(*), wi mãi treceam kã vederea în Italia, pentrã kã în Italia se obiãinã-eskã asemene lãkrãrã; dar în Francia nã prea simte çineva gãstã pentrã omorã; sãntã çindarmã kari se okãpã kã ayeasta, jãdekãtorã kari kondeamnã wi palkãrã kari resbãpã.

Bertuccio wi împreçunã mãinele, wi, fiindã-kã nã lãsa fanãrãlã din mãpã ne kãndã fãcea ayeaste diferite miskãrã, lãmina i arãtã faãa çea tãrbãratã.

Monte-Cristo ilã çerçetã kã ayela-wi okiã kãm çerçetase la Roma sãnlivãlã(**) lãi Andrea, ne çrãm i zise k'unã tonã de glasã kare fãkã ne bietsãlã intendentã sã ilã konrinã o noã înfiurare :

— Aua darã mã minãise abatele Busoni, kãndã, dãpe kãlãtoria sa în Francia, la 1829, trimise la mine, kã o skrisoare de rekomandare în kare mã rekomanda preçioascele dãmitale kalitãrã? Ei bine! am sã skriã abatelã; voiã sã ilã fakã respãnzãtorã pentrã protektatsã seã, wi voiã afla fãrã îndoialã ka çe felã de lãkrã este ayeastã omorã. De kãtã te însuçiungezã, domnãle Bertuccio, kã, de kãte ori mãflã în vre o çarã, am învãrãlã de a mã konforma kã leçile ei, wi kã n'am dorinã sã mã strikã kã drentatea din Francia pentrã dãmneata.

— Ox! sã nã faã asta, Esçelinqã; te am servitã kã kredinqã, nã è aua? strigã Bertuccio kã desnerare; am fostã totã d'asna omã onestã, ne kãtã am nãtãlã, am fãkãtã wi eã mãlte lãkrãrã bãne.

— Nã zikã ba, respãnse kontele; dar çe drakã ai

(*) Resbãpare.

(**) Педантъ, казнъ.

de te ai trburat ast-fel? Asta e un semn xrit: o konsviingz kbratz n produe atzta paloare pe obrazz si atzta ferbingealz in mncinele un om...

— Dar, domnle, zise k indoialz Bertuccio, n mi ai spus singr k abatele Busoni, kria am mrtorisit tot in inkisorele dela Nimes, te a insviingat, trimigind-m la dmneata, k aveam s m mstr foarte amar pentru ceva?

— Da; ins, fiind-k te indrenta la mine zikind-mi k te vei face un intendent minnat, am krezt k ai frat, iar n altz ceva!

— Ox! domnle konte! zise Bertuccio k desprez.

— Sa k, fiind-k era Corsican, n te ai nstt ouri d'a *face o nele*, km se zice in gar, prin antifraz, kund din kontra se iea nelea.

— Ei bine! aua e, monsiore, da, bnsl me sior; e kiar aua! strigt Bertuccio kzind in penski inaintea kontelsi; da, e o resbnare, m jr, e nmai o resbnare.

— Ingeleg; dar ceia ce n ingeleg e de ce tokmai asta kas s te kalvaniseze ntr' atzta.

— Dar, monsiore, n e prea natral, resbnse Bertuccio, daka o datz intr' astz kas s'a fktz resbnarea?

— Ce! kasa mea?

— Ox! monsiore, n era ink a dmitale, resbnse Bertuccio k naivitate.

— Dar a ksi era? a D. markis de San-Meran, mi se pare k a zis portarl. Dar ce drakz aveai s u resbn de markisl de San-Meran?

— Ox! n mi am resbnat de dmsl, domnle, ci de altz.

— Eatz ce intilnire straniz, zise Monte-Cristo trit

oare-kəm de k̄met̄rile sale, s̄z te afli din întîmplare, mi f̄r̄z niçî o p̄reḡt̄ire, într' o kas̄z x̄nde s'a petrek̄xl̄z o s̄चे-
n̄z kare ȳi face nis̄चे rem̄sk̄r̄i așa de s̄चिम̄nt̄toare.

— Domn̄le, zise intendent̄xl̄z, fatalitatea le-ad̄चे
ast̄-fel̄z, s̄nt siḡr̄z: mai întîīz k̄m̄ner̄i o kas̄z tok̄mai la
Auteuil, ast̄z kas̄z è în kare am f̄k̄xl̄z x̄n̄z omor̄z; te dāi
jos̄z în gr̄d̄in̄z tok̄mai ne skara ne x̄nde s'a dat̄z el̄z; te o-
pres̄çî tok̄mai în lok̄xl̄z x̄nde nr̄imi lovits̄ra, doî n̄așî mai în-
kolo, s̄sb nlatan̄xl̄z ațela era groana în kare morm̄ntase ko-
nil̄xl̄z: tot̄xl̄z ațesta n̄z este întîmplare, n̄z, k̄çî at̄sn̄çî întîm-
plarea ar̄z sem̄zna p̄rea m̄l̄t̄z a Provedin̄z.

— Eî bine! s̄z vedem̄z, domn̄le Corsican, s̄z pre-
s̄sn̄nem̄z k̄z è Provedin̄z; eț pres̄sn̄īz tot̄z d'as̄na tot̄z चे
ȳrea çineva; anoi, kat̄z çineva s̄z lase चेva spir̄itelor̄z bol-
n̄ave. S̄z vedem̄z, str̄in̄चे-ȳi minḡile mi s̄sn̄ne-m̄i ațeasta.

— N̄zmai o dat̄z am s̄n̄s'o în viaga mea, mi asta
abatel̄xi Busoni. Asemene l̄sk̄r̄r̄i, adax̄se Bertuccio k̄l̄t̄ind̄z
din kan̄z, se s̄n̄s̄z n̄zmai s̄sb siçil̄xl̄z konfesīnīi.

— At̄sn̄çî, sk̄sm̄n̄xl̄z meț Bertuccio, zise kontele, pla-
k̄z-ȳi s̄z te trimiț̄z înderçt̄z la konfesor̄xl̄z d̄x̄mitale; te veî
face k̄z d̄ins̄xl̄z kartros̄z* saț bernardin̄z,** mi v̄z veçî s̄sn̄ne
sekretele x̄n̄xl̄z alt̄xia. Dar mie mi è team̄z de x̄n̄z oas̄ne
s̄चिम̄ntat̄z de asemene fantasme; n̄z mi pl̄चे ka oamen̄i meî
s̄z n̄z k̄steze s̄z se nr̄çimble seara în gr̄d̄ina mea. Pe x̄rm̄z,
ȳi o m̄r̄t̄ris̄esk̄z, aui fi n̄çin̄z k̄r̄ios̄z de visita vre x̄n̄xi
komisar̄z de polid̄iț; k̄çî, afl̄z ațeasta, mestere Bertuccio:
în Italia, pl̄tes̄चे çineva d̄rentatea n̄zmai daka t̄चे, dar în
Francia, o pl̄tes̄चे n̄zmai k̄nd̄z vorbes̄चे. La drak̄! te kre-
deam n̄çin̄z Corsican, n̄rea kontrabandier̄z, foarte îndem̄z-

* K̄l̄sḡr̄z̄ katolik̄z din ordins̄xl̄z întemeiat̄z de st. Bruno.

** K̄l̄sḡr̄z̄ katolik̄z din ordins̄xl̄z st. Bernardin.

natikǎ intendentǎ, dar vǎzǎ kǎ maĩ aĩ ōĩ alte koarde la arkǎlǎ dǎmitale. Nǎ maĩ estĩ alǎ meǎ, domnǎle Bertuccio.

— Ox! monsiniore! monsiniore! strigǎ intendentǎlǎ trǎsnitǎ de spaimǎ l'aveastǎ ameningare; ox! daka nǎmaĩ kǎ astǎ tokmealǎ potǎ remǎnea ĩn serviciǎlǎ dǎmitale, voiǎ vorbi, voiǎ sǎrne totǎ; ōĩ, daka te voiǎ pǎrǎsi, eĩ bine! te voiǎ pǎrǎsi nǎmaĩ ka sǎ mǎ dǎkǎ la gilotinǎ.

— E altǎ ceva atǎnǎĩ, zise Monte-Cristo, ĩnsǎ dak' aĩ a minte sǎ minǎĩ, kǎpetǎ: maĩ bine ȅ sǎ nǎ vorbesǎĩ de lokǎ.

— Nǎ, monsiniore, mǎ jǎrǎ ne mǎntǎirea sǎfletǎlǎĩ meǎ kǎ ĩĩ voiǎ sǎrne totǎ! kǎĩ abatele Busoni ĩnsǎ-ōĩ n'a sǎĩtǎ de kǎlǎ nǎmaĩ o parte din sekretǎlǎ meǎ. Dar maĩ ĩntǎĩ, te rogǎ, depǎrteazǎ-te de acestǎ platanǎ; eatǎ, lǎna va lǎmina norǎlǎ ayela, ōĩ akolo, nǎsǎ dǎne kǎm te afli dǎmneata, ĩnfǎŝratǎ ĩnr' astǎ manta kare mĩ askǎnde talia dǎmitale ōĩ kare seamǎnǎ kǎ a D. de Villefort...

— Ce felǎ! strigǎ Monte-Cristo, ne D. Villefort..

— Eschelingǎ Voastrǎ ĩlǎ kǎnoasce?

— Vekǎlǎ prokǎrorǎ alǎ reǎelǎ la Nimes?

— Da.

— ōĩ kare avea ĩn kanĉelariǎ renǎmirea ĉelǎĩ maĩ asnrǎ, ĉelǎĩ maĩ nestremǎtatǎ maĩstratǎ?

— Eĩ bine! domnǎle, strigǎ Bertuccio, acestǎ omǎ kǎ renǎmirea ĉea maĩ de nemǎstratǎ...

— Da.

— Era znǎ ĩnfamǎ.

— Ba! zise Monte-Cristo, kǎ nenǎĩngǎ!

— Kǎ toate astea ȅ prekǎm ĩĩ sǎĩlǎ.

— Ax! ĩnr' adevǎrǎ! zise Monte-Cristo, ōĩ aĩ probe despre aĉeasta?

— ĉelǎ pǎĩĩnǎ aveam.

— ōĩ le aĩ perdǎlǎ, stǎngǎĩle?

— Da; dar kȳstȳndȳ-le bine se mai potȳ afla.

— Într'adevȳrȳ! zise kontele. Sȳsne-mȳ aȳeasta, domnșle Bertuccio! kȳȳi într'adevȳrȳ asta înȳene a mȳ interesa.

Și kontele, kȳntȳndȳ îngȳnatȳ o mikȳ arȳ din *Lucia* se dȳse sȳ șeazȳ pe o bankȳ, pe kȳndȳ Bertuccio ilȳ șrma stringȳndȳ-șȳ minȳile.

Bertuccio remase în niȳioare înaintea lȳi.

CAPITULU XLIV.

VENDETTA.

— De șnde doreșȳ domnșle konte sȳ înȳenȳ istoria? întrebȳ Bertuccio.

— Dar de șnde veȳ voi, zise Monte-Cristo, fiindȳ-kȳ nȳ șȳiș de totȳ nimikȳ.

— Kredeam kȳ toate aȳestea kȳ D. abatele Busoni șȳșese Esvelingeȳ Voastre...

— Aidȳ, domnșle Bertuccio, aidȳ, mȳ veȳ șine lokȳ de gazetȳ astȳ searȳ.

— Istoria se șrkȳ la 1815.

— Ax! ax! zise Monte-Cristo, nȳ ȳ zisa de ȳrȳ 1815.

— Nȳ, domnșle, uȳi kȳ toate aȳestea ȳele mai miȳi amȳșante ștaș așȳa de șașȳ în mintea mea ka kȳm așȳ fi a doșazi dȳșe întȳmlare. Aveam șnș frate, șnș frate mai mare kare era în șervȳșilȳ imneratorșilȳ. Așȳșese lokotenentȳ într'șnș reȳimentȳ komnșșȳ nșmai de Corsicani. Aȳeșȳ frate era șnikșlȳ meș amikȳ. Remȳșeserȳmȳ orfanȳ, eș, kȳndȳ eram de ȳinȳȳ anȳ, șȳi elȳ de ontȳ-șnre-ȳeȳe La 1814, pe

kъndѣ kъ Bourbonii, se însêrase. Imperatorstѣ se întoarce din insula Elba; frate-meș intră eară în serviciș, mi, rъnitș șmorș la Waterloo, se retrase kъ armata în dosulș Ligerului.

— Dar asta è istoria celorș O Sêrș-Zile ne kare mi sursi, domnșle Bertuccio, zise kontele, ea è mi fьkștș, daka nș mș închelș.

— Earș-mș, Eschelinqș, dar aste amъnșnte d'întișș sșntș trebșinșioase, mi mi aș promisș kъ veș avea rъbdare.

— Merși! merși înainte! n'am dekștș o vorbș.

— Într'o zi priimirșmș o skrisoare. Katș sș pș sșșiș kъ lokșiamș în sștskșlș Rogliano, la marșinea kanșlși Corsican: astș skrisoare era dela frate-meș; ne sșșnea kъ armata era livenșiatș, mi kș se întorcea ne la Châteauroux, Clermont-Ferand, Puy mi Nîmes; dak' aveam чеva banș, mș rșga sș 'i trimișș la Nîmes, la sșș lokandistș din kș-nosșinșele noastre, kș kare aveam kște-va daraveri.

— De kontrabandș, zise Monte-Cristo.

— Ei Dșmnezesș meș! domnșle konte, katș sș trș-iaskș çineva bine.

— Negreșitș; șrmeazș darș.

— Isbiam ne frate-meș kș tinereșe, pș am sșșșș, Eschelinqș; astș-felș otșrși mi eș, nș a i trimite banși, çi a 'i adșçe însș-mi. Aveam vre o miș de françi; lșsaș çinçi sște Assuntei, aueasta era kșmnatș-mea; lșsaș ne çei alçi çinçi sște, mi plekaș la Nîmes. Era lșkrș lesne: aveam barka mea, sșș karikș de fьkștș ne mare: totșlș ajșta proiekștșlș meș. Dar, dșne çe se fьkș karikșlș, vîntșlș deveni kontrariș; astș-felș inkștș patrș saș çinçi zile nș pștșrșmșș intra în Ronș. În çele din șrmtș prinvenirșmșș; ne șrkarșmșș pînș la Arles; lșsaș barka între Bellegarda mi Beaucaire, mi lșsaș kalea snre Nîmes.

— Ajșnșemș. nș è așa?

— Da, domnule, eartă-mă; dar, kəm va vedea Eschellinga Voastră, i snyiș nămaî lăkrările kari sântă prea de trebăingă. Așa dară, era mințelă kăndă se întîmplaseră faimoasele măcele din Meazazi. Se afla akolo vre o doi trei brigandă kari se kiăma Trestailon, Truphemy și Graffan, kari măcelăria ne grade ne togi ațeia țe 'i preșnea kă era bonapartistă. Fărgă indoială domnălă konte a azzită vorbindă-se despre ațesti asasină?

— Mă pare să fi azzită; eram prea departe de Franța în epoca ațeia; șrmează.

— Intrăndă la Nîmes, kredea țineva kă imbla în sănce, la fiț-kare nasă întîlnia kadavre; asasină, organizați în bande, șvidea, jefăia și ardea. La vederea ațestăi măcelă, mă konrinse șnă fioră, nă pentru mine; eă șnă simlă neskară korsikană, n'aveam vre șnă lăkră mare ka să mă temă: din kontra, așă timnă era timnălă nostră țelă bșnă, ală nostră, kontrabandieriloră, dar pentru frate-meă, kare era soldată ală Imperială, kare se întorțea din armata dela Luger kă șuniforma sa mi kă șuațetele sale, și kare, prin șrmare, avea toă de temălă. Alergă la lokandistălă nostră. Presimțirile mele nă mă înțelaseră; frate-meă ajșnsese în ajșnă la Nîmes, și, kiară la șua ațelăia kăria venia să țeară ospitalitate, făsesese asasinată. Făkă toă țe fș prin nășingă ka să deskoneră ne omoritori, dar nîmină nă kăteze a mă șșne nămele loră, ațlă de mălă se temea lămea de ei. Kășetai ațșnă l'ățea drentate francesă, de kare mă vorbisera așa de mălă, și kare nă se teme de nimikă, și mă înfășșai la prokșrorălă rețelă.

— Și ațestă prokșroră ală rețelă se nămia Vil-
lefort? întrebă kă neingăjire kontele de Monte-Cristo.

— Da, Eschellingă: elă venia din Marsilia, șnde făsesese șșbitălă. Zelă seă ilă făkșe a înainte. Era șnălă

din ceî d'întîiș, kəm se zicea, kari anșugaserē gavernăslî desbarkarea din insula Elba.

— Așa darē, zise Monte-Cristo, te înfășuramî la dînsă.

„— Domnșle, i ziseî, frate-meș a fostē asasinatē erî în stradele din Nîmes, nș sviș de çine, dar è misișnea dșmitale d'a o svi. Esî aci kanșlș drentșuî, mi drentatea katē sē resbșne pe ceî çe n'a nștatē apșga.

„— Și çe era fratele dșmitale? întrebș prokșrorșlș reșelș.

„— Lokotenentș în batalionslș korsikanș.

„— Șnș soldatș alș șșșrnatorșslș, atșnșî?

„— Șnș soldatș alș armatelorș franșese.

„— Eî bine! resnșnșe elș, s'a servitș kș snada mi a peritș prin snadș.

„— Te înșelî, domnșle, a peritș prin nșmnalș.

„— Çe vreî sē fakș? resnșnșe mașistratșlș.

„— Șî am snșșș: voiș sē îlș resbșnî.

„— Șî de çine?

„— De asasinî îșî.

„— Nș kșm-va fi kșnoskș eș?

„— Pșne sē 'î kate.

„— Șî nentș çe? Poate kș fratele dșmitale se va fi çertatș kș çineva mi se va fi bștatș în dșelș. Toșî soldașî așestia de mai 'nainte fakș nisço esçese kari le rezșea pe kșndș kș Imperișlș, dar kari le esș reș akșm; așa darē, oamenî nostri de la Meazș-zi nș izbeskș niçî ne soldașî, niçî esçesele.

„— Domnșle, resnșnșeî eș, nș te rogș nentș mine. Eș, voiș plșnșe saș mi voiș resbșna; dar bietslș fratele meș avea o nevastș. De mi s'arș întimnla mi mie o neferiçire, astș beatș fiinșș arș mșri de foame, kșçî ea trșia nșmaî kș

manka fratelui meu. Капътъ pentru dînsa o mikъ pensîone de la guvernă.

„— Fiă-kare revoluşione mi are katastrofele, respunse D. de Villefort; fratele dămitale a fostă viktima a-cesteia, è o nefericire, mi guvernăş nş è datorş nimikş familiei dămitale pentru a-cesta. Dak'amş avea sş jşdekşmş toate resbşnrile ce le aş fşkşţş partisanii şşşnatorşşî in kontra partisanilorş reşelşî, kşndş avea mi ei şşterea in mşnpş, fratele dămitale arş şi poate astş-zî kondemnatş la moarte. Cheia ce se împlini è şşş lşkrş foarte natşralş, kşşî è leşea reşesalielorş*.

„— Şi ce! domnule, strigaî eş, è kş şştingş sş mi vorbesşî aşa, dşmneata, şşş maşistratş!...

„— Toşî Corsicanii a-cestia şşntş nebşnî, pre leşea mea! respunse D. de Villefort, mi kredş kş è inkş imperatorş kompatriotşş lorş. Nş şî aî alesş bine timşşş, skşmşşşş meu; trebsia sş şî sş mi şşş a-cesta akşm doşş lşnî. Astş-zî è prea tşziş; dş-te darş, şî, daka nş te veî dş-ş, voiş şşne eş sş te rekondşkş.“

— Îlş şşivî şşş minşşş ka sş vşzş daka era vr'şnş mizlokş de şşerată şeva şşintr'o noşş şşşşşne. Omşşş a-cesta era de neatş. M' anşoniaî de dînsşşş:

„— Eî bine! i ziseî închetş, şşndş-kş kşnosşî ne Corsicanî, katş sş şşî kşm mi şşnş kşşvîntşşş. Şş se pare kş aş fşkşţş bine de aş omoritş ne frate-meş, kare era bonapartistş, pentru kş dşmneata estî regalistş; eî bine! eş, kare şşnt totş bonapartistş, şş deklarş şşş lşkrş: kş te voiş omorî, ne dşmneata. Din minşşşş a-cesta, şş deklarş *vendetta*; aşa darş, şşne-te bine, mi feresş-te kşţş veî şştea mai bine; kşşî, înşia oarş kşndş ne vomş alla faşş in faşş, sş şşî kş şş a sositş minşşşşş şelş din şşmş.“

* Kşndş mi resbşnrş şşneva întorkîndş şştaîş pentru şştaîş, omorş pentru omorş.

— Din minutulă aquosta ți declară *vendetta*.

„Și, astă-felă zikîndă, nîn' a nă mî veni în simgîrî dăn' ayeastă mirare, deskisei șua mi făyîi.

— Ax! ax! zise Monte-Cristo, kă figăra dămitale ȕea onestă, facyi astă-felă de lăkrări, domnșle Bertuccio, mi inkă șnăi prokșorôș ală reușăi! La drakă! Și șȕia ȕelăș nă-ȕinăș ȕe vrea să zikă astă vorbă *vendetta*?

— O șȕia așua de bine, inkătă, dintr' aȕelă minșă, nă măi eșȕi singără mi se inkise în kasă, nănîndă să mă kaste nretștîndene.

Din fericyre eram așua de bine askănsă, inkătă nă năș să dea neste mine.

Atșnyî ilă konrinse temerea; ȕeră să ilă skimbe din lokăiș șnde șmedea, mi, fiîndă-kă intr' adevșrăș era șnă omăș kă inflănyă, fă nămită la Versalie, dar, șȕii bine, nă se a-ștă depărtare nentr' șnă Corsican kare a jărată să mî res-băne în kontra inemikșlăi seș, mi trășșra lăi, or kătă de bine mănată a fostă, n'a așkată măi măiș de o jșmătă de zi înaintea mea, kare kă toate aȕestea o șrmam pe jôș.

ȕe era măi împortantă nă era kă să ilă omoră, de o șată de orî aflasem okasișnea; dar trebșia să ilă omoră făr' a fi deskonerită mi măi virtosă făr' a fi arestată.

D'acyi 'nainte nă măi eram ală meș: aveam de pro-tekstată mi de nștrită ne kămnată-meă.

Trei lăni întreȕi năndiî pe D. de Villefort; trei lăni întreȕi elă nă făkă nyi șnă pasă, nyi o miskare, nyi o pre-șmblare, fără kă să ilă fi șmată kă okiî or pe șnde se dăȕea.

În ȕele din șrmă deskoneriî kă venia intr' askănsă la Auteuil: ilă măi șrmă mi ilă vșzșî intrăndă intr' ayeastă kasă șnde ne aflămă; dekătă, în lokă d'a intra kă toată lă-meă pe poarta ȕea mare a stradei, venia săș kălare or în

trăsarg, lăsa kalsiș saș trăsarga la lokand, și intra pe aceea portigă ce o vezî kolo.

Monte-Cristo fâkă din kapș unș semnș kare proba kă în mizlokșiș întănerikșiși kănoscea, într' adevărș, intrarea arziatș de Bertuccio.

— Nș mai aveam trebsingș la Versalie, m'amezaî la Auteuil. și mș informaî.

Daka vream sș îlș prinșș, negreuitș akolo trebsia sș mi întinșș kărsa.

Kasa era, kăm a spășș Eschelingei Voastre portarșiș, a D. de San-Méran, sokrșiș lăi Villefort.

D. de San-Méran lokșia în Marsilia; prin șrmare, astș kampaniș i era nefolositoare: astș-felș se zicea kă o inkiriase unei vâdșve jșne pe kare o kănoscea cineva sșb nșmele de bargoana.

În adevărș, într'o seargș șitândș-mș peste zidș, vș-zăi o femeiș jșnș și frșmoasș kare se preîmbła singurș în astș grădinș, în kare nș vedea ničî o fereastrș streinș; ea se șita șna într'alta șnre partea portigei, și înceleseî kă în searga aceea astenta pe D. de Villefort.

Kândș fș prea angoane de mine inkătș, kș totș întănerikșiș, sș i potș distinșe trăsărele, vșzăi o jșnș frșmoasș dela ontș-șnre-zече nînș la noșș-șnre-zече anî, înaltș și blondș.

Era într'o xainș simplș de kasș kare nș i strîncea talia, și nștăi vedea prin șrmare kă era însărginatăș și kă șarșina ei se arșta destăiș de înaintatș.

Kăteva minște dșu' aceea, portiga se deskise; unș omș într' : femeia cea jșnș alerg' kătș mai kărîndș nștș ka sș îlș întîmpine; se arșnk' unșiș în brăcele altșia, se îmbrășșimarș kș tinereșe și intrarș amîndoî în kasș.

Astș omș, era D. de Villefort.

Jdъkaі kъ esindъ, maі virtosъ daka esia noantea, era sъ treakъ singurъ prin grъdinъ în toatъ lъnuimea eі.

— Ши, întrebъ kontele, aі aflatъ maі pe згмъ nъ-mele aчesteі femeі?

— Nъ, Eschelincъ, respъnse Bertuccio; veі vedea kъ n'avъseі timnъ a ilъ afla.

— Згмеазъ.

— În seara aчeia, згмъ Bertuccio, aшi fi nъstъtъ omorі poate pe prokъrogъlъ reuelъi; dar nъ kъnosчeam inkъ bine grъdina în toate amъnъntele eі.

Mъ temeam kъ nъ ilъ voiъ omorі bine, шi, daka чineva alerga la strigъtele sale, sъ nъ potъ fъцi.

Lъsaі nentъ sutoarea întilnire, шi, ka sъ nъ mі skape nimikъ, lъaі o kamerъ mikъ чe da în strada în lъngъlъ kъria era zidъlъ grъdineі.

Trei zile dъn' aчeia, pe la шеante ore ale sereі, vъ-zvі esindъ din kasъ зnъ feчiorъ kъlare kare lъi în galonъ kalea чe kondъчea pe drъmъlъ Sevrelor, pressъnseі kъ se dъчea la Versalie. Nъ mъ înчelaі.

Dъne trei ore, omъlъ se întoarse plinъ de пълbere; mesaцilъ seъ era terminatъ.

Dъne zeye minste, зnъ altъ omъ ne josъ, înfъшгратъ într' o manta, deskidea portіца grъdineі, kare se reinkise dъne dînsъlъ.

Mъ deteі josъ iste.

De шi nъ vъzъsem faga D. de Villefort, ilъ rekъ-noskъi dъne bъlaia inimeі mele: treakъi strada, ajъnseі la o bîrnъ чe era nъsъ la зngіslъ zidъlъi, шi kъ ajъstorъlъ kъria mъ zitасem intіia oargъ în grъdinъ.

Astъ datъ, nъ mъ mълъgmіi kъ zitatъlъ, mі trъseі kъ-цitъlъ din posъnarъ, чerkaі vîrfъlъ ka sъ vъzъ daka era bine askъцitъ, шi sъrii neste zidъ.

Întîia mea grije fî d'a alerga la poartî; lîsase ke-
ia ne din întrî, întorkîndî-o nîmaî de doşî orî în broaşkî.

Mimikî nî mî împedika darî fîpîrea ne partea asta.

Îнченбі съ черетежъ локалитъиле.

Grîdina forma şîşî patrîşî lîngîş, o erbiste de earbî
fîşî anglî se întindea la mizlokîş, în şngîşrile eî era nîsche
tîşime de arbîşî kî frîza deaşî şî amestekîş kî florî de
toamîş.

Ka şî se dîkîş çineva din kasî la portîşî, saşî dela
portîşî în kasî, saşî emîndîş, or întrîndîş, D. de Villefort era
nevoitîş şî treakîş ne lîngîş şîşîşî din ačeste tîşime.

Era ne la finele lîşî sentembre; vîntîşî şîşîa kî nî-
tere; nîşîpîşî lîşîşî palidîş, şî vîşîşîşîşî ne fîşî-kare klîşî de nîs-
če norî growî kari alsneka renele ne çerîş, albea nîşîpîşîşî
alelorîş kare kondîşçea în kasî, dar nîşî nîşîlea nîşîşîşîndîş în-
tîşnerikîşîşî ačestorîş tîşime, în kari şîşî omîş nîşîlea romîşnea
aşkîşîşîşî fîşî'a se teme kî îlîş va vedea çineva.

M'askîşîşîşî într'açela kare era maî anroane de şînde
kîta şî treakîş Villefort, abia m'aşîlam akolo, kîndîş în miz-
lokîşîşî şîşîşîşîlorîş vîntîşîşîşî kari înkovîşîa arbîşîşîşî ne d'aşîşîpa
kîşîşîşîşî meşî mi se nîşîşî k'aşîşîşî şîşî felîş de çemetîş.

Dar, şîşîşî, saşî maî bine nîşî şîşîşî, domîşîle konte, kî
çelîş çî ašteantîş mîntîşîşîşî de a fače şîşî omorîş krede totîş
d'aşîpa kî aşde nîsche strîgîşîle şîşîde în aerîş.

Doşî ore trekîşîşî, în kari kreşîşî de maî mîlîte orî k'
aşîşîam ačelea-şî çemete.

Mezîşîşîşîşîşîşî şîşîşî.

Pe kîndîş çelîş din şîşîşî şîşînetîş vîbra înkîş, nîşîşî-
gîşîtorîş şî rezîşîşîşîşîşî, vîşîşî o lîşîmîşîşîşîşî lîşîçîndîş la feres-
trele şîşîşîşîşî aşkîşîşîşî ne kare amîş desçîşîşîşî adîneaorî.

Şîşî se deskîşî, şî omîşîşî kî mantela se arîşîşî earîş.

Era mîntîşîşîşî çelîş şîşîşîşîşîşîşîşîşî; dar, era aša de

măltă timnă de kândă mă pregătisem pentru acestă mină, înkătă nimikă nă slăbi în mine; mi trăsăi kăpăită, îă di-neam în mănă și mă pregătii.

Omulă kă mantela veni drentă la mine; dar, kă kătă înainta în spațită celă deskoperită, mi se ptea kă minea o armă în mănă sa dreantă: mă temăi, nă de vr'o lăptă, ăi de o negerșire.

Kândă ajunse nămaă kă kăpăi-va năși aproape de mine, rekșnoskăi kă ăia ăe kreșsem kă era o armă era nămaă șnă arșeă.

Nă pătsem să înăelegă inkă kă ăe skonă minea D. de Villefort acestă arșeă în mănă, kândă se opri la marginea tășișăi, arșukă o kăștășă imprejșăi, și înăenă să sană o gașă în pămîntă.

Atăncă vătăi kă era ăeva în mantela sa pe kare îă denșese pe carbă kă să fiă maă în voia mișkăriloră sale.

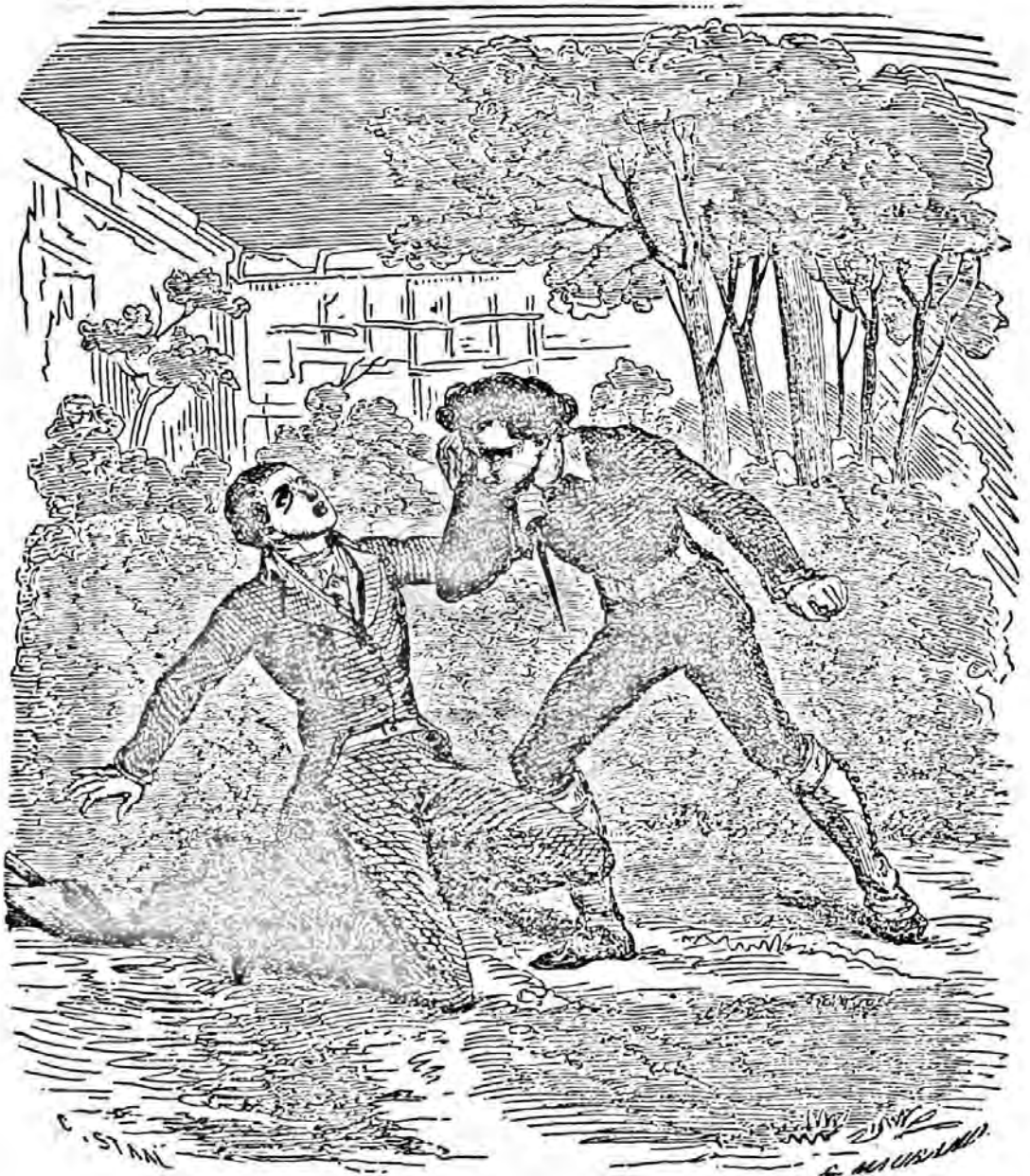
Atăncă, o mărțășesă, oare-kare kăriosite se strekășă în șra mea; vrăseă să vătă ăe venia să fakă D. de Villefort akolo; remăseă nemiskată, fătă resșflare, și asentăi.

Pe șrmă mi venise o ideă, kare se întări vătăndă pe prokșorătă reșelăi skouăndă de șăb manta șnă kăfărelă lăngă de doșă niăioare și largă de șease năntă la ontă golăi.

Îă lăsaă să denșă kăfărelă în gașă neste kare trase pămîntă; pe șrmă, bătători adestă pămîntă noă kă niăioarele kă să steargă șma lăkășă de noante.

• Mă geneziă atăncă așăpăi și i înășeă kăpăită în nentă zikăndăi:

„Sănt Giovanni Bertuccio! moartea ta nentă fratele meă, aăerea ta nentă vătăva lăi: vezi bine kă resșnărea mea ă maă kompletă de kătă kredeam.“

— Sunt Giovanni Bertuccio! mörtea ta pentru frate-meü, tesaurulü teu pentru vëduva sa.

Nș sviř dak' azzi ačeste vorbe; nș o krezř, kŷci kŷzř řr'a skoate niči řnř strigŷř; simŷii valŷrile sŷnŷelzi seř ŷiwnindř ferbingi ne mŷinile mele ři ne obrazŷř meř; dar eram beatř, eram in delirř; astř sŷnŷe mŷ rekoria in lokř d'a mŷ arde.

Intr'o sekŷndŷ despŷmintaĩ kŷřreŷř kŷ ajstorŷř ar-
meŷřř; ne řrmŷ, ka sŷ nș vazz řineva kŷ ilř am řsatř, as-
tŷnaĩ ři eř gařra, arŷnkaĩ armeŷř neste zidř, eřii reŷede
ne poartŷ, ne kare o reĩnkŷiaĩ de dořŷ ori ne din afarŷ ři
i řsaĩ keia.

— Bine! zise Monte-Cristo, dŷne kŷm se vede, ačes-
ta era řnř omorř kŷntŷwiť kŷ řrř.

— Nș, Eschelingŷ, respŷnse Bertuccio, era o *vendetta*
řrmatŷ de o restitsire.

— ři sŷma era rotŷndŷ, řelř nŷŷinř?

— Nș era banĩ.

— Ax! da, mi adŷkř a minte, zise Monte-Cristo;
n'ai vorbitř de řnř konilř?

— Tokmaĩ, Eschelingŷ. Alergaĩ niŷ la řř, řezzi asŷ-
nra neŷřřř, ři, nriŷitř d'a afla ře konriŷdea kŷřreŷř, i sko-
seĩ broaska kŷ kŷŷitř meř.

Intr'o kĩrŷ řiŷ de batistŷ era inřŷŷratř řnř konilř
kare se nŷkŷse de kŷrĩndř; obrazŷř řř řŷmenř, mŷinelei
invineŷite, arřta kŷ era mortř de asřisř ře i o prodŷse
legŷŷrele natŷrale kari era inřŷŷrate ĩmperejŷřřř ķitřřř
seř; kŷ toate ačestea, nș era ĩnkŷ reče, mŷ ĩdoiam sŷ ilř
arŷnkř ĩnr' ačea apŷ kare kŷřŷea la ničioarele mele.

Intr' adevŷřř, dŷn'řnř minŷř, krezzi kŷ simŷř o bŷ-
taĩ řŷoargŷ in partea ĩnimeĩ; i deřŷkŷř ķitřř de kordonŷř
kare ilř inřŷŷra, ři řiĩndř-kŷ řŷsesem ĩngriřitorř de bol-
navĩ la řnitalŷř din Bastia, řŷkŷř řeia ře arř fi nŷtatř řač
řnř medikř ĩnr'o ašemene ĩmprejŷrare; adikŷ i ĩnřřřaĩ kŷ

kyrafiš aerš in plėminī, mi dsn' znš patrarš de orš de silinge neaszite ilš vėzvi resšlėndš mi azziš znš strigtš emindšī din pentš.

Skosei mi eš znš strigtš, dar znš strigtš de bėkėriš.

„Demnezeš nė mė blestem darš, mi zisei eš, fiindš-kė permite sš daš viaaa znei fiinge omensči in skimbšlš vi-egei ęe am redikatš dela alta!“

— Ili ęe fėkėmi kė aęestš konilš? intrebš Monte-Cristo; era o skėlš destšlš de inkėrkėtoare nentr' znš omš kare avea trebzinyš sš fėgš.

— Astš-felš n'avšī niči znš minštš idea de a ilš pėstrā. Dar sčiam kė se afla la Parisū znš osničiš xnde se priimeskš aste biete fiinge.

Trekindš ne la bariery, zisei k'am aflatš aęestš konilš ne drėmš, mi mė informai. Kėfėrėlš era ači kare inkredinga ęeia ęe ziceam; sksteceler de batistė aręta kė konilšlš era de pėringi avėri; sėnęele de kare eram akoperitš pėtea sš fiš dela konilš ka dela or kare altš individš

Nė mi se fėkė niči o intrebare; mi arętarš osničislš kare se afla sėšš ne strada Infernului, mi, dšne ęe ingrijii sš taiš skstekėlš in doxš, astš-felš inkėtš zna din litereler kė kari era insemnatš sš remėiř la konilš, mi ęea alta sš stea in pėstrarea mea, denšsei grestatea mea in tėrnš, sėnai mi plekaī in fėga mare.

Činči-sure-zere zile dsn' aęeia, mė intorsei la Rogliano, mi zisei Assuntei:

„— Mėngiiz-te, sėrioarš: Israel a mėritš, dar ilš am resbėnatš.“

Atėnči mė intrebš sš i esnikš aęeste vorbe, mi i sėšsei totš ęe se netreksė.

„— Giovanni, mi zise Assunta, arš fi trebzitš sš adęči aęestš konilš, i amš fi ģinštš lokšlš pėringilorš ęe a

Assunta.

perdată; îlă amă fi nămită Renedetto, mi, în favoarea astei fante băne, Dămnazez ne ară fi binekăvintată într' adevărbă.“

Dreniă or ce respănsă, i detei jămătatea skătekălăi ce năstrasem, ka să poată reklama konilălă kăndă vomă fi mai înăvăgiă.

— Și kă ce litere era însemnată skătekălă? întrebă Monte-Cristo.

— K'ănbă H mi k'ănbă N ne d'asăpra kăroga era o markă de baronă.

— Dămnazez să mă erte! kreză kă întrebăsingeză termină de blasonă, domnăle Bertuccio! Ŭnde drakă gi ai făkălă stădiele eraldice?

— La serviciălă dămitale, domnăle konte, akolo unde se învăgă toate lăkrăgile.

— Ŭrmează, sânt kăriosă să află doxă lăkrăgă.

— Kari lăkrăgă, monșiniore?

— Ce s'a făkălă băeșelălă? nă mi ai sănsă kă era năbă băeșelă, domnăle Bertuccio?

— Nă, Eschelingu; nă mi adăkă a minte să fi vorbită despre aceasta.

— Ah! mi se pare k'am așzită, mă voiă fi învelată.

— Nă, nă te ai învelată, kăyă într'adevărbă era năbă băeșelă; dar Eschelingu Voastră doria, kăm zicea, să săiă doxă lăkrăgă: kare é ală doilea?

— Ală doilea lăkră era krima de kare egal akăsată kăndă cherămi năbă konfesoră, mi kăndă abatele Busoni se dăse să te kăte asăpr'ăchestei chereră în inkisoarea dela Nîmes.

— Poate kă astă povestire va fi prea lăngă, Eschelingu.

— Ce ne pasă? abia sântă zече ore, săiă kă nă dormă, mi mi pare kă mi dămnăata nă prea ai așă mare doringă de dormită.

Bertuccio se înclină, și și zgomăt earg poverțirea.

— Pe de o parte, ka sꝛ denꝛtezꝛ sꝛvenirile ce mꝛ înkonjꝛra, pe de alta va sꝛ îngrijeskꝛ de trebꝛingele bietei vꝛdꝛve, mꝛ nꝛsei kꝛ kꝛldꝛgꝛ l'achea meseriz de kontrabandierꝛ, kare devenise mai zꝛoargꝛ prin slꝛbirea leuilorꝛ ce zꝛmeazꝛ totꝛ d'azna dꝛne revoluziꝛni.

Koastele Mezei-zile, mai virtosꝛ, era reꝛ nꝛzite, din kassa reskoalelorꝛ ce se fꝛcea neînchetatꝛ, kꝛndꝛ la Avignon, kꝛndꝛ la Nîmes și kꝛndꝛ la Uzès.

Ne folosirꝛmꝛ de acestꝛ felꝛ de armistiꝛiꝛ pe kare ni ilꝛ akordase gꝛvernulꝛ ka sꝛ legꝛmꝛ relaꝛiꝛni kꝛ totꝛ litoralꝛlꝛ.

Dela omorꝛlꝛ fratolꝛi meꝛ în stradele din Nîmes, nꝛ mai voisem sꝛ mai reintrꝛ într'acestꝛ oramꝛ.

Țꝛmꝛ dint'aceasta kꝛ lokadistꝛlꝛ kꝛ kare ne fꝛceamꝛ interesele, vꝛzindꝛ kꝛ nꝛ mai voiamꝛ sꝛ venimꝛ la dînsꝛlꝛ, venise la noi și fꝛndase o sꝛkꝛrsalꝛ din lokanda sa pe drꝛmꝛlꝛ dintre Bellegarda la Beaucaire, kꝛ însemnꝛlꝛ *Puntea Gardului*.

Astꝛ-feleꝛ aveamꝛ, saꝛ la Aigues-Mortes, or la Morigues, or la Bouc, vre o dozꝛ-sure-zече întrenosite znde ne denꝛneamꝛ marfele și znde, la trebꝛingꝛ, aflamꝛ zꝛ refꝛziꝛ înkontra vamemilorꝛ și ȃndarmilorꝛ.

Aceasta è o meseriz kare rapoartꝛ mai mꝛltꝛ de kꝛtꝛ meseria kontrabandierꝛlꝛ, kꝛndꝛ i aplikꝛ çineva oare-kare inteliȃingꝛ ajꝛtatꝛ de oare-kare vigoare; kꝛtꝛ pentꝛ mine, trꝛiam în mꝛnȃi, avindꝛ akꝛm zꝛ indoitꝛ kꝛvintꝛ de a mꝛ teme de ȃndarmii și de vameși, pentꝛ kꝛ or ce înfꝛușare înaintea jꝛdektorilorꝛ nꝛtea adꝛce o çerçetare, pentꝛ kꝛ astꝛ çerçetare è totꝛ d'azna o eskꝛrsiꝛne în trekstꝛ, și pentꝛ kꝛ, în trekstꝛlꝛ meꝛ, nꝛtea întilni çineva akꝛm

vre zăbă lăcră mai gravă de cătă ȳigare și bărie de rakiă de kontrabandă.

Astă-felă, preferindă de o miă de ori moartea de cătă arestarea, făceam lăcrăgi de mirare, kari, de mai mălte ori, mi deteră astă probă, kă prea mălta îngrijire ce avemă pentru kornălă nostră è măi singura nedikă la rezăirea proiecteloră noastre kari aă treăsină de o otrăire repede și de o esekătare vigăroasă și determinată.

Într'adevără, îndată ce a făkășă čineva sakrifichălă vieăei sale, nă măi este egală kă čei alăi oameni, saă, kă să zikă măi bine, čei alăi oameni nă i măi sântă egală, și or čine a făkășă astă otrăire simte, kiară în minălă avela, kă i se înzecheskă năterile și i se măresce orizontălă.

— Filosofă, domăle Bertuccio! întreprăuse kuntele; dar ai făkășă din toate kăte năgină în viaăa dămitale?

— Oxl eară-mă, Eschelină.

— Nă, nă! dar, la zech ore și jămătate din noante, è kam țărăiă pentru filosofă. Dar n'am altă observare de făkășă, pentru kă mi se pare esaktă ačeastă, čeia ce nă poate ziche čineva pentru toate filosofiele.

-- Alegățăreie mele deveniră dară din ce în ce măi întinse, din ce în ce măi frăkăoase. Assunta era ekonoomă, și stăričika noastră se rontănzia. Într'o zi kăndă plekam pentru o kărsă, ea mi zise:

„— Dă-te, și la întoăcherea ta, am să ȳi făkă o săpăisă.”

— O întrebăi făr' a priimi vrăză respănsă: nă vră să mi săpăisă nimikă, și plecăi.

Kărsa ȳină măi la mease sentămăne: făseserămă la Luca săgre a kăta zătă de Iemnă, și la Livorna, kă să lăzămă bămbakăgi de Anglia; desbarkarea noastră se făkă fără vre o întămlare kontrariă.

Realizămă beneficiile noastre și ne întoarțămă
kă totăș voiomă.

Reintăndă în kasă, țelă d'întiăș lăkră pe kară ilă
vără în kamera Assuntei, era șnă konilă de meante ontă
lăni nășă într'șnă leagăăă elegantă pe lîngă țele alte mobile
din apartamentă.

Skosei șnă strigăă de băkră.

Singărele minste de întristare pe kari le am țerkată
din zăa omorăiă prokărorăiă țețelăi mă veniseră din părg-
sirea konilăiă ațestăia.

Se îngelețe kă desure vre o remăskare pentră ațelă
omoră, n'avăsesem niči șna.

Biată Assunta prițepăse totă: ea se folosise de lînsa
mea, și, lăndă jămătateas kăteklăi, dăpe țe skrisese, kă șă
nă site, zăa mă ora în kară făsesse denășă konilăă la osni-
ciă, nlekase la Parisă și se dăsesse singără a ilă reklama.

Nă i se făkăse niči o obiektare și i se detese ko-
nilăă.

Ax! mărăriseskă, domněle konte, kă vărăndă astă
biată fiingă adormită în leagăăă, mă șăltă nentăă și okiă mă
șe împlărgă de lakreme.

„— Într'adevără, Assunta zisei eă, ță estă o femeie
kăm se kade, și Provedingă te va bine-kăvîntă.“

— Astă, zise Monte-Cristo, è măi năgină esaktă de
kăăă filosofă dămitale; este adevărătă kă é nămăi kre-
dingă.

— Vai! Eșuelingă, respănse Bertuccio, ai mără
drentate, și kiară konilăă ațestă fă însăgăinată de Dămne-
zeă kă pedeanșă mea.

Niči o dată natărgă măi nervoasă nă se deklară măi
de timăriă, și kă toate ațestea nă va zice țineva kă a
fostă reă kreskăăă, kăči șăroga mea ilă traktă kă pe șnă

fiș de prinține; era zăbă bială kă o figușă skimbată, kă nisce oki albaștri deskiișă ka ațele tonșri de faienț kinese kari fakș o armoniș așă de frămoasă kă albășă lăntatikă ală tonșrișă ȃenerală; de kășă părlășă seș, kare avea o fauț blondă deskisă, da zăbă karakteră straniă șigrei sale, kare ăndoia vioicișnea kășășrei sale și restăcișnea șărișășă seș.

Din neferișire ă zăbă proverbă kare zice kă părlășă roșă ă, sașă prea bșășă or prea reșă; proverbășă nă minșă nentă Benedetto, și, kiară din jșnia sa, se arășă foarte reșă.

Maș ăste asemene adevărată kă blăndeșea mămeș sale ănkărașă ăntieșle sale ănlekășri: kopilășă, nentă kare biata soră-meă se dășea la țirșășă orașășă, kare se afla ăntă o depărtare de patră sașă ăinșă lege de akolo, ka șă kămpere ăele d'ăntiășă frăkte și zaharikalele ăele maș delikate; i plășea maș mășă de kășă nortokalele Palmeș și dăkășă kănserele Genoveșă kăstanele șărate dela veșină șărină dă gardășile, sașă merele șskate ăn grănarășă seș, pe kăndă avea la mășă kăstanele și merele din grădina noastră.

Ăntă o zi, Benedetto nășea șă fiș de vră o patră ăinșă ăni, veșinășă Wasilio, kare, dășne obișeiele din ăara noastră, nă și ănkidea nișă bană nișă skălele, kășă, domnășă konte o șăie maș bine dekășă or ăine, ăn Corsica nă șăntă șări, veșinășă Wasilio se plășea la noi kă i lănsise zăbă ărdovikă din păngă; kreșășă kă nă și nămerase bană bine; dar ășă pretădea kă era șigășă de ăeia ăe zicea.

Ăn zika ăeia, Benedetto pășășe kăsa de dimineășă, și la noi era zăbă mare neășămășă, kăndă, seara, ălă vășășă ăntorkăndă-se ni țirăndă dășne dășășă o maimășă pe kare o aflășe, zicea ășă, ănkatenată la nișăoarele zăbă arășe.

De o ănă de zile patăma restăcișășă kopilă, kare nă șăia ăe șă maș fakș, era șă aibă o maimășă.

Ună batelară kare trekăse la Rogliano, mi kare avea mai mǎlgi asemene animalı ale kãroa denrinderı ilă des-
fãtaseră prea mǎltă, i insãflase fãră îndoială astă fantasie
nefericită.

— Nă se află maimăue în pãdãrile noastre, i zisei
eă, mi mai virtosă o maimăue inkatenată; mǎrtărisese-mi
dară de unde ai ne ayeasta.

Benedetto mi sãsuiă minciuna, mi o sãsuiă kă nisce
amănunte kari fãcea mai mǎltă onoare imăjinerii sale de
kãtă adevãrăsi; mă sãpãrăi, elă inchenă să rize; ilă ame-
ningai, se trase doı pașii înapoi.

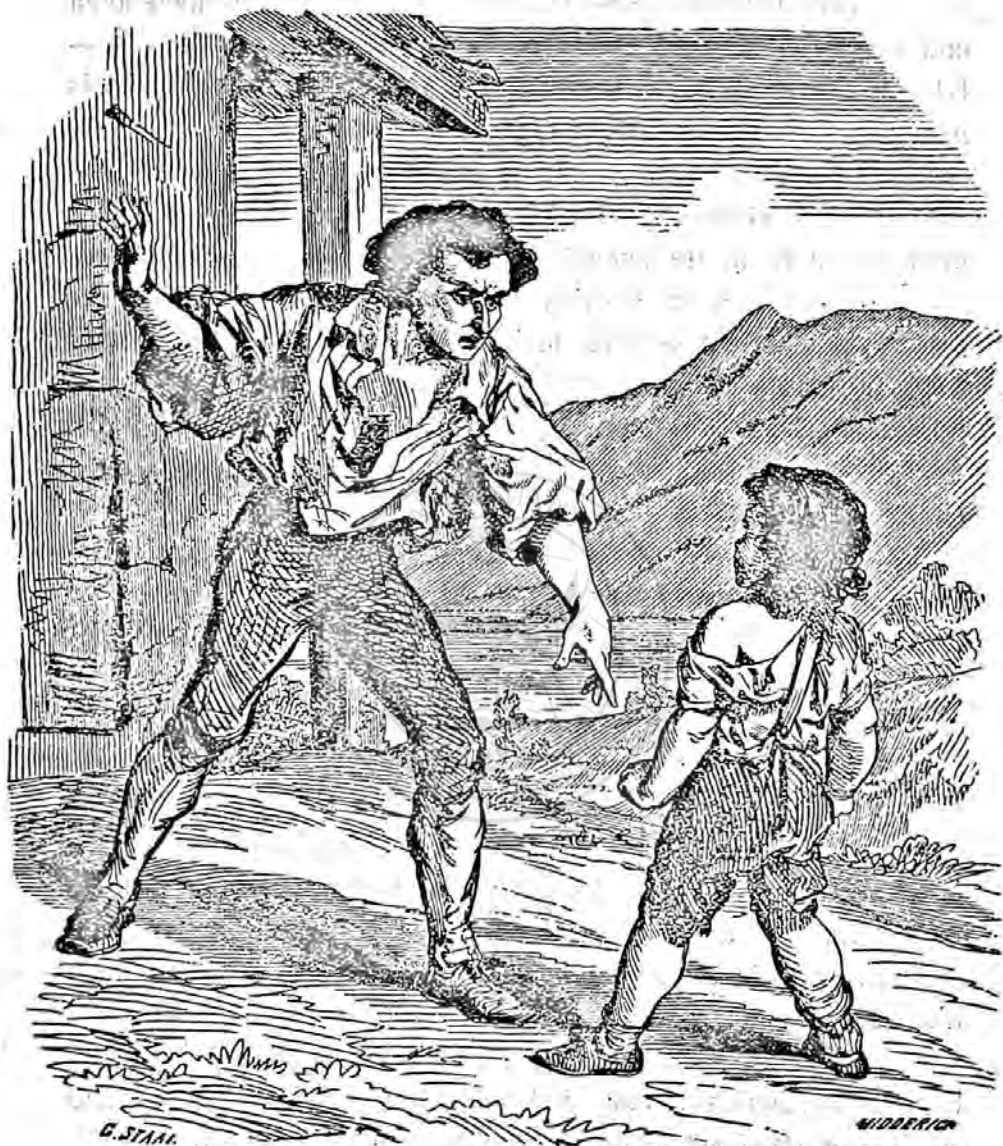
— Nă pođi să mă hãđi, zise elă, n'ai drentăsi, kãci
nă mi estı tată.

Nici o dată nă nãtãrãmă să șcimă cine i a desko-
perită ayești sekretă fatală, ne kare ilă askãnseserãmă kă
toate ayeștea kă atăta îngrijire.

Or mi kãm însă, ayești respãnsă, în kare konilsă
se deskonerea ne d'întregăsi, mă suzimintă oare-kãm; bra-
đăsi meă redikată rekãzã intr' adevãră fãr' a aține ne kãl-
nabilă, konilsă trismfă, mi astă viktoriă i dete o astă-felă
de kãtezare, inkãtă, din mințăsi ayla, tođi banii Assuntei,
ală kãria amoră nãrea kă krescea pentră dınsăsi kă kãtă
ilă merita mai nãđină, fãră keltăđi în lãkrãri de kapriciă ne
kari ea nă șcia să le kombată, în lãkrãri nebãne ne kari
n'avea kãrãđisă d'a le onri.

Kãndă eram la Rogliano, lãkrãrile mercea inkă des-
tăsi de kãviinchiôsă; dar, indată ce am plekată, Benedetto
se fãkăse stãninsă kasei, mi toate mercea ne dosă.

Abia se fãkăse de ună-spre-zech ani, kãndă mi a-
lecea ne tođi kamarazii printre jșnii ne ontă-spre-zech saă
dosă-zechi de ani, chei mai mari blestemăđi din Bastia mi din
Corsica, mi kari merita ună nãme mi mai seriusă pentră

Nu poți să mă bați, n'ai dreptul, quēci nu mi ești tată!

blestemădiele loră ce făcuseră pe autoritatea loră și a neînșurina deșure așeasta.

Făi srimintată; or ce informare nștea avea nșche șrmări rele: tokmaı eram sș mș depșrtezș din Corsica pentr' o kșltorizș importantș.

Kșmetai mșltș, mi, presimșindș kș s'arș kșveni sș mș fereskș de vr'o nefericișre, mș otșrii sș ieaș pe Benedetto kș mine.

Speram kș viașa șea aktivș mi kșrdș a kontrabandierși, disciplina șea asnrș a marinarși, arș skimba așestș karakterș ce era gata a se korșmne, daka kșm-va nș era korșmntș foarte reș.

Lșai darș pe Benedetto la o parte mi i făkși pronșnerea de a mș șma, inșoșindș astș pronșnere kș totș felș de promiteri kari notș amșri șnș konilș de șnș-snrezere ani.

Mș lșsș sș vorbeskș, mi kșndș finiı, leșinș de rișș mi mi zise:

— Esti nebșnș, șnkisle? (mș nșmia astș-felș kșndș era in toanele lși șele bșne); eș, sș mi skimșș viașa pe kare o trșeskș pentrș așeia ce o trșesși, trindșvia mea șea bșnș mi minșuatș pentrș mșnka șea srimintștoare ce și ai impșs'o! sș netrekș noantea in frigș, zisa in kșldșrș; sș m'askșnzș neinșetatș, kșndș m'aratș sș priimeskș lovitșre de nșșkș, mi toate așestea ka sș kșstigș nșșini banı! Banı, am kșși voiș! mama Assunta mi dș or de kște ori i șerș. Vezi darș bine kș ași fi șnș nerodș daka priimiam șeia ce mi pronși.

Eram inkrementș de așeastș kștezare mi de așestș rașionamentș.

Benedetto se inșoarse sș șe joașe kș kamaraziı lși, mi ilș vșzși de departe arștșndș-mș la ei ka n'șnș idiotș.

— Minxnatš konilš! mšrmšrč Monte-Cristo.

— Ox! daka era alš meš, respnse Bertuccio, daka era fiislš meš, saš celš pšginš nepotšlš meš, ilš ašš fi adššš indatš pe kalea cea dreantš, kččī konsčiinđa dš pštere. Dar idea kč eram sč batš žnš konilš p'alš kčršia pčrinte ilš omorišem mi fčhea penštinčioasč or ce indrentare. Invč-
maī pe sorč-meā ce sč faktš, ea kare, in diskštele noastre, lša peinčetatš apčrarea mikšlšī neferičitš; šī, fiindš-kč mi mčrtšrisi kč, de maī mšlte ori, i linsiserč sčme foarte insemnate, i arčtaī žnš lokš žnde pštea asknde mika noastrč avere. Kčtš pentč mine, mi fčkčsem otčrīrea, Benedetto sčia sč čiteaskč preā bine, sč skrič šī sč sokoteaskč, kččī kčndš voia sč se deā la lškrč, invčđa intr'o zi čeia ce alčī invčđa intr'o sentčmčntš; mi fčkčsem, ziseī, otčrīrea; trebšia sč ilš ašezš ka sekretarš in vre o korabič kare avea lšnčī kčlčtorie de fčkčtš, šī, fčr' a i da de sčire despre ačeasta, sč ilš ieaš intr'o zi šī sč ilš transportš in korabič; kč modšlš ačesta, šī rekomandčndš-lš kanitanšlšī, totš viitoršlš seš sninčera dela elš.

Indatš ce fčkčī ačestš planš, plekaī in Francia.

Toate lškrčrile noastre kčta sč se faktš astč datš in golfšlš Lionuluī, šī ačeste lškrčrī ašnčea sč fič din ce in ce maī grele, kččī ne aflamš in 1829.

Linisčea se restabilise de totš, šī, prin črmare, ser-
vivičlš koastelorš sč fčkčse maī reglatš šī maī asnč ka ničī o datš.

Astč prevegiere se mčrise šī maī mšltš prin bilčilš dela Beaucaire, kare se deskisese.

Inčenčtrile espedičionī noastre se fčkčrč fčrč impe-
dikare.

Lšsarčmš barka noastrč, kare avea žnš fšndš inđoitš žnde askndeamš marfele noastre de kontrabandš, in mizlo-

kălŝ zneĭ mălgimĭ de batele kari mărŭinea amĭndoxz malzrile Ronuluĭ dela Beaucaire pĭnŭ la Arles.

Kăndŝ sosĭrŭmŝ akolo, ĭnĉenxŭrŭmŝ a deskŭrka noaptea marfele noastre noprite, ŭi a le trece ĭn oramŝ prin mizlochirea oamenilorŝ kari era ĭn daraverĭ kŝ noĭ, saŝ a lokandistilorŝ la kari fŭceamŝ depozitele noastre.

Saŝ kŭ rexmita noastrŭ ne fŭkŭse neĭnŭcelenŭĭ, or kŭ fŭseserŭmŝ trŭdaŭĭ, ĭntr'o searŭ, ne la ĉinĉĭ ore dŝn'a-meazĭ, ne kăndŝ eram sŭ ne faĉemŝ gŭstarea, mikŝlŝ nostrŭ mŝĉiŝ alergŭ sneriatŝ zikĭndŝ kŭ vŭzŭse o despnŭrŭire de soldaŭĭ ĭntrentŭndŭ-se kŭtre noĭ.

Nŝ era tokmaĭ despnŭrŭirea de soldaŭĭ kare ne sneria: ne fĭt-kare minŝlŝ, maĭ alesŝ p'atŝnĉĭ, kompanie ĭntreĉĭ se nreĭmbra ne marŭinele Ronuluĭ, dar era aĉele mŭsŭre ĉe le lŭase astŭ despnŭrŭire, dŝne zisa konilŝlŝĭ, spre a nŝ fi vŭzŭtŭ.

ĭntr'o klinŭ fŭrŭmŝ ne piĉioare, dar era prea tŭrziŝ.

Barka noastrŭ, kare fŭsese ĭnvederatŝ obiekŝlŝ kŭtŭrilorŝ, era ĭmpresŭratŭ.

Printre vamewŝĭ, vŭzŭĭ kŭŭĭ-va ŭindarmĭ; ŭi, aŝa de frikosŝ la vederea aĉestora nrekŝm eram bravŝ obĭĉĭnŭitŝ la vederea or kŭrŭĭ altŝ kornŝ militarŝ, desĉinseĭ ĭn vale, ŭi, strekŭrŭndŭ-mŭ printr'ŝnŝ sabordŝ,* mŭ lŭsaĭ ĭn rĭŝ, apoĭ ĭnotai ĭntre doxŭ ape, resŝlŭndŝ foarte rarŝ, astŝ-felŝ ĭnkŭtŝ aŭnseĭ, fŭr' a fi vŭzŭtŝ, la ŝnŝ kanalŝ ĉe se fŭkŭse de kŭrĭndŝ, ŭi kare komŝnika kŝ Ronul ŭi kŝ kanalŝlŝ kare merĉe dela Beaucaire la Aigues-Mortes.

ĭndatŭ ĉe aŭnseĭ akolo, eram skŭpatŝ, kŭĉĭ nŭteam ŝrma kanalŝlŝ aĉesta fŭr' a fi vŭzŭtŝ.

Aŭnseĭ kanalŝlŝ prin ŝrmare fŭr' a mi se ĭntĭmpla nimikŝ.

* Gaŭrŭ fŭkŭtŭ la o korabiŝ ne ŝnde ĭntrŭ gŭra tŭnŝlŝĭ.

Nu lăsase astăzi kale din întîmplare și fără preceputare.

Am mai vorbită Eschellingei Voastre despre ună lo-
kandistă din Nîmes care stabilise pe drumulă dintre Belle-
garda și Beaucaire o mikă ospelărie.

— Da, zise Monte-Cristo, mi adăcă prea bine a min-
te. Astăzi omă kăm se kade, daka nu mă închelă, era kiară
asociatălă dămitale?

— Kiară așa, respunse Bertuccio; dar, de meante
săș ontă anī, și lăsase amezămintălă ună vekīș kroitoră din
Marsilia, care dăne ce s'a rîinată kă meseria sa, vrăsese s'ă
cherce a face stare într'alta. Se îngelece kă micele pînerī
la kale ce le făkăserămă kă întîlălă proprietară fără ținste
și kă chelă d'ală doilea; ačestă omă dară mi păsese în
minte a i cere ună asilă.

— Și kăm se nămea omălă ačesta? întrebă konte-
le, care se pîrea kă înțenea a se interesa mai mălă de
novestirea lă Bertuccio.

— Se nămesce Gaspard Caderousse, era însărată kă
o femeie din satălă Carcontei, și ne kare nu o kănoaschemă
săb altă năme de kălă ală satălă ei; era o biată femeie ka-
re pătîmea de frigărī de baltă, care ținărea de lăngoare.
Kălă pentru bîrbat-săș, era ună omă țeapănă de vre o
pată-zeci nînz la pată-zeci și țină de anī, kare de mai
mălte ori ne detese, în nisce înurejără grele, probe des-
pre presingă sa de spiritală și despre kărațălă săș.

— Și zisemă, întrebă Monte-Cristo, kă aste lă-
krări se netrechea pe la anălă.....

— 1829, domnșle konte.

— În ce lăne?

— În lăna lă igniș.

— La învenșălă săș la finele lănei?

— La 3 ale lăneî seara.

— Axî zise Monte-Cristo, la 3 izniă 1829.... Bine, şrmează.

— Aşa dară lăî Caderousse aveam a minte a i cere şniă asilă; dar, fiindă-kă totă d'asna, mi kiară în împrejăurile ordinare, noi nă intramă la dînsulă ne poarta kare da în stradă, otrii a nă mă abate din obiceiile noastre, şrii neste gardulă grădinei, mă strekăraî tirimî printre olivii jigării mi smokiniî selbativî, mi, temîndă-mă să n'aibă Caderousse vre şniă kăltoră în lokanda sa, mă dăsei la şniă felă de beciă în kare petrekăsem de mai multe ori noantea totă aşa de bine ka în celă mai bşniă nată.

Astă beciă era desnrăiită de sala komăntă a lokandei prin nisce skînduri kari era astă-felă făkate în kăţă să năstemă şrii în intră ka să facemă kănoskăţă în minţulă favorabilă kă ne aflamă în vecinătate.

Aveam a minte, daka Caderousse era singără, a llă înschiingă desne venirea mea, a termina la dînsulă çina întreprăntă de oamenii vamei, mi a profita de fărţana çe se pregătea şne a sosi eară la marşinile Ronului mi a mă înschiingă desne soartea barçei mi a oameniloră ei.

Mă strekăraî dară în beciă, mi mi prinse bine, kăçi în minţulă auela Caderousse intra în kasă k'şniă nekănoskăţă.

Ştăi în tçere mi astentaî, nă kă skonă d'a şărinde sekretele oasnelăi meş, dar năntă kă nă năteam face altă-felă; kătre açestea de zere ori se mai întimulase auela-şii lăkră.

Omulă de kare era însouită Caderousse se vedea kă era streină într'avea parte de mează-zi a Franciei: era şniă dintr'avei negăştori de bilçisri kari vină să vină petre skămpne în tîrgulă dela Beaucaire, mi kare, toată lăna kăţă

Sării gardulū grădinei.

șine acestă țîrgș, șnde kșrgș din toate pșrgșle Europei ne-
gșșștorii Ńi kșmpșrgștorii, fakș șne ori vînzșri de kște o
șște pînz la o șște ținși-zeyi mii de franși.

Caderousse intrș reșede Ńi cheș d'întiiș.

Pe șrimș, vșzîndș sala de josș goalș ka totș d'ășna
Ńi pșzitș nșmaï de kșzinele lși, kîșmș ne nevastș-sa.

— Ei! Carșonta, zise elș, bșnșlș pșeotș nș ne a în-
chelatș; diamantșlș era adevșratș.

O strigare de veselîș s'ășzi, Ńi măș îndatș skara
trosni șșb passlș cheș îngreșiatș de slșbîșșșne Ńi boalș.

— Che zîș? întrebș femeia măș pșlitș de kșș
moarșea.

— Zîș kș diamantșlș era adevșratș, kș eatș dom-
nșlș, kare ے șnșlș din chei d'întiiș diamantarî din Parisș, ga-
ta a ne da ținși-zeyi mii de franși ne dînsșlș. De kșș, șure
a fi sigșrș kș diamantșlș ے alș nostrș, șere ka șș i șnșiș
prin șe minșne a așșșș diamantșlș în mșzinele noastre. De
o kam datș, domnșle, șezî, te rogș, Ńi, fiîndș-kș timnșlș
ے kam greș, mș đșkș șș Ńi adșkș șeva ka șș te rekoresși.

Diamantarșlș șerșeta kș lșare a mînte interiorșlș lo-
kandei Ńi șșrșșia șea vșzștș a șelorș șe era șș i vînzș
șnș diamantș șe șemșna skosș din skrinșlș șnșî prinșine.

— Șnșne, dșamșș, zise elș, vrîndș fșrș îndoialș șș
profite de lîșna bșrbatșlși, ka șș nș fiș îșșșșșatș nevastș-
sa de vre șnș șemș alș așestșia, Ńi ka șș vazș daka zî-
șele amîndșșora se șnea împșșșș.

— Ei! Dșmșnezșlș meș! zise femeia kș o îșșșalș kș-
ratș, ے o binekșvîntare a șerșlși kare nișî kș ne treșea vre
o datș prin mînte. Înkîșșșșșșșșșș meș domnș, kș
bșrbatșlș meș a fostș îngșrditș la 1814 șăș 1815 k'șnș ma-
rinarș a nșme Edmond Dantès: șnș bietș bșziatș, ne kare Ca-

-derousse îlă șitase de totă, dar ne kare elă nă îlă a șitată, mi i a lăsată, la moartei, diamantărlă ne kare îlă văzșmî.

— Dar kșm i intrase în mănă șnă asemenea diamantă? întrebă diamantarărlă. Îlă avea dară nîn' a nă intra în înkisoare?

— Nă, domnșle, respnșse femeia; dar, fiindă în inkisoare, dșne kșm se vede, făkșse kșnosçinçy k'șnă Anglă foarte înavșçită; mi, fiindă-kș însouitorărlă seă de kameră se îmbolnăvise, mi fiindă-kș Dantès îlă îngrijise ka n'șnă frate, Anglărlă, eșindă din inkisoare, lășă bietărlă Dantès ačestă diamantă, ne kare elă ni îlă a lăsată noă kândă a mșrită, mi kș kare a însrçinată ne bșnărlă abate kare a venită azi dimineașy ka sș ni îlă dea.

— Totă așa este, mărșmără diamantarărlă; mi, kândă ă cea dșne șrmă, istoria poate fi adevărată, or kștă de neadevărată se pare a fi de o dată. Așa dară nșmai desne preçă nă ne nștemă șni.

— Kșm! nă ne nștemă șni! zise Caderousse; kre-deam kș ai konsinçită la preçărlă ăe çi çeream.

— Adikă, respnșse diamantarărlă, kș am dată patrș-zeyi de miî de françi.

— Patrș-zeyi de miî! strigă Carconta; nă îlă vomă da negreșită ne preçărlă ačesta. Abatele ne a zisă kș preçșia çinçi-zeyi de miî de françi, fără lăkră.

— Și kșm se nșmea ačestă abate? întrebă nestă-tărlă întrebătoră.

— Abatele Busoni, respnșse femeia.

— Era dară șnă streină?

— Era șnă italiană dșn' împrejšărlă Mantovei, mi se pare.

— Arată-mi ačestă diamantă, zise diamantarărlă, de mșlte ori nă jșdekă çineva bine netrele la întia vedere.

Caderousse skoase din posesnarăi o katioară de pele neagră, o deskise mi o dete diamantarăi.

La vederea diamantăi, care era kăţă o alănză de mare, mi adăkă a minte par' kă ilă văză inkă, okiî Carcontei skinteiară de kăniditate.

— Şi ce kredeaî despre toate ačestea, domnăle askăltătoră la xui? întrebă Monte-Cristo; kredeaî astă fablă frămoasă?

— Da, Eschelinguă; nă priveam pe Caderousse ka n'ănză omă reă, mi ilă kredeam kanabilă de a face o krimă saă kiară ănză fră.

— Asta face mai măltă onoare inimei dămitale dekăţă esperiungei dămitale, domnăle Bertuccio. Ai kănoskăţă pe ačestă Edmond Dantès de care era vorba?

— Nă, Eschelinguă, n'ăziseam niči o dată vorbindă de elă nîn' atănză, mi niči n'am mai ăzitiă vorbindă din mi-năţă ačela dekăţă o singură dată pe însă-mi abatele Bu-soni, kăndă ilă văzăi în inkisorile din Nimes.

— Bine! ărmează.

— Diamantarăi lăă inelăi din măbinele lăi Caderousse, mi skoase din posesnarăi ănză klestimoră de ogelă mi o perekiă de balană de alămă; pe ărmă, depărtăndă kărmneele de ăză care ăinea neatra în inelă, skoase diamantarăi mi ilă trase în balană.

— Daă nînă la patăzeči mi činči-mi de franči, zise elă, dar nă daă o soldă mai măltă; pe ling' ačeasta, fiindă kă ačesta era preăălă ce făcea diamantăi, nămai atăăia bană am lăată ăşnză-mi.

— Ox! nă è niči o şuzăare pentă ačta, zise Caderousse, mă voiă întoarce kă dămneata la Beaucaire ka să priimeskă restăi de činči-mi de franči.

— Nă, zise diamantarăi dăndă inderăţă inelăi mi

diamantslă lui Caderousse; nu, asta nu face mai mult, mi înkă mi pare reș k'am dată atăta, fiindă-kă neatra are ună defektă pe care nu îlă vărșsem la închență; dar ce mi pasă, fiă patră-zeci mi ținți mi de franți, am zisă o vorbă mi n'o mai întorkă.

— Celă pșuină pune diamantslă în inelă, zise Car-conta kam sșpărată.

— Ai drentate, zise diamantarălă. Pșse neatra în skănslă inelăsi.

— Bine! bine! bine! zise Caderousse pșnindă kătia în posșnară, îlă vomă vinde alșia.

— Da, respșse diamantarălă, dar alș nu va da preșlă pe care îlă detei eș; alș nu se va mșlșmi kă în-formăgile ce mi le așă dată; nu è natșrală ka ună omă ka dșmneata s'aibă ună diamantă de ținți-zeci mi de franți, se va dșce a da de sșire maștrăgiloră, va trebă să kăste pe abatele Busoni, mi abagiă kari daș diamante de doză mi de lădoviă sșntă rară; drentatea va pune mșna pe elă, vă va trimite la inkisoare, mi, de veșă fi rekșnoskșđi inoșinșă, mi vi se va da drșmălă dșn' o kantivitate de trei saș patră lșni, inelălă va fi retășită la greșă, saș vi se va da o peatră falsă care va face trei mi de franți, în lokșlă ună diamantă care face ținți-zeci de mi, poate mi ținți-zeci mi ținți de mi, dar pe care, șnesce-te, bravălă meș, riskă șineva kșmpăgșndă-lă.

Caderousse mi nevastă-sa se întrebă din oki unălă pe alșlă.

— Nu, zise Caderousse, nu sșntemă așă de avșđi ka să perdemă ținți-zeci mi de franți.

— Kșm veș voi, skșmpălă meș amikă, zise diamantarălă; kă toate așestea, adșsesem, kșm vedejă, bșnișori bșni.

Și skoase dintr'ună posănară și pămă de așă pe kare ilă făcă să strelească în okii ceî vimișii ai lokandis-tăsi, și, dintr' altă, și paketă de bilete de bankă.

O lăntă krădă se deklarase pe vazăte în spiritală lăi Caderousse: era învederată kă ačeastă kătioară de pele pe kare o lotă învîrtea în mîna sa și i se pîrea a kores-punde, ka valoare, kă sîma cea mare ce i fermeka okii.

Se întoarse kătre nevastă-sa.

— Ce zici tă? o întrebă închetă.

— Dă-lă, dă-lă, i zise ea; daka se va întoarce la Beaucaire fără diamantăle ačesta, ne va denșna; și, kăm zice, vine șcie de vomă mai nștea nșne mîna pe abatele Busoni.

— Eî bine! făr, zise Caderousse, iea dară diamantăle pentru patră-zeci și cinci mi de franči; dar nevastă-mea vrea și lanță de așă, și eă o perekiă de katarame de argintă.

Diamantarăle skoase din posănarăi o kătis lăngă și lată kare konrindea mai mșlte din obiektele cerște.

— Eată, zise eă, mi plăce sokoteala rotăndă; aleșci.

Femeia alese și lanță de așă kare nștea face cinci lădovici, și bərbăle o perekiă de katarame de argintă kari nștea face cinci-spre-zeci franči.

-- Kreșă kă și vă veșci plășe? zise diamantarăle.

— Abatele zisesă kă fărca cinci-zeci mi de franči, mărmară Caderousse.

— Aidă, aidă, dă-lă o dată! ce omă șșcită, zise diamantarăle lăndăi diamantăle din mîntă; i nșmără patră-zeci și cinci mi de franči, doșă mi cinci sște de livre veniă, a dikă o stare kăm așă vrea s'o am și eă, și tolă și è mășmită!

— Ши че ле патрѣ-зечї шї чинчї мїї де франчї, їн-
trebѣ Caderousse k'ѣнѣ glasѣ regѣшитѣ, сѣ възѣ, ѣнде сѣнтѣ?

— Eatѣ-le, zise diamantarѣлѣ. Ши нѣмѣрѣ по масѣ
чинчї-суре-зече мїї де франчї їн аѣрѣ шї треї-зечї їн билете
de bankѣ.

— Asteantѣ s'anrinzѣ lamna, zise Caderousse, нѣ
se vede bine, шї арѣ нѣтеа сѣ се їнче ле чїнева.

Їнтр' адеврѣрѣ, се нонтате пе кѣндѣ кѣ астѣ конвор-
bire, шї, дїнпгѣснѣ кѣ поantea, venise шї фѣртѣна карѣ а-
meninga de o jѣmѣтѣ de орѣ.

Се аѣzea ѣнѣ тѣнетѣ сѣрдѣ їн депѣртате; dar нїчї dia-
mantarѣлѣ, нїчї Caderousse, нїчї Carconta нѣ се нѣгѣа кѣ
le era a minte pentrѣ аѣеаста fiindѣ-kѣ її конгїнсесе пе кѣте
treї demonѣлѣ кѣстїгѣлї.

Їнсѣ-мї еѣ черкам ѣнѣ fermekѣ straniѣ la vederea
a totѣ аѣрѣлѣ аѣелїа шї а тѣтѣлорѣ билетелорѣ аѣелора.

Мї се нѣгѣа кѣ visam, шї, кѣм се їнтїмнѣ їнтр'ѣнѣ
visѣ, мѣ simѣeam nїronїѣ їн lokѣлѣ меѣ.

Caderousse нѣмѣрѣ de маї мѣлте орї аѣрѣлѣ шї bi-
letele, пе згѣмѣ le dete nevesteї sale, kare le нѣмѣрѣ шї ea
de кѣте-va орї.

Їн timnѣлѣ аѣеста, diamantarѣлѣ фѣѣа diamantѣлѣ сѣ
stikleaskѣ la raza lamneї, шї diamantѣлѣ skotea nїѣѣe fѣl-
ѣere kari фѣѣа пе чїнева сѣ зїте пе аѣеlea kari venea ka
їnainte-mergѣtoarele фѣртѣнеї а їнфѣкѣгѣа ferestrele.

— Eї bine! ̀ dreantѣ sokoteala? їntrebѣ dia-
mantarѣлѣ.

— Da, zise Caderousse, dѣ-mї portfolїѣлѣ шї kастѣ
ѣнѣ sakѣ, Carconta.

Carconta se dѣse la ѣнѣ armariѣ шї се їntoarse a-
dѣkїndѣ ѣнѣ portfolїѣ vekїѣ de nele, din kare skoase кѣтеva
skrisori soїoase їн lokѣлѣ кѣгѣora фѣгѣ нѣсе билетеle, шї ѣнѣ

sakš in kare era inkise doxš saš trei skøde de mease livre, kari komponea, dxne kxm se vede, toatx averea kasei lorš tikxloase.

— Ce eram sš zikš, zise Caderousse, de ši ne ai skexstš vre o zeye miš de franči poate, vreš sš činezi kx noi? kx toatx inima.

— Mxixmeskš, zise diamantaršlš, katx sš fir txrziš, ši am sš mx intorkš la Beaucaire; pe xpmx nevastx—mea va fi in neastimpxrš despre mine.

Ši skoase orloxišlš.

— Anproape de noxš! strigš elš, nx voiš ajxpxe la Beaucaire înainte de mezišlš nonxiš. Adio, oamenš bxnš: daka din intimnlare vegš mai da neste niskai—va abagi Bu—soni, nx mx xitagi.

— Peste ontš zile nx vei mai fi la Beaucaire, zise Caderousse, fiindš—kx tixgšlš se va fini sentxmzna fitoare.

— Nx, dar asta nx face nimikš, skrigi—mi la Parisš, kxtre D. Joannès, la Palatul—Regal, galeria de pentrx, po 15, voiš veni intradinsš daka voiš avea pentrx ce.

Šnš txnetš resxnš, insoxiš de xnš txsnetš aša de tare, inkxšlš mai kx stinse lxmina lampei.

— Ox! ox! zise Caderousse, vreš sš plevš pe xnš astš—felš de timnš?

— Ox! nx mi è teamx de txsnete, zise diamantaršlš.

— Ši de fxri? intrebš Carconta. Drxmxlš nx prea è sigxřš, pe kxtš čine tixgšlš.

— Ox! kxtš pentrx fxri, zise Ioannès, eatx ce am pentrx dinxiš.

Ši skoase din posxnarš o perekix de nistolame inkxkate ninš in gxrx.

— Eatx, zise elš, kxinš kari latrx ši mxškx totš

de o dată: astea sânt pentru cei d'întîiș doi înșî ce ară avea doringă pentru diamantăle dămitale, tată Caderousse.

Caderousse mi nevastă-sa skimbară o kărtățeră în-tănekoasă.

Se vede că amîndoi avea într' acela-șî timpă vre o kărtătare spăimîntătoare.

— Атънчї, бѣнѣ кѣлѣторїѣ! zise Caderousse.

— Мѣлѣмескѣ! zise diamantarăle.

Șî lă' bastonăle, pe kare île rezimase de unș si-
petă vekîș, șî eșî.

În mințăle kăndă deskise șua, într' unș vîntă așă
de tare, înkăle era să stingă lămpă.

— Ох! zise elă, ală drakăleșî timpă era să fî, șî am
să fakă doză lege pe unș asemene timpă!

— Ремѣї, zise Caderousse, te veї kălka așî.

— Да, ремѣї, zise Carconta k'ună glasă tremărată;
te vomă îngrijî prea bine.

— Ва нѣ, катѣ сѣ мѣ дѣкѣ сѣ мѣ кѣлкѣ ла Beaucaire.
Adio.

Caderousse se dăse închetă pînă la pragăle șueș.

— Нѣ vezї нїчї черăleș nїчї пѣмїнтăleș, zise diaman-
tarăle kăndă eșî din kasă. Пе unde s'o ieăș, la dreanta
saș la stănga?

— Ла dreanta, zise Caderousse; n'ai să te retăchesčî,
dărmăleș mărgînită kă arbări de fî-kare parte.

— Бїне, ам їнѣлесă, zise glasăle măi perdăteș їn
denărtare.

— Чї ка їнкїде о датă șua! zise Carconta, nă mī
plakă șuele deskise kăndă tănă.

— Șî kăndă sântă banī їn kasă, nă è așă? resăonse
Caderousse întorkîndă keia de doză orī. Reintră, se dăse
la armăriș, retrăse sakăleș șî portfoliăleș, șî amîndoi se nă-

serb a nămbră din noș, pentru a treia oară, arăși lorși mi biletele lorși.

N'am văzutși nici o dată asemenea espresioane l'avele doș obraze a kăroa kăniditate era lăminatș de lămina lampei.

Femeia mai virtosș era zăitș; tremurarea nervoasș kare o însăfleș obiănsitș se îndoise.

Obrazăși ei, din palidș se făkșse vîpătș; okii ei chei afșndagși flăkșra.

— Dar pentru che, întrebș ea k'ănș glasș sardș, i propășesemși sș se kăche aci?

— Dar, respănsș Caderousse tresărindș, pentru ka sș . . . pentru ka sș nă mai osteneasș a se întoarș la Beaucaire.

— Ah! zise femeia kă o espresioane nesășș, eș kre-deam kă pentru altș cheva.

— Măiere! măiere, strigș Caderousse, pentru che ai asemenea idee, mi pentru che avîndș-le nă le ăii ne seama ta?

— Săneam eș kă ts nă estî bărbatș, zise Carcontă dăp'o tăchere d'ănș ministș.

— Și kăm? întrebș Caderousse.

— Dacă erăi bărbatș, elș nă arș fi emiș d'aci.

— Măiere!

— Săș mai bine n'arș fi ajănsș la Beaucaire.

— Măiere!

— Drămsăș are o kolităș, ă nevoitș a șma drămsăș, de oare-che în lăngăș kanalăși ă nă drămș mai skărtș.

— Măiere, sșperși ne bșnăș Dămnezeș, eatș, askăltș...

Înt'r' adevășș, se azzi nă tănetș sșzimitșlorș intr' avela-mi timpș kăndș nă flășerș albăștrăși inflakșra toatș sala, mi trăsnetsăș, deskreskindș încetș, se păș kă se depășta kam kă pășere de reș de kasa chea blestemăș.

...
...
... — Iisusel dişe Carcontă făcându-şi crucea.
...
...
...
...

— Iisuse! zise Carconta f&kind&-șî kr&ce&.

Într' avela-șî min&ș, ūî în mizlok&ș avel&î t&ce&î de spaim& kare &meaz& obiv&șit&ș d&ne tr&șnete, se az&î b&-t&nd&ș la &ș&.

Caderousse ūî nevast&-sa tres&rig& ūî se privir& sp&șim&nta&șî.

— Çine è akolo? strig& Caderousse sk&ș&nd&-se ūî str&ng&nd&ș tot&ș az&ș&ș ūî biletele pe kari le akoneri k&ș m&șinele sale.

— E&ș! zise glas&ș&ș.

— Çine est&î?

— E&î! D&șmnezeșle! Ioann&ș diamantar&ș&ș!

— E&î bine! dar &e z&ice&ș, întreb&ș Carconta k'&ș&ș &ș&ș&ș de spaim&, k&ș &ș&ș&șam pe D&șmneze&ș? . . . eat&ș k&ș b&ș&ș&ș D&șmneze&ș ni î&ș trimit&ș înder&ș&ș.

Caderousse k&ș&ș palid&ș ūî abia tr&șg&nd&-șî &șflet&ș&ș ne sk&ș&ș&ș se&ș.

Carconta, din kontra, se sk&ș&ș, ūî d&șk&nd&-se k'&ș&ș pas&ș sig&ș&ș la &ș&, o deskise zik&nd&ș:

— Într&ș dar&, dom&șle Ioann&ș!

— Pre le&șea mea, zise diamantar&ș&ș plin&ș de plo&ș&, nar' k&ș drak&ș n&ș vrea &ș m&ș întork&ș la Beaucaire ast&ș se&ș&. Neb&șniele &ele ma&ș sk&șrte &ș&ș&ș ma&ș b&șne, sk&ș&ș&ș me&ș dom&șle Caderousse; m&ș a&șî dat&ș osnitalitatea, o prii-mesk&ș, ūî v&ș &ș m&ș k&șk&ș la d&șmneavoast&ș.

Caderousse îng&ș&ș k&ște-va k&șvinte sterg&nd&-șî &șdoarea &e î k&ș&ș&ș de ne fr&șnte.

Carconta re&șnkise &ș&șa întork&nd&ș keia de doz&ș or&ș.

TABLA DE MATERIE.

	<u>Pagina.</u>
XXXIII. Bandiții Romani	3
XXXIV. Arătarea	58
XXXV. Mazzolata	97
XXXVI. Carnavalul Romei	122
XXXVII. Catacombele Sântului Sebastian	156
XXXVIII. Întîlnirea	184
XXXIX. Comesenii	195
XL. Dejunul	225
XLI. Presintarea	241
XLII. Domnul Bertuccio	266
XLIII. Casa de la Auteuil	276
XLIV. Vendeta	287

BIBLIOTECA LITTERARIE SERIA III.

CONTELE
DE
MONTE-CRISTO.

DE
ALEX. DUMAS.

traducere de.

GEORGE A. BARONZI.

vol. I.

BUCUREȘTI.

Librariu-Editoriu - George Ioanid.

1857.

LIBRĂRIA GEORGE IOANID.

Cărți eșite de curindă de sub tipar:

SERIA II. A BIBLIOTECHII LITTERARIE.

Completă, compusă din uvragele:

Misterele Inquișiției, 2 volume kompinzindă koale	59 $\frac{1}{2}$
Iacobinii și Girondinii, 1 volumă	41 $\frac{1}{2}$
Fidanțata de Lamermoor, 1 volumă	31 $\frac{1}{2}$
Regina Margot, 3 volume	75
Cei patru-deci și cinci, 3 volume	65 $\frac{1}{2}$
Pujolă, șefulă Mikelețiloră, 2 volume	27

Peste totă koale 300—

IAR DIN SERIA A TREIA SE AFLĂ SUB TIPARŪ:

Contele de Monte-Cristo, vol. 3-lea.
Ivanhœ, de Walter Skott.

ȘI SE VORŪ PUNE SUCCESIVE:

Contele de Monte-Cristo, vol. 4—10.
Iesușiți, de A. Arnould, ilustratŭ.
Graziela, de Lamartine.
Paradisulă perdutŭ și altele până la complectarea
côleloră.

ALTE SCRIERI:

Corina saș Italia.
Grecia și Insurecțiile ei, de Edmond Teksier.
Respectulă autoritățiloră stabilite
Tribunalulă Secretŭ.
Alkătuire aurită.
Unŭ visŭ pe Karpați.
Faptele Eroilor.
0 noapte pe ruinele Tărgoviștei.

SUB TIPARŪ SE AFLĂ:

Jidovul Rătăcitor vol. 3-lea.
Madelena.